LUCY WALKER

Fata mereu desculţă

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Jeckie îşi sprijini capul de spătarul fotoliului ponosit. Închise ochii. Era foarte cald. Era obosită şi nu prea fericită.

Se afla într-un aeroport mic din regiunile slab populate… doar o sală de aşteptare cu un bar pentru băuturi, într-un colţ. Singurul lucru care se contura nedesluşit în mintea lui Jeckie era o mare întrebare. De ce se lăsase convinsă să vină aici?

Proprietatea! Vechea poveste a familiei despre proprietate!

Câteodată, credea că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă n-ar fi avut bani şi proprietăţi, decât să accepte, odată cu ele, toate disensiunile din familia mamei. La ferma tatălui, căminul ei, era fericire, era suficient de bună pentru toţi. De ce trebuise mama ei să se agaţe de acţiunile moştenite la ferma Mallibee? Ar fi fost mai bine dacă ar fi renunţat la ele.

Mama lui Jeckie era una din descendentele vechiului pionier de la Mallibee Downs, străbunicul Ashenden. Aceşti Ashendeni erau nişte oameni ţâfnoşi, îngâmfaţi, care se zbăteau pentru ce le aparţinea, se gândea adesea Jeckie. Se certau mereu în legătură cu ce trebuia făcut cu bucăţile din fermă, când majoritatea unchilor, mătuşilor şi verilor, unii dintre ei de gradul al treilea sau al patrulea, locuiau la sute de mile depărtare.

Mama lui Jeckie voia de mult ca aceasta să se ducă acolo şi să-şi cunoască verii îndepărtaţi care purtau prestigiosul nume de Ashenden şi care locuiau şi lucrau la ferma originală de la Mallibee Downs.

Ei bine, acum era aici, aşteptând să fie strigată de unul din ei. Apoi, să fie condusă mile întregi printr-un ţinut arid, cu vegetaţie spinoasă, undeva spre zona de deşert.

La naiba!

Jeckie îşi aşeză piciorul stâng peste genunchiul drept şi apoi şi-l înghesui în colţul fotoliului. Nu era prea mare, aşa că încăpu destul de uşor. Piciorul îi fluturase în aer, astfel că pantoful îi căzuse pe podea. Dar nu conta. Era un obicei vechi de-al ei să-şi piardă unul… sau câteodată, amândoi… pantofii, când se ghemuia într-un fotoliu.

Uită de cei doi tineri zvelţi şi bronzaţi care-şi sprijineau spatele de barul din colţ. Închise ochii pentru că era obosită, aşa că nu văzu uşorul amuzament pe care piciorul ei desculţ, făcând cerculeţe iritante în aer, îl cauza în colţul opus.

Cei doi bărbaţi în uniforme kaki afişau zâmbete prietenoase şi atrăgătoare, sorbindu-şi paharul de whisky şi urmărind-o pe Jeckie. Din când în când, piciorul ei atingea brusc podeaua, ca şi cum şi-ar fi căutat, din proprie iniţiativă, pantoful pierdut.

— Drăguţă! aprecie unul din bărbaţi, studiind-o. Îmi place părul blond şi îmi plac ochii albaştri, atâta timp cât sunt foarte albaştri.

— Şi mie la fel, spuse celălalt. Primul lucru pe care-l observi sunt ochii aceia strălucitori şi provocatori. Felul în care a intrat şi s-a îndreptat tocmai în colţul acela! Are într-adevăr ceva! O fată pe cinste, recunosc!

— Hm. În momentul ăsta, arată totuşi cam pierdută. Poate tristă. Ar fi trebuit să vină cineva s-o aştepte.

— E rudă cu verii Ashenden, cred. Am văzut că una din valizele ei are o etichetă pe care scrie Mallibee Downs. A sosit cu avionul de după-amiază şi s-a uitat de jur-împrejur, ca şi cum ar fi aşteptat să întâlnească pe cineva.

— Nu poate fi vorba de Andrew Ashenden. Ar fi fost mai mult decât punctual. Trebuie să fie Barton. El e punctual doar atunci când îşi aminteşte să se uite la ceas. Am auzit că la Mallibee sunt pe cale să încheie însemnatul. Poţi paria pe cel mai bun dolar australian al tău că însemnatul va fi întotdeauna pe primul loc, din punctul de vedere al Ashendenilor.

— Să facă un drum trei sute de kilometri pentru o rudă? Chiar şi pentru una atât de drăguţă ca cea din colţ!

Stăpânul văilor de acolo este Andrew Ashenden. Un cuvânt de-al lui, şi Barton ar fi apărut la timp. Andrew este şeful acolo.

— Patru generaţii de Ashenden, şi cel mai mare din fiii celui mai mare fiu este întotdeauna stăpânul. La fel se întâmplă în majoritatea familiilor care deţin pământuri. Pe vremuri, ţinutul acesta nu însemna decât căldură, tristeţe şi soare. Atunci, bătrânul supraveghetor Ashenden s-a stabilit aici. A fost un adevărat erou. cel puţin aşa spune legenda.

— Hei! Uite cine vine!

Un bărbat înalt şi bine făcut – treizeci de ani, poate puţin mai mult – trecuse printre palmierii care despărţeau sala de aşteptare de intrare. Avea o alură impresionantă; mergea relaxat şi foarte sigur pe el. Ochii lui erau prietenoşi. Zâmbetul i se lărgi, recunoscându-i pe cei doi de la bar.

— Salut, Jason! strigă cel mai scund dintre tineri. Ce zici de un pahar de whisky? Vino să stai cu noi. Avem veşti noi pentru tine. S-ar putea să ne descotorosim de turmele de la Mallibee. Şi de stăpânul Andrew, asta e sigur!

— Salut! Am venit să văd dacă aţi reuşit. Aţi terminat de inspectat păşunea?

— Da, şi este aşa cum te-ai aşteptat să fie. Poate aduce bani cuiva care este interesat de creşterea vitelor. Pământul ăsta nu e bun pentru mina Westerly-Ann – te asigur.

Jason traversase pe jumătate încăperea, când o observă pe Jeckie ghemuită în fotoliul din colţ, cu ochii închişi. Piciorul desculţ flutura încă în aer, la fel de rătăcit ca expresia obosită şi uşor tristă a stăpânei lui. Descinse din nou pe podea, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Jason se uită la prietenul său şi zâmbetul lui maliţios se lărgi.

— Vorbim mai târziu despre pământ. Acum, am alte lucruri de făcut! Se apropie în tăcere, se opri, ridică pantoful şi-l potrivi cu iscusinţă în piciorul lui Jeckie. Apoi, îşi îndreptă ţinuta. Cu capul aplecat într-o parte, privi cu

bunăvoinţă la capodopera sa.

— Chiar se potriveşte, remarcă el.

Jeckie deschise ochii instantaneu. Privi drept în ceilalţi ochi albaştri care zâmbeau diabolic spre ea.

— Mulţumesc, spuse ea înţepat, stând foarte dreaptă, acum. Îşi aranjă şuviţa de păr de culoarea mierii care-i căzuse pe ochi. Tu eşti Barton? Sau Andrew? Aştept de.

El clătină din cap. Părea foarte amuzat de greşeala ei, dar într-un fel blând.

— Niciunul, spuse el. Nici măcar nu pot ridica vreo pretenţie la numele Ashenden.

— Dar îi cunoşti? se interesă Jeckie. Ochii ei erau din nou aproape furioşi. Buzele erau strânse, să nu se lase în jos de dezamăgire.

— Oh, da, îi cunosc.

— Bineînţeles că-i cunoaşte! spuse râzând unul din bărbaţii de la bar. Jason cunoaşte pe toată lumea. Sau cel puţin, toată lumea îl cunoaşte pe Jason. Când vei ajunge pe podiş, domnişoară Ashenden, vei vedea că el este de fapt toată lumea: Preşedintele districtului, Judecător de pace, administratorul Curţii de Administraţie şi, cel mai important, conduce singurul magazin al oraşului şi singura pompă de petrol din zonă. El este.

— Geniul universal! încheie Jeckie în locul lui. Dar nu sunt o Ashenden decât din partea mamei. Numele meu este Jeckie Bennett.

— Îmi pare bine să te întâlnesc, domnişoară Bennett, spuse cel mai scund. Hai, Jason. Dat fiind că eşti „geniul universal”, eşti cel mai respectabil în momentul de faţă. Fă-ne cunoştinţă, te rog.

— Desigur. Domnişoară Bennett, eu sunt Jason Bassett – doi „s” în locul celor doi „n” din numele tău. Aş vrea să ţi-i prezint pe John Robertson, inginer-şef la mina Westerly-Ann, din chei. Şi Marcus Donovan, geologul aceleiaşi companii. El este cel care caută mai mult fier, atunci când nu găseşte cupru, argint sau mangan. Chiar acum a fost atât de amabil să cerceteze o păşune pentru mine. Desigur, în timpul lui liber.

— Ştiai că Westerly-Ann este una din cele mai mari companii de exploatare minieră din lume, domnişoară Bennett? i se adresă provocator John Robertson. Prin părţile acestea, am infiltrat camioane, trenuri şi căi ferate în majoritatea terenurilor văcarilor şi oierilor din podişul estic. Vorbise ca şi cum ar fi anticipat o reacţie neîncrezătoare faţă de activităţile miniere.

— Da, ştiu, rosti glacial Jeckie. Ştia deja despre conflictul de interese dintre compania minieră şi păstori. Iar tu, domnule geolog, eşti responsabil pentru pretinsul drept asupra proprietăţilor private de păşunat ale oamenilor, nu-i aşa?

Se opri, pentru că încă un bărbat intrase printre palmieri. Judecând după îmbrăcăminte – pălăria cu boruri largi şi uniforma kaki, pielea bronzată şi mersul uşor rostogolit – era mult mai evident că era văcar, decât în cazul celorlalţi trei din hol.

Cu o privire rapidă, aproape maliţioasă, constată scena: Jeckie stătea băţoasă în fotoliu, având în faţă un auditoriu format din trei bărbaţi amuzaţi.

— Deci, aici erai! îi spuse el vesel lui Jeckie. Mi-au spus afară că te voi găsi aici. Dar n-au menţionat şi compania pe care o ţii.

— Bună, spuse Jeckie. Eşti Andrew Ashenden, sau Barton Ashenden? îşi ţinea capul sus, uşor înclinat. Oricare ai fi, ai întârziat, adăugă ea.

— Sunt Barton Ashenden şi am întârziat foarte mult., spuse el, zâmbind maliţios. Observă fiecare detaliu al lui Jeckie. Zâmbetul lui spunea că-i plăcea ce vedea.

Însăşi Jeckie avea sentimentul că întâlnise un deputat, sau ceva de genul acela. Toţi bărbaţii aceia din jurul ei! Exemplul mamei ei, presupuse. Mama ei întâmpina musafirii cu mâna întinsă şi cu o curtoazie distantă, dar oarecum în maniera unei mari doamne. Tatăl lui Jeckie nu era decât un mic fermier, aşa că atitudinea aceea a mamei o stânjenise întotdeauna. Acum se simţea la fel de deplasată şi de jalnică, descoperindu-se imitând accidental tocmai acea manieră. Ca şi cum ar fi stat într-un

scaun judecătoresc şi ar fi mediat Curtea!

Asta desigur, pentru că adormise pe jumătate. Şi era foarte obosită. Acum, bărbaţii aceia se strânseseră în jurul ei şi începuseră s-o studieze. Apoi, sosise vărul ei cel îndepărtat, Barton. O găsise în mijlocul acelei adunări de indivizi; fiecare părea să împartă câte o glumă pe seama ei. Sau nu era aşa?

Ei bine, toţi, cu excepţia acelui Jason. El era diferit. Mai blând, se gândi ea, în ciuda faptului că era o personalitate locală. Oare despre ce oraş era vorba? Pompa era locul de întâlnire, iar el – acela cu numele de Jason – păstra pacea. Legea şi ordinea în regiunea aceea periferică!

— Ai mâncat ceva, Jeckie? întrebă Barton Ashenden, scuturându-şi pălăria de genunchi. Dacă nu, am să-i spun managerului să ne împacheteze ceva pentru drum. Îmi pare rău, dar n-avem timp de pierdut.

— O sută douăzeci de mile până la aeroport şi încă pe atât înapoi, şi n-ai timp nici măcar pentru o băutură, Barton? întrebă inginerul. Sprâncenele i se arcuiră, în timp ce-l privea pe nerăbdătorul membru al alesei familii Ashenden, cu păr negru şi cu ochi căprui-închis. Toată lumea, pe o rază de sute de mile, ştia despre familia Ashenden şi despre Mallibee Downs. Era cunoscut şi scandalul la scară naţională pe care-l iscaseră din cauză că cei de la compania minieră Westerly-Ann ridicaseră pretenţii asupra pământurilor sacre de la Mallibee Downs. Era un conflict care încă aştepta decizia finală a Curţii de Administraţie.

„Ei bine”, era obişnuitul comentariu al celor din district, „cu un milion de acri de păşune – încărcaţi cu atâtea minerale, încât până şi Aladdin i-ar fi invidiat, exista cineva care să nu fie interesat de politica Ashendenilor?”

— Nu, azi nu e ziua mea de băut, spuse scurt Barton. Dădu din cap spre Jason Bassett – un salut rece, iar acesta îi răspunse politicos, cu acelaşi gest. Jeckie îl privi. Crezu că surprinsese o strălucire în ochii lui. Apăruse şi dispăruse imediat.

„Ciudat”, se gândi ea. „În camera asta se întâmplă ceva, şi totul are de-a face cu aceşti patru bărbaţi. E ceva rezervat în felul în care-şi vorbesc şi se salută. Politeţe de dragul politeţii, şi nu al prieteniei”.

— În privinţa programului tău de masă, Jeckie, insistă Barton, ochii lui zâmbind spre fată. Erau ochi alunecoşi, poznaşi. Întunecaţi şi prietenoşi.

— Stewardesa ne-a oferit câte o tavă plină, chiar înainte să aterizăm, răspunse ea. N-aş mai putea mânca acum. Dar mulţumesc, Barton.

— Am să iau cutia cu gustări, cât timp îţi strângi lucrurile, spuse el. Pentru orice eventualitate. N-o să ajungem la fermă decât după miezul nopţii. Am văzut numele tău pe o valiză de la intrare. Zâmbetul lui era încă vesel. Am s-o iau când ieşim, da?

Jeckie se ridică. Cei trei bărbaţi o cântăriră din nou din priviri, deşi cei doi de la mină încercau să ascundă acţiunea, vârându-şi nasurile în noul rând de băuturi care le fusese adus.

„Jason nu e îndeajuns de viclean ca să tragă doar cu ochiul”, se gândi Jeckie. „S-a uitat drept la mine şi a zâmbit cu adevărat. Îmi place. Seamănă cu un animal de companie. Cred că ceilalţi doi nu sunt decât supraveghetori de păsări”.

Barton Ashenden dispăru printre palmieri, apoi răsări cumva la intrare, cerând serviciile fetei din cealaltă parte a clădirii din azbest şi tablă.

Jeckie îşi luă geanta şi se îndreptă spre palmieri. Apoi, se întoarse şi zâmbi în semn de rămas-bun. Era un zâmbet minunat, pe jumătate trist, pe jumătate vesel, care aduse strălucire în ochii ei.

Dintr-odată, sentimentele ei se schimbară. Deşi i se părea absurd, simţea că aici, în aeroportul acesta mic, fusese o companie plăcută. Toţi trei – Jason şi cei doi de la Westerly-Ann – fuseseră foarte atenţi cu ea. Acum, pleca, îndreptându-se spre vastele regiuni periferice. Singură din nou. Singură – cu excepţia acestui văr îndepărtat, Barton Ashenden. Şi încă nu-l cunoştea cu adevărat.

— La revedere. spuse ea, aproape timid.

— La revedere, Frumuşico! strigă geologul. O să ne mai vedem!

* * *

Îmi place numele ăsta – Jason, spuse Jeckie, urcând în Land-Rover, lângă Barton. Numele sunt diferite aici, nu-i aşa? Barton, de exemplu. Nu e un nume de familie?

— Ba da. Mi se spune Bart.

— Îmi place Bart.

— Eşti amabilă, spuse el, cu un zâmbet maliţios. Uită de tipul ăla, Jason Bassett, Jeckie. Nu este prieten cu Mallibee. Andrew nu vrea să-l vadă în faţa ochilor. Aşa că fii fată cuminte şi uită să menţionezi că l-ai întâlnit, bine?

— Andrew trebuie să-şi dea acordul în privinţa listelor de prieteni ale tuturor de la Mallibee Downs? întrebă surprinsă Jeckie.

Barton porni Land-Roverul şi plecară la drum.

— Ce spune Andrew e regulă. Dacă vrei pace, o sfătui el. În ceea ce mă priveşte. ei bine, sunt altfel! Zâmbetul lui era aproape o promisiune.

„Mă întreb ce înseamnă asta” se gândi nedumerită Jeckie.

Lumina zilei se stinsese. În câteva minute avea să se lase un întuneric indigo şi stelele aveau să strălucească. Jeckie ştia tot despre climatul părţilor acelora. Mama ei îi spusese de nenumărate ori.

Acum, se gândea la cuvintele lui Barton: „ce spune Andrew e regulă”.

Familia ei spusese întotdeauna că fiecare Andrew, începând cu primul care venise pe teritoriul acela pustiu, îi condusese pe cei din jurul lui. Şi averile familiei. Se părea că erau toţi, un Andrew după altul, bărbaţi cu o voinţă de fier. Dar se descurcaseră de minune cu Mallibee Downs. O construiseră printre ierburile sălbatice, în munţii aceia solitari. Şi apoi îşi recuperaseră banii. De fapt, ferma dăduse atâţia bani, încât absolut fiecare descendent al primului Andrew nu dusese lipsă de nimic. În trei generaţii, moştenirile provocaseră multe necazuri şi

dispute. Şi aprige neînţelegeri.

Risipite în vasta ţară, ultimele două generaţii de Ashenden se bucurau în fiecare an de dividende frumoase de la Mallibee Downs. Totuşi, fiii primului Andrew făcuseră toată munca. Şi apoi, fiii lor. Cele trei fiice se căsătoriseră, intrând în familii care se ocupau mai puţin de creşterea animalelor, în mijlocul pajiştilor verzi din sud, unde clima era mult mai blândă. Cu toate acestea, ele şi copiii lor beneficiau în continuare de sume generoase de la Mallibee Downs.

Prin urmare, aşa se făcea că Jeckie, al cărei nume adevărat era Juliet, sosise în nord-vest şi se îndrepta spre acrii ancestrali ai familiei mamei. Neoficial, desigur, unii membri ai clanului Ashenden sugeraseră că bătăile de cap între rude s-ar rezolva dacă ar avea loc o căsătorie-două. Ca, de exemplu, între veri îndepărtaţi. Interesele s-ar contopi!

Jeckie şi o altă verişoară, Sheila Bowen, erau obiectul subtilelor ipoteze şi aluzii.

Să se mărite cu banii, numele şi cu acrii de pământ deodată! Ce idee minunată!

Dar cum se putea realiza?

Jeckie ştia foarte bine ce credeau – şi îndrăzneau chiar s-o recunoască

— Părinţii ei şi îndepărtata mătuşă Isobel de la Mallibee Downs. Dar se prefăcea că nu ştie. Opinia ei despre ideile acelea era atât de caustică, încât nici măcar nu se gândise să şi-o exprime. S-ar fi iscat un adevărat scandal!

„Fă o vizită la căminul pionierilor tăi înaintaşi, draga mea. Cine ştie? S-ar putea să te îndrăgosteşti de Andrew al III-lea. Preferabil, de el; are cele mai multe acţiuni şi este cel mai mare. Desigur, depinde de tine, Jeckie, să-l faci să se îndrăgostească. Ei bine, dacă nu Andrew. atunci, Barton”. Nu se exprimaseră în cuvinte, dar aproape că le auzea pe mama ei şi pe celelalte rude gândind cu voce tare!

Mai mult, simţea că familia credea că era important

să se mute înaintea verişoarei ei, Sheila. Şi Sheilei i se cuvenea să moştenească la moartea mamei ei o parte uluitoare din companie.

Nu! Nu rostiseră niciodată vreun cuvânt. Dar Jeckie intuia ceva din gândurile mătuşii Isobel, care se ocupa de ferma Mallibee, pentru fraţii Andrew şi Barton. Gândurile existau – reieşeau ocazional din scrisorile ei. Neclare, uşor optimiste. Pline de speranţe nefondate.

„Jeckie, draga mea, de ce nu petreci o vacanţă la Mallibee Downs?” o întrebau din când în când, încercând s-o convingă, mama, o mătuşă şi un unchi. „E o fermă superbă. Ar fi minunat să-ţi întâlneşti rudele. Desigur, sunt foarte îndepărtate, încât nici nu mai contează că sunteţi rude. Dar trebuie să manifeşti un interes, să ştii! La urma urmelor, într-o zi vei moşteni o parte”.

Aveau putere de sugestie, de acord.

Apă care curgea pe piatră. căci inima lui Jeckie fusese ca de piatră în privinţa subiectului acesta. Fusese foarte îndrăgostită de un tânăr ofiţer de navă, care staţionase temporar la Baza Navală. Aşa că nici măcar nu ascultase – de observat nici nu fusese vorba – când părinţii ei sau o un grup de mătuşi, îi dăduseră sfaturi prin intermediul subtilei tehnici a sugestiei.

Mai târziu, ofiţerul ei naval, Edgerton Fyfe Brown, fusese transferat. îi scrisese o scrisoare lungă şi plină de scuze. Comandantul îl sfătuise să aştepte înainte să-şi facă planuri pripite de nuntă. Să mai aştepte un timp, cel puţin.

Un ofiţer de carieră ambiţios trebuia să ţină seama de orice sfat oferit de comandanţi, sau de alţi superiori. Era un fapt! în plus, Edgerton se întrebase: oare fusese sincer cu Jeckie? Era probabil să fie promovat în scurt timp în Corpul Diplomatic al Serviciului. Asta însemna Ataşatul Naval al Curţilor Consulare, poate chiar Ambasadoare, ale Europei, Africii şi Asiei. O astfel de slujbă cerea foarte multe unei soţii. Viaţa socială şi tot restul! Ploconiri peste tot, în faţa tuturor genurilor de oameni! Jeckie, ştia, era o fată de la ţară care iubea caii, câinii şi lucrurile care făceau ca viaţa în provincie să fie acceptabilă.

Comandantul său îl sfătuise să se consulte cu Jeckie în privinţa asta. Şi, mai presus de toate, să nu se grăbească. „Trebuie să ai timp să te gândeşti bine, draga mea Jeckie”, scrisese Edgerton Fyfe Brown.

Jeckie nu percepuse mesajul decât ca pe o pictură pe un perete. Iubirea era un lucru, iar cariera altul. În unele cazuri, cele două nu se întâlneau niciodată în mod. fericit.

Apoi, urmaseră gânduri îngrozitoare! Ea, Juliet Bennett, fata de la ţară, era nepotrivită? Aproape că putea auzi gândurile celor din Corpul Diplomatic al Serviciului, care nu vedeau altceva mai important decât cariera.

Desigur, aveau dreptate, ştia; şi ar fi urât stilul acela de viaţă. Dar asta nu o împiedicase să se simtă îngrozitor de rănită. Nu putuse îndura nici măcar să le spună părinţilor ei, după ce îi trimisese, la rândul ei, o scrisoare în care-şi ceruse scuze.

„Totul s-a terminat”, scrisese ea scurt. „N-a fost decât o aventură de umplut timpul, nu-i aşa? îţi mulţumesc pentru perioada minunată!”

Faţa albă a lui Jeckie vorbise de la sine, însă mama ei văzuse starea sănătăţii fiicei într-o lumină mult mai practică.

„Eşti epuizată, draga mea. De ce nu-ţi iei o vacanţă, să mergi şi să-ţi cunoşti verii Ashenden? Le-ar face mare plăcere să te aibă acolo, la Mallibee Downs. Mătuşa Isobel a pomenit din nou despre asta în scrisoarea de Crăciun”.

De acord, Jeckie avea să-şi ia o vacanţă! Avea nevoie de o pauză. Orice, numai să evadeze, să fugă. Nu va avea timp de gândit. Avea să meargă în nord şi să-i întâlnească pe Ashendeni, şi toată lumea avea să fie mulţumită. Dar nu mai putuse suporta alte presiuni în momentul acela. Acolo sus, printre vite şi oi, în mijlocul unei ferme de milioane de acri, avea să-şi găsească alte lucruri la care să se gândească. Putea înfrunta timpul. În afară de asta, acolo erau acele aventuri cu mineritul. Cupru, argint, platină. chiar şi diamant. Dar în general, fier. Mama ei, care avea şi ea câteva zone exterioare la Mallibee Downs, fusese foarte furioasă din cauza săpăturilor care se desfăşurau parţial

pe pământul fermei. Unul din verii îndepărtaţi vânduse o parte din păşunile moştenite. Întreaga familie fusese indignată!

Ei bine, avea să aducă un nou interes, se gândea Jeckie.

Era rănită, tristă şi obosită, aşa că nu realiza că gândurile erau doar bariere slabe, definite în cuvinte fragile ca să acopere sentimentele ei rănite. Făcuse o greşeală. Ce dacă? Avea s-o îngroape şi s-o ia de la capăt.

Destul de brusc – din cauza nevoii ei – rudele lui Jeckie Ashenden nu mai erau atât de demne de dispreţ. Mătuşa Isobel scrisese că aveau nevoie de ea – să ajute la încheierea cercului familial. În momentul acela, şi ea avea nevoie de ei. Mallibee urma să fie refugiul ei.

Capitolul 2

Acum, pe neaşteptate – stând într-un Land-Rover în acea după-amiază târzie – inima lui Jeckie tânjea din nou, iar ea era foarte obosită. Avea legătură cu faptul că se lăsase din nou pradă gândurilor pe jumătate triste, pe jumătate agresive. Trebuia să se gândească la altceva.

Se ghemui în colţul ei, dorindu-şi să fi fost din nou mică şi să plângă puţin.

Barton Ashenden ridică mâna şi aprinse lumina de la bord. O privi curios pe fata care părea dintr-odată atât de măruntă şi atât de tăcută.

— Te simţi rău, Jeckie? Păru destul de îngrijorat, ceea ce o înveseli. Era cineva căruia părea să-i pese, chiar dacă doar temporar.

— Ei bine, în avion nu m-am simţit rău. Crezi c-aş putea avea o reacţie întârziată?

— S-ar putea, încuviinţă el. Am văzut bărbaţi în toată puterea cuvântului îngălbenindu-se când avionul dansează în stânga şi-n dreapta din cauza presiunii atmosferice.

— Drăguţ din partea ta să spui asta. Eşti un adevărat gentleman, Barton. Sunt convinsă că niciunul din nord-vesticii despre care am auzit nu se îngălbeneşte din vreun motiv. Se presupune că sunt puternici şi solizi. Niciun ciclon, secetă sau potop nu-i poate înfricoşa.

— Nu fi sarcastică, spuse Barton, uluit, accelerând şi zâmbind în continuare maliţios. Cel puţin, nu în preajma lui Andrew. Din întâmplare

— Acum că ai venit, şi veştile au ajuns pe aici – cu care din noi intenţionezi să te măriţi? Nu te-ai hotărât încă? Zâmbetul era mai mult decât diabolic.

Jeckie amuţi. Se simţea indignată. Mai întâi, mama ei şi rudele îndepărtate! Acum, asta!

— Poftim?! spuse ea rece.

— Cum îndrăznesc? Ăsta e următorul lucru pe care voiai să-l spui? Ascultă, verişoară, ce ar trebui să întrebi este de unde ştiu. Despre ideea unui mariaj-văr-verişoară-de-gardul-al-doilea. Ei bine, îţi voi spune oricum. Toţi membrii certăreţei şi răspânditei noastre familii sunt la curent, indiferent de ungherul sau cotlonul în care locuiesc. E bârfa anului. Tonul vocii i se schimbă, parodiind. „Ai auzit ultima noutate? Familia Bennett a împachetat-o pe Juliet şi-a trimis-o să-i întâlnească pe cei de la Mallibee. Speră să iasă ceva din asta. Desigur, mătuşa Isobel a fost întotdeauna de părere că numele familiei trebuie să ia în căsătorie restul părţilor moşiei”.

— Opreşte şi lasă-mă să cobor, ceru Jeckie, cu o demnitate de gheaţă. Strângea mânerul portierei.

— Ai înnebunit! râse Barton. Mânerul acela este dublu-încuiat, Juliet – Jeckie – aşa că nu-ţi mai irosi timpul. În afară de asta, suntem în mijlocul podişului acum şi nu se zăreşte nici măcar un copac, darămite o casă. N-ai nici măcar o pălărie de soare pentru mâine dimineaţă. Aşa că, dacă rătăceşti pe aici în miezul zilei, vei descoperi temperaturi de peste şaizeci de grade la soare. Ar fi mult mai bine să rămâi cu nesuferitul de mine. Apropo, suntem veri de gradul al treilea sau al patrulea?

— Neavând niciun interes în privinţa aceasta, n-am ţinut numărătoarea, spuse Jeckie, la fel de demnă şi de glacială. E foarte posibil să rămân în continuare tot atât de neinteresată de subiectul ăsta. Acum şi întotdeauna.

— Şi de mine?

— Acum şi întotdeauna.

— Hm. Deci, rămâne Andrew. Trebuie să te avertizez că Andrew e o nucă greu de spart. Dacă are o inimă, cu siguranţă e greu să ajungi la ea. Au încercat şi alte femei.

— Tot vreau să cobor.

— Dar nu poţi. Portiera e încuiată de două ori. Barton o bătu uşor pe braţ, cu mâna liberă. Te tachinez, doar, spuse el. Uiţi şi ierţi, hm?

— Niciuna, nici alta, spuse sec Jeckie. Vreau să întorci şi să mă duci înapoi la aeroport.

— Nu se poate. Abia dacă avem benzină să ajungem la Mallibee. Şi am o garnitură spartă. Asta înseamnă pierdere de ulei. În afară de asta, în următoarele două zile nu mai e niciun avion spre sud. Priveşte în stânga, Jeckie. Cercul acela auriu deasupra Dealului Roşu este luna care răsare. În câteva minute, vei vedea locul acesta în singurul moment al zilei în care arată splendid. Asta o să te înveselească.

— Şi o să uit ce ai spus?

— Nu-mi dau seama ce mi-a venit. Spune-i umor nord-vestic – în cea mai rea formă. Îmi pare rău. Mă crezi?

— Da. Să zicem că suntem chit. Sunt obosită, aşa că presupun că atac, ceea ce e foarte nemanierat, având în vedere.

— Având în vedere ce?

— Ei bine, sunt un oaspete la Mallibee, nu? Oaspetele cui? Al lui Andrew sau al mătuşii Isobel? Ştiu că ea i-a scris mamei.

— Andrew este managerul şi deţine cea mai mare parte a acţiunilor fermei. Cred că ştii asta. Mătuşa Isobel se ocupă de casă. Nu te lăsa intimidată de ea, Jeckie. Câteodată, are o atitudine rezervată, dar undeva adânc – la fel ca bogăţiile minerale din muntele Mallibee – se află o inimă de aur.

Jeckie nu ştia dacă spusele lui Barton despre mătuşa Isobel erau adevărate, dar însăşi inima ei era ascunsă bine. De ce fusese atât de furioasă încât venise aici?

Asemenea lui Barton, şi Jeckie cunoştea planurile familiei. La fel şi verişoara ei, Sheila, care arătase un

oarecare interes în afacerea aceea ridicolă. Vizitase în urmă cu câteva luni Mallibee şi spusese că-l adora. Se referise la Mallibee? Sau la perspectiva de a se căsători cu unul din bărbaţii care-l conduceau?

Jeckie nu venise decât din pricina mândriei rănite. Efemera ei legătură sentimentală! Prea stupidă ca să poată fi descrisă în cuvinte.

— Necazul cu mine. rosti ea cu voce tare, este că mă avânt prea repede. Cel puţin asta spun mereu părinţii mei.

— Te avânţi în ce? Barton ocoli o stâncă uriaşă.

Luna răsărise. Pământul, care acum nu mai era atât de roşu, nici atât de arid, era scăldat în lumina ei blândă. Ici-colo, spre nord, se ghiceau munţii vânjoşi şi neclintiţi, aliniaţi la orizont. Copacii albi, fantomatici, erau încremeniţi şi tăcuţi.

— E frumos, şopti Jeckie, descărcându-şi sufletul de furie şi tristeţe. Dar teribil de pustiu.

— Mă bucur că-ţi place peisajul, spuse el, binevoitor. Luna e de mare ajutor, nu? Nu ne mai trebuie decât o petrecere.

Merseră în continuare. Land-Roverul lăsa în urmă un nor de praf. Atraşi de luminile farurilor, cangurii se luau la întrecere cu maşina.

— Să-i fi văzut când am venit, spuse el. Sute. Ne-am întrecut pe o distanţă considerabilă.

— De asta ai întârziat?

— În parte.

— Şi cealaltă parte?

— Andrew a avut ultima turmă la însemnat. I-am dat o mână de ajutor. La Mallibee, priorităţile au întâietate, Jeckie. Întotdeauna.

— Vrei să spui că Andrew pune oile înaintea oamenilor?

— Trebuie să-ţi stabileşti bine priorităţile la Mallibee, Jeckie! Zâmbetul lui maliţios era mai degrabă diabolic, dar, cum ea nu se uita, nu văzu.

Jeckie se gândi la asta. Numele „Andrew” începuse deja să-i sune ca o chemare la arme. Oare Barton glumea?

Era greu de spus, cu nord-vesticii aceia. Erau atât de diferiţi!

Şi totuşi. ciudat, pentru că la aeroport, acel Jason fusese un nord-vestic pe care te puteai baza. N-ar purta toate titlurile acelea, dacă n-ar fi o persoană agreabilă şi demnă de încredere. Şi era atât de amabil! Sau i se păruse?

Fusese pe jumătate adormită când îi căzuse pantoful, dar partea care nu dormea ştiuse că el i-l pusese la loc. Trăsese cu ochiul printre gene şi văzuse zâmbetul lui. Un zâmbet frumos.

Puţin după miezul nopţii, Barton opri în faţa casei de la Mallibee.

Jeckie era arţăgoasă; hainele i se suciră când coborî din maşină. Dându-şi pălăria jos, Barton făcu ironic o plecăciune şi-i deschise uşa. Luminile de pe verandă se aprinseră instantaneu şi Jeckie văzu uşa deschisă. O altă lumină puternică se aprinse pe un stâlp înalt, în colţul curţii.

Jeckie clipi şi încercă să-şi aranjeze fusta cu o mână, iar cu cealaltă strânse geanta.

Pe uşa principală apăru o doamnă cu părul grizonant. Era foarte înaltă şi avea o atitudine demnă. Frumoasă, dar într-un fel corespunzător vârstei.

„Trebuie să fie mătuşa Isobel”, îşi spuse Jeckie, puţin nervoasă.

— Tu eşti, Barton? Ai adus-o pe Juliet? La şueta târzie au spus că avionul a aterizat la cinci.

La auzul numelui „Juliet”, Jeckie se strâmbă uşor. Nimeni – absolut nimeni – n-o striga pe numele ei adevărat, cu excepţia mamei, când era furioasă. Chiar şi atunci când era copil, numele acesta îi adusese prea multe glume legate de Romeo.

— E aici, teafără şi nevătămată, mătuşă Isobel, strigă Barton şi luă valiza din portbagaj. Spune că a mâncat şi nu ne-am oprit pe drum ca să luăm o gustare. Sper că ai pregătit ceva.

Jeckie păşi încet pe verandă. Arăta mică şi părăsită,

însă afişa cu încăpăţânare un aer încrezător. Ea şi mătuşa Isobel se uitară una la cealaltă. Urmă un moment de tăcere, încărcat de suspiciuni de ambele părţi.

— Vino, copilă, spuse mătuşa, cu o voce răspicată şi autoritară. Trebuie să fii obosită. Nu mai sta acolo să pierzi timpul. E cazul să bei o cană de ceai. Şi apoi să te duci la culcare.

Jeckie nu se simţea o copilă. Avea nouăsprezece ani şi judeca singură, spera. Aşa că era excesiv de precaută. Urcă cele trei trepte şi strânse mână întinsă a mătuşii Isobel. Femeia mai în vârstă privi ochii albaştri tineri, defensivi, dar foarte strălucitori. Apoi îşi luă din nou expresia de amfitrioană.

— Ei bine! Deci, eşti fiica lui Alice Bennett. Ea este fata celui de-al patrulea copil al lui Andrew Ashenden, Francis. Desigur, ştii asta deja, nu-i aşa, draga mea?

Jeckie schiţă un zâmbet. Asta din cauza apăsării pe „cel de-al patrulea copil”.

— Da, ştiam, spuse cu blândeţe Jeckie. Vă mulţumesc pentru găzduire, mătuşă Isobel.

— Intră înăuntru. Am pregătit supă în sufragerie. Sala de recepţie e prea pretenţioasă pentru o sosire la miezul nopţii.

Sala de recepţie?! Jeckie se întreba dacă toată şederea ei la Mallibee Downs avea să fie de modă veche.

Urmând-o pe mătuşa Isobel în holul de la intrare şi apoi pe un culoar lung, începu să fie recunoscătoare pentru prezenţa lui Barton. Andrew, presimţea, îi semăna mai mult ca sigur primului Ashenden. Autoriar şi probabil mai practic, mai ţâfnos şi mai demodat decât mătuşa Isobel.

Sufrageria era mare şi sobră, dar frumoasă. Mobilierul era vechi, însă impecabil îngrijit.

— Draga mea! începu mătuşa, cu vocea ei răspicată şi indulgentă. Dacă intri pe uşa aceea, vei găsi o baie mică. Sunt sigură ce vrei să faci un duş, înainte să iei cina. O folosim în general pentru musafirii care vin pe neaşteptate. Câteodată, şi neinvitaţi, mă tem. Voi face un ceai. Barton

va parca probabil Land-Roverul şi apoi va folosi baia de pe verandă.

Destul de uimită, Jeckie făcu ce i se spusese şi se duse la baie. Într-adevăr, venise într-o altă lume. Era universul vechi, al primilor pionieri.

Mai târziu, când se întoarse în sufragerie, mătuşa Isobel se aşezase deja la masă, în faţa tăvii masive de ceai.

— Ia loc acolo, draga mea, spuse ea, indicând locul din faţă. În seara asta, Barton va sta în dreapta mea.

Jeckie trase cu ochiul spre scaunul din capul mesei. Nu fusese tras.

— Acela este locul lui Andrew, o lămuri mătuşa, surprinzându-i privirea. Întotdeauna stă în capul mesei. El e capul familiei, ştii? Desigur, nu trebuie să-ţi spun asta. Sunt convinsă că ştii totul despre familia Ashenden. Chiar dacă numele tău e altul, draga mea, eşti una dintre noi.

Jeckie era prea obosită să se poată gândi la răspunsul potrivit. În afară de asta, începea să creadă că mătuşa Isobel era un personaj din afara timpului. Îşi folosea probabil vocea în felul în care propria ei bunică îi vorbise pe vremuri. Mama lui Jeckie îi spusese că mătuşa Isobel fusese la un pension în Sydney, apoi la un colegiu în Elveţia. Din Europa se întorsese la Mallibee Downs şi aici rămăsese de atunci, trăind asemenea părinţilor şi bunicilor ei.

„Face toate cumpărăturile comandând prin poştă”, spusese doamna Bennett cu un zâmbet amuzat. „N-are nici cea mai mică idee cum arată restul Australiei. Sigur că n-au televizoare atât de departe în nord, ca Mallibee. Doar transmisiuni radio”.

Jeckie observase că însăşi mama ei făcea adesea cumpărături prin poştă şi întotdeauna spunea „televizor”, când majoritatea oamenilor spuneau „TV”. Şi nu punea niciodată laptele în căni înainte să toarne ceaiul.

În privinţa manierelor, Mallibee aducea foarte mult cu propriul cămin. Dintr-odată, lui Jeckie i se făcu dor de casă.

— Serveşte-te cu lapte şi zahăr, Juliet, o îndemnă pe

acelaşi ton mătuşa Isobel. Jeckie se gândi că mătuşa nu era de acord cu tinerele care visau cu ochii deschişi sau care stăteau în transă din cauza unei supărări fizice sau psihice.

— Mulţumesc, spuse Jeckie şi fu uimită de tonul ei supus. Acceptă faptul că era prea obosită ca să mai fie în vreun fel. Mâine avea să le arate o Jeckie mai strălucitoare. Dar acum, în seara asta, trebuia să le ceară – acestor Ashendeni – să nu-i mai spună „Juliet”.

— Numele meu e Jeckie, rosti cu voce tare. Nimeni nu-mi spune altfel.

— Oh? De ce? se interesă glacial mătuşa Isobel.

Barton intră. Avea încă zâmbetul acela uşor ironic. Auzise ultimele cuvinte ale mătuşii. Trase un scaun şi-şi ridică sprâncenele spre Jeckie, în timp ce se aşeză.

— Juliet e perechea lui Romeo, începu Barton, luând o cană de ceai de la mătuşa lui şi lapte şi zahăr de la Jeckie.

— Normal, spuse Isobel. Este o poveste clasică. Cu foarte multe urzeli, deşi bine făcute – de Shakespeare. Nu-mi amintesc să fi citit Shakespeare în trecut, Barton.

— Dar îmi amintesc din vremea şcolii conflictul dintre familiile Montague şi Capulet. Se uită cu maliţiozitate spre Jeckie. Ce nu-mi aduc aminte, este dacă erau de acord ca Juliet dintr-o familie să ia în căsătorie pe Romeo, din cealaltă. Sau să nu se căsătorească? A fi sau a nu fi! Nu. Asta e din altă piesă. „Hamlet”, nu?

Mătuşa Isobel îşi îndreptase ţinuta. Ochii albaştri ai lui Jeckie îl urmăreau temători pe Barton. Câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Barton îşi sorbi nonşalant ceaiul.

— Încearcă unul din biscuiţii ăştia pentru ceai, Ju… hm. Jeckie, draga mea, spuse Isobel. Sunt foarte simpli şi n-or să-ţi dea dureri de stomac noaptea. Niciodată n-am fost de acord cu mesele bogate luate după ora obişnuită de cină.

— Mulţumesc. Jeckie luă un biscuit, fixându-l în continuare pe Barton cu privirea. Ochii ei spuneau: „aşteaptă să te întâlnesc în afara casei, preferabil, când mătuşa nu este prin preajmă”.

Barton refuză să perceapă mesajul. Continuă să soarbă din ceai şi să zâmbească diabolic de fiecare dată când surprindea privirea ei.

— Desigur, dacă Andrew ar fi fost aici, se auzi undeva departe mătuşa Isobel, n-ar permite.

— Sst! o avertiză Barton, şi mai diabolic. Aud paşi apropiindu-se. Să fie oare stăpânul de la Mallibee?

Jeckie înghiţi biscuitul şi puse jos cana cu ceai. Ochii i se fixară hipnotizaţi pe uşa care se deschidea spre culoar.

Paşii se apropiară, puternici şi hotărâţi. Se opriră la uşă. Apoi, intrară în încăpere.

Jeckie simţi un fior coborând prin şira spinării. Dacă nu-şi păstra cumpătul, inima i se putea opri din clipă în clipă. Era un bărbat bine făcut, înalt şi dur; avea un superb bronz auriu. În felul în care se mişca era un aer subtil de comandă; în ochii lui cenuşii se citea o alertă implacabilă şi tăcută. Şi totuşi, exprima cumva modestie – ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze. Timiditatea străinului din mijlocul lor. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Apoi, se uită spre locul lui din capătul mesei.

„Linişteşte-te, Jeckie! Gândeşte-te la stele. Trebuie să răsară, acum”.

Capitolul 3

Barton o privi nedumerit pe Jeckie. Era obişnuit cu faptul că Andrew avea efectul acela asupra oamenilor. îl amuza. Se aplecă peste masă şi spuse – astfel ca mătuşa Isobel, care-i ura acum bun venit lui Andrew, să nu audă:

— Nu uita să omiţi că ai întâlnit un anume bărbat la aeroport, Jeckie. Dacă nu, vei fi trimisă cu primul avion înapoi în sud. Bineînţeles, peste cadavrul meu, dar tot vei fi în avion.

— Care bărbat? întrebă Jeckie, făcându-se într-adins că nu înţelege.

— Ei bine, nu cei doi de la Westerly-Ann, asta-i sigur. Cel care făcea pe prinţul cu pantoful Cenuşăresei, desigur. Jason Bassett. Uită de el, bine?

— Te referi la bărbatul pe care de-abia l-ai salutat din cap când ai venit?

— Ei bine. nu-i spune lui Andrew că l-am salutat în vreun fel. Vreau să-i priască supa.

— Iată-te, Andrew, dragule, spunea mătuşa Isobel. Trebuie să fii obosit. Ce zi trebuie să fi avut! Şi noapte, pe deasupra. Ceaiul este fierbinte încă, dar am să-ţi fac altul proaspăt, dacă vrei. Luă ceainicul şi vru să se ridice.

— Nu-ţi face griji, mătuşă, spuse Andrew. Se oprise lângă scaunul din capul mesei şi se uita la Jeckie, în stânga lui. Nu zâmbea, dar în ciuda acestui lucru, Jeckie simţi că ceva ce adormise în ea se trezeşte din nou.

Vocea clară şi ascuţită a mătuşii Isobel rupse strania tăcere.

— Ea este Juliet, Andrew. Şi ea este foarte obosită. Nu te superi dacă se duce la culcare imediat ce-şi termină supa, nu?

— Îmi pare bine, Juliet. Aproape că-i zâmbi; era foarte politicos. Cu o privire cât se poate de rapidă, păru s-o măsoare din cap până-n picioare. Faţa ei obosită, cămaşa şifonată, părul şaten-auriu şi albastrul infinit al ochilor ei.

Jeckie îi răspunse şi buzele abia dacă i se mişcară:

— Îmi pare bine, Andrew. Te rog. nu mi se spune Juliet. Niciodată. Numele meu este Jeckie.

— Oh? Andrew se aşeză la masă şi luă cana de ceai pregătită de Isobel. Numele de botez este „Jeckie”? întrebă el, cu aceeaşi voce mică.

— Nu. Este numele dat. Asta-i tot.

— Dat? De către părinţi sau de către naşi?

— Nu. De către mine.

— Înţeleg. Andrew păru să accepte schimbarea numelui neaşteptat de uşor.

— Jul. Jeckie e foarte obosită, Andrew, repetă mătuşa, nu ca o scuză, ci ca o explicaţie.

— Da, ai spus şi mai devreme, mătuşă, remarcă Andrew, încuviinţând din cap, lăsând în continuare impresia de cap al familiei, dar dacă nu timid, atunci, precaut.

— Atunci, scuz-o, Andrew, continuă Isobel. Mai exact, scuz-o de la masă şi permite-i să se ducă la culcare. Ca toţi

din Mallibee, va vrea să se trezească dimineaţă devreme. Ora de sculare e la răsăritul soarelui, dragă Jeckie.

Jeckie vru să spună că la ferma din sud-vest unde ajutase la dresajul cailor, se trezise întotdeauna înainte de răsăritul soarelui. Era o mare uşurare să găsească o asemănare între locurile depărtate de nord-vest şi regiunile periferice.

Simţi din nou aţintită asupra ei privirea lui Andrew. Era sigură că şi Barton se uita la ea, dar cel puţin afişa un fel de zâmbet, chiar dacă era unul ironic la adresa ei.

Dintr-odată, cu un efort considerabil, îşi adună toată demnitatea naturală de care dispunea.

— Da, mătuşă Isobel. Sunt foarte obosită. Dacă Andrew şi Barton mă vor scuza, aş vrea să mă duc în camera mea. Se ridică. Cei doi bărbaţi se ridicară instantaneu şi ei. Mătuşa Isobel urmă exemplul celorlalţi.

Andrew îi deschise uşa, iar Jeckie aşteptă ca Isobel să treacă prima. Numai apoi îşi ridică privirea spre Andrew. Încercă un zâmbet timid. Ochii lui cenuşii şi neclintiţi nu zâmbiră drept răspuns – dar se îmblânziră. Sau zâmbiseră? „Deci, asta era!”, se gândi ea.

Jeckie o urmă pe Isobel pe culoarul spre dormitorul de rezervă. „Nu e tocmai primitor cu mine. Poate că nu-i place să aibă prea mulţi vizitatori la Mallibee. Ei bine. chiar mă deranjează? N-am venit din proprie iniţiativă. Trebuie să fiu sinceră”.

Ciudat, se gândi ea, din nou tristă. Dar exact asta se întâmpla. O deranja. Reuşise să se liniştească în prima clipă în care-l văzuse.

„Cât de nebună pot fi?”, se întrebă şi apoi se îndreptă spre fereastră să vadă dacă stelele răsăriseră într-adevăr. Nu le mai observase de câteva săptămâni.

Da – răsăriseră. Străluceau!

* * *

Căţărându-se în pat, Jeckie încercă, în ciuda oboselii, să se gândească la Andrew şi la Barton. Care-i plăcea mai mult după scurtul timp care trecuse de când îi cunoscuse? Barton se putea dovedi mai amuzant – pilda lui despre

Romeo şi Juliet putea deveni mai curând realitate. Sau lucrurile stăteau altfel?!

Dar Andrew? Chiar tăcut şi uşor timid, era cumva impunător. Poate datorită atitudinii lui. Ceva în legătură cu el o afectase într-un mod straniu. Avea un aer de nedefinit de aristocrat din regiunile periferice. Era posibil să provină din faptul că era capul familiei sau că administra o fermă de milioane de acri. Un baron al pământului. Totuşi, manierele lui impecabile aveau o urmă de timiditate.

Prea obosită ca să mai poată judeca raţional, Jeckie se întreba de ce se gândea atât de mult la el. Îşi vârî capul sub pernă şi somnul puse încetul cu încetul stăpânire pe ea. Se văzu stând în fotoliul din sala de aşteptare a aeroportului. Îşi imagină chiar şi piciorul drept aşezat peste genunchiul stâng, căutând pantoful pierdut. Auzi din nou paşii dinspre palmieri. Simţi cum pantoful îi este potrivit la loc. Apoi, atât de aproape să adoarmă, trase din nou cu ochiul printre gene şi zări un chip cu un zâmbet blând. Cineva care era mulţumit de treaba bună pe care o făcuse.

Atât de blând! Protector!

Avea să se gândească la asta dimineaţă.

Mâine era o altă zi.

* * *

Dimineaţa următoare, Jeckie se trezi în zgomote – majoritatea de vase, venind din bucătăria îndepărtată. Afară se auzi un câine lătrând scurt, apoi un călăreţ galopând la distanţă. Land-Roverul porni şi se opri nu departe de casă.

Jeckie dădu deoparte aşternuturile şi coborî din pat.

Pe fereastă, se zărea mătuşa Isobel udând florile din ghivecele de pe verandă.

Jeckie se aşeză posomorâtă pe pat. Nu se mai putea făli cu trezitul înaintea răsăritului! Intră în baia de alături şi-şi aranjă rapid lucrurile. Când ieşi, văzu o nouă faţă. O femeie tânără, spre patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie albastră de bumbac, intră în cameră cu o tavă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Jeckie, spuse ea, cu o

voce blândă şi zâmbind uşor. Era o prezenţă foarte plăcută.

— Dumnezeule! exclamă Jeckie. Îmi aduci ceai? Ar fi trebuit să fiu afară.

— Nu şi în prima zi, domnişoară Jeckie. Domnişoara Isobel spune.

— Domnişoara Isobel? Surprinsă, Jeckie vru să ia tava.

— Da. Aşa îi spunem. Şi aborigenii din estuar îi spun la fel. Lasă-mă să pun tava pe masă. Aşa! acum, te poţi servi singură cu ceai. Domnişoara Isobel păstrează ceainicul acesta micuţ pentru oaspeţii aleşi.

— Sunt aleasă? întrebă, puţin uimită, Jeckie. Sunt.

— Da, ştiu. Faci parte din familie. Aşa că poate ai vrea să-ţi spunem „domnişoara Juliet”. Sau e mai bine „domnişoara Jeckie”? Lui Jeckie i se păru dornică să-i facă pe plac.

— Mulţumesc pentru tava cu ceai. Nu, nu vreau să-mi spui nicio „domnişoară”. ca să nu mai vorbim de „domnişoara Juliet”. Doar Jeckie.

— Desigur. Te înţeleg. Nici mie nu mi-a plăcut niciodată numele meu. Atât de demodat. Jane. Sunt Jane Baker. O ajut pe domnişoara Isobel să se ocupe de casă.

— Îmi pare bine, Jane. Jeckie zâmbi şi ochii i se aprinseră. Nu eşti suficient de în vârstă ca să fii asistenta mătuşii. Eşti destul de.

— Am treizeci şi cinci de ani, să ştii. îmbătrânesc, mă tem. Locuiesc aici, la Mallibee. E căminul meu. Tatăl meu a fost supraveghetorul lui Andrew Ashenden al II-lea, iar bunicul a fost şeful văcarilor.

Jeckie se aşeză pe marginea patului şi începu să râdă.

— Oh. Îmi pare rău! ce îngrozitor din partea mea să râd. Atâţia prinţi Andrew. De ce nu au schimbat numele, pe măsură ce Mallibee a progresat? Titlurile astea nu par deloc reale.

În ciuda atitudinii ei calde şi prietenoase şi a uşoarei reţineri, Jane Baker nu ştiu cum să ia necuviinţa lui Jeckie. Şi ea se gândise să râdă, dar găsi mai înţelept să se abţină.

Tava de ceai era în siguranţă, pe masă, aşa că Jane vru să se retragă.

— Oh, te rog, nu pleca încă. Sunt atâtea lucruri pe care aş vreau să le ştiu şi mi-e teamă să nu fac sau să spun ceva greşit. O să mă ajuţi, nu-i aşa?

— Da, desigur, domnişoară Jul. hm. Jeckie.

— A fost un comentariu deplasat, spuse Jeckie, plină de remuşcări. M-am hotărât atât de repede să vin la Mallibee. N-am avut timp să-mi pun ordine în gânduri. Am venit imediat!

— Da. Aproape pe neaşteptate. Domnişoara Isobel a fost destul de încurcată, dar foarte încântată.

— Îmi pare rău. Presupun că sunt prea impulsivă. Ei bine, aşa spune mama. E în ordine să-i spun mătuşii Isobel „mătuşa Isobel”? Sau „domnişoara Isobel”?

— E foarte bine. Desigur, noi, personalul, îi spunem „domnişoara Isobel” pentru că nu-şi foloseşte niciodată numele de familie. De fapt, nu cred că şi-l mai aminteşte cineva. Vezi, îi place să fie considerată o Ashenden. Când o vei cunoaşte mai bine, vei înţelege de ce. Iubeşte orice are legătură cu familia şi cu Mallibee. Aşa că, vezi – ei bine, la fel ca mama ta, e descendentă directă a lui Andrew I – aşadar, numele de familie s-a schimbat. Unii oameni din district – nu atât de cunoscuţi – i se adresează întotdeauna cu „domnişoara Ashenden”.

— Înţeleg, spuse Jeckie.

— Să nu râzi de metodele ei. Te rog. Jane era puţin supărată acum. Ştiu că străinilor li se par de modă veche, dar aici nu râde nimeni. Ne purtăm cu ea exact aşa cum se aşteaptă, şi totul merge foarte bine.

— Mulţumesc pentru că-mi spui. O să mă călăuzeşti în teritoriul ăsta plin de capcane, nu-i aşa? Descendenţii mai îndepărtaţi ai clanului lui Andrew I au tendinţa de a folosi vorbe usturătoare unii la adresa altora. Mi-e teamă să nu spun vreo prostie.

— Da, ştiu cum e cu rudele îndepărtate. Toţi ştim. Dacă te trezeşti scoţând porumbei pe gură, Jeckie, dă-mi un semn şi voi veni să te salvez. Acum, bea-ţi ceaiul, ca o

fetiţă cuminte. Şi nu mai fi înspăimântată.

— Înspăimântată? spuse Jeckie surprinsă. Nu sunt înspăimântată.

Jane Baker zâmbi şi clătină din cap.

— Oh, ba da, draga mea. Domnul Andrew sperie cel mai mult rudele, atunci când vin pentru prima oară în vizită la Mallibee. Neintenţionat, desigur. Doar că este foarte reticent. El duce toate grijile, să ştii. Întotdeauna am crezut în secret că este atât de singur – capul familiei, managerul responsabil. A devenit puţin timid cu oamenii. Cel puţin cu unii.

— Cu rudele noi? Te referi la rudele care n-au mai fost niciodată la Mallibee? Au început toate să viziteze pământurile ancestrale?

— Ei bine, nu toate, bineînţeles. Familia este atât de răspândită, nu-i aşa? Acum câteva săptămâni, când Sheila Bowen a venit.

— Sheila! O cunosc destul de bine pe Sheila, exclamă Jeckie. A venit? Mă întreb de ce.

— Ei bine. Mallibee este căminul tuturor, nu? spuse cu blândeţe Jane. Domnişoara Isobel pare încântată că voi, noua generaţie, arătaţi interes. Se duse la uşă. Pur şi simplu nu trebuie să pierd timpul bârfind, adăugă ea. Sigur că n-am vrut să fie o bârfă. Sunt veşti despre familie, nu?

— Mulţumesc pentru ceai. Jeckie zâmbi, puţin stânjenită. Ar fi trebuit să mă trezesc de mult. Dacă nu mă mişc mai repede, n-o să mai am curajul să dau ochii cu mătuşa.

— Nu trebuie să te temi niciodată de domnişoara Isobel, Jeckie. Andrew e un caz particular. Trebuie să fie manager. Atât de solitar.

Câteodată, poate fi chiar puţin aspru. Trebuie să fii ca verişoara ta, Sheila, şi să-l cucereşti. Ea s-a străduit cu adevărat şi a reuşit. Vizita ei a fost o bucurie pentru noi toţi. Andrew părea să iasă din carapacea lui. Mă bucur să spun că a plăcut-o foarte mult.

— Sheila? Jeckie era nedumerită. Chiar s-a simţit bine în mijlocul marii pustietăţi australiene? E atât de

plină de viaţă şi de sociabilă, în sud. Merge mereu la petreceri. Nu prea mi-o pot imagina.

— Exact aşa s-a întâmplat, draga mea. E atât de vivace şi de veselă. A avut un efect minunat asupra noastră. Mai ales asupra lui Andrew. Şi asupra lui Barton, bineînţeles. Oh, dragă. chiar trebuie să termin cu flecăreala. Te rog să mă ierţi, Jeckie. Îmi face mare plăcere să văd familia reunindu-se din nou. E minunat – după atâţia ani. Acum, chiar trebuie să zbor.

Era deja jumătate pe uşă. Se întoarse şi-i făcu un semn cu mâna.

— Iar prezenţa ta aici, Jeckie, va ajuta şi ea la unirea familiei. Desigur, nu se poate ca Andrew să se împace cu celălalt văr al lui. Acela căruia îi spune „Joe-Neisprăvitul", fiul celei de-a doua fiice, Anne. Este chiar vărul primar al domnişoarei Isobel, dar mult mai tânăr, desigur. Dar ea nu-l recunoaşte. Nicidecum! Cu neputinţă! Vocea ei se stinse într-o şoaptă. Îşi foloseşte moştenirea din Mallibee la compania aceea minieră, Westerly-Ann – cea care mută Muntele Mallibee la mare. Ce faptă îngrozitoare!

— Mută un munte?! La mare? întrebă Jeckie, neîncrezătoare.

Dar Jane Baker părăsise deja camera, grăbindu-se pe hol.

Dincolo de fereastra lui Jeckie, doi bărbaţi traversau curtea pietruită, îndreptându-se spre verandă. Unul era Barton; tocmai adusese Land Roverul mai aproape de casă. Celălalt era Andrew. Trebuia să fi fost unul din călăreţii pe care Jeckie îi auzise galopând mai devreme spre estuar. Nu putu să nu audă conversaţia:

— Ai văzut pe cineva de la Westerly-Ann când ai fost la aeroport aseară? îl întrebă Andrew pe Barton.

— Da. Obişnuitul duo. Geologul ăla înalt şi slab şi inginerul. Am uitat cum îi cheamă.

— Atât?

— Da. Atât.

„Dar cum rămâne cu Jason, cel amabil?" ar fi vrut să ştie Jeckie, indignată. Nu-şi putea imagina motivul din care

Barton îi vânduse gogoşi fratelui său, deşi o avertizase să nu menţioneze pe cine cunoscuse la aeroport.

— Joe-Neisprăvitul era pe-acolo? întrebă Andrew cu buze strânse.

— Ei bine, te cam împiedici de Joe-Neisprăvitul oriunde te-ai duce, odată ce ieşi din podiş, spuse Barton nepăsător. N-am să-l onorez niciodată cu mai mult de un semn din cap. Nu-mi irosesc cuvintele.

— Eu nu i-aş face nici măcar un semn, spuse fără ocolişuri Andrew. Nu s-ar aştepta.

— Nici nu ţi-ar răspunde, râse Barton.

Cei doi bărbaţi urcară pe verandă şi dispărură pe o uşă laterală.

Jeckie bău rapid ceaiul. Nu mai era furioasă că venise la Mallibee Downs. „Ei bine, cel puţin în momentul de faţă”. se asigură, de asta în timp ce îmbrăcă în grabă o rochie pastelată din bumbac şi se machie la fel de repede.

Mallibee Downs era dintr-odată interesant, nu pentru că era ceea ce numea ironic „locul familiei”, ci pentru că era populat cu persoane mult mai intrigante decât visase. Barton era amuzant – cu toate că era posibil să aibă darul de a-i pune pe ceilalţi în posturi jenante. Andrew era.

Ei bine, cum era Andrew? Jeckie era prea sinceră cu ea însăşi ca să nu recunoască faptul că era extrem de atrăgător, într-un fel controlat şi retras. În timpul în care stătuse la masă şi-şi băuse ceaiul cu o seară în urmă, îl studiase pe furiş şi uitase pentru prima dată complet durerea şi indignarea de care suferise în ultima vreme. Chiar şi în dimineaţa aceasta, nu-şi mai simţea inima sfâşiată.

„Într-adevăr, nu e un mariaj convenabil!”. Asta vrusese probabil să-i spună comandantul lui Edgerton prin sfatul acela! Pieptănându-şi părul, Jeckie avu grijă să nu se înfurie din nou.

Dar sfatul comandantului nu interzisese. Abia dacă insinuase.

Ea, Jeckie, venea dintr-o familie rezonabilă. Fusese educată la o şcoală bună. Ştia să danseze bine şi se

îmbrăca bine, atunci când avea timp. Ştia toate bunele maniere.

Jeckie realiză că-şi inducea din nou o stare proastă. Îşi pudră puţin nasul, apoi se dădu un pas înapoi şi se privi în oglindă. Putea citi strălucirea provocării din ochii săi.

„Calmează-te”, se dojeni ea. „Totul s-a terminat, îţi aminteşti? Uită”.

Bănuia că arătase la fel acasă, când îi spusese mamei:

— Bine. Întotdeauna ai vrut să fac o vizită la Mallibee Downs. Surpriză! Mă duc!

— Jeckie! exclamase mama ei. Eşti sigură că vrei să faci asta tocmai acum?

— Ei bine, odată ce voi merge şi mă voi întoarce, toată lumea va înceta să mai vorbească despre asta, nu?

— Vei da tot ce vei putea, nu-i aşa, dragă? în ultima vreme n-ai prea fost în apele tale.

„N-am fost în apele mele!”, se gândise Jeckie, deznădăjduită. „Ce mod de a defini stadiul de disperare!”

Jeckie ştia la ce se referise mama ei când îi spusese „să dea tot ce putea”. Barton o spusese fără menajamente, pe drumul spre fermă – „Cu care din noi intenţionezi să te căsătoreşti?”. Venind din partea lui, Jeckie fusese absolut ofensată. N-aveau nici măcar tactul de a-şi ascunde maşinaţiile despre căsătoria dintre acţiunile şi managementul de la Mallibee.

În dimineaţa asta, ajungea încetul cu încetul să creadă că lucrurile stăteau altfel. Asta doar pentru că aveau să fie interesante. Chiar şi faptul că Sheila fusese acolo înaintea ei era chinuitor – deci, interesant. Era ceva care să-i dea de gândit.

Deci, Sheila făcuse impresie lui Andrew! Ei bine, poate şi Jeckie avea să reuşească! Nu neapărat cu Andrew, desigur. Poate-şi putea demonstra că nu era o ratată în toată regula, din cauză că pierduse o „legătură sentimentală”.

Jane Baker era drăguţă, prietenoasă şi vorbăreaţă. Mătuşa Isobel nu era atât de temut, pe cât crezuse ea.

Doar dacă o plăceau puţin!

Dacă Sheila putuse reuşi să farmece până şi păsările din copaci, ei bine, atunci, putea încerca şi ea! Nu cu Andrew, bineînţeles. Dar cu Jane. şi cu mătuşa Isobel. poate chiar şi cu Barton.

— Păzea! spuse ea, strâmbându-se şi ieşind pe uşă. Iată-mă! Ei bine. voi încerca cel puţin să dau tot ce pot!

Capitolul 4

Între timp, mătuşa Isobel terminase de udat florile. Puse stropitoarea pe una din trepte, îşi scoase mănuşile şi apoi traversă veranda spre locul unde era masa. Se aşeză. Ca şi cum ar fi invocat un duh, Jane Baker apăru pe uşa laterală, cu o tavă. Deasupra tăvii se zărea faţa ei rotundă şi bonomă, zâmbind veselă. Domnişoara Isobel stătea dreaptă şi formală.

— Aici sunt – exact la momentul potrivit, domnişoară Isobel, spuse voioasă Jane. Cred că mica noastră musafiră e şi ea aproape gata. Oh, domnişoară Isobel. Puse tava mare pe masă şi mută ceainicul şi apa fierbinte, ca şi cum n-ar fi fost deja în poziţia perfectă. Musafira noastră e o mieluşea, nu credeţi? Drăguţă, dar plină de personalitate, nu?

— Dragă Jane, depinde ce vrei să spui prin personalitate. Am sentimentul că Andrew consideră că este puţin cam încăpăţânată.

— Aş! Andrew este întotdeauna precaut, nu? Şi totuşi, de aceea are o judecată atât de lipsită de cusur. Jane se aşeză în celălalt capăt al mesei. Şi în privinţa Sheilei a fost foarte sceptic, nu? Şi după o vreme mi s-a părut că-l văd zâmbind mai des decât o făcea înainte. Am crezut chiar că.

— Lasă ce ai crezut, dragă Jane. Sheila s-a întors la Pepper Tree Bay, în valea râului Swan, unde sunt sigură că are o viaţă socială fericită. Acum, o avem pe Juliet.

Jeckie ajunsese în pragul uşii şi auzise o parte din discuţie. Trebui să apeleze la tot autocontrolul de care era capabilă ca să nu le repete că nimeni nu-i spunea Juliet.

Deci, Andrew îşi făcuse deja o părere.

— Oh, iată-te, copilă, spuse mătuşa Isobel. Vino şi aşază-te. Acolo, lângă Jane, te rog. Aşa. Păstrăm locul din capăt pentru Andrew, deşi el a luat de mult micul dejun. S-ar putea să mai vrea o cană cu ceai.

— Bună dimineaţa, mătuşă Isobel; am dormit foarte bine, mulţumesc, aşa că nu mai sunt obosită. Oh, ce flori minunate!

Mătuşa Isobel se uită la fată.

— Încă nu te-am întrebat cum ai dormit, Juliet, spuse ea, ridicând ceainicul. Bei ceaiul cu cereale, sau preferi să aştepţi?

Jeckie se simţi dintr-odată deznădăjduită. „De ce încep întotdeauna cu stângul? Mereu spun lucrul nepotrivit!”

Mătuşa Isobel o văzu muşcându-şi buza de jos şi clătinând apoi din cap, ca şi cum ar fi alungat umbra unui gând nefericit.

— Mi-ar face plăcere o cană de ceai, mătuşă, rosti spăsită Jeckie. N-am vrut decât să-ţi spun cât de bine am dormit. Îmi pare rău că m-am exprimat atât de nepotrivit.

— E în ordine, draga mea. Dimineaţă devreme nu e niciodată un moment bun să începi să cunoşti o persoană, nu-i aşa? Draga de Jane este mereu atât de veselă. E o adevărată binecuvântare, pentru că niciunul din noi nu se simte aşa. Nu înainte de a bea o cană de ceai.

— Mulţumesc, spuse Jeckie şi luă cana ce-i fu înmânată.

— La ferma ta bei ceaiul dimineaţă devreme, înainte de micul dejun? întrebă Jane, dându-i bolul cu zahăr. Făcea conversaţie ca să schimbe subiectul, iar Jeckie îi era recunoscătoare.

— Oh, da. Suntem băutori înrăiţi de ceai, la Beckonning. Desigur, toţi trebuie să ne trezim atât de devreme. Din cauza cailor. Baxter, care răspunde de ei, îi scoate afară înainte să se lumineze. Se opri. Ochii mătuşii Isobel o fixau nu atât impresionaţi, cât întrebând dacă nu cumva Jeckie încerca să se apere. De ce? De ce încerca acea copilă tulburată să-şi construiască o apărare?

— Jane dragă, adu şi biscuiţii calzi, te rog. Cred că azi mă descurc şi fără cereale. Aseară am luat o cină foarte târzie, nu-i aşa?

— Desigur, domnişoară Isobel. Jane se ridică şi dispăru pe neauzite în culoarul lateral, asemenea unei fantome.

„Acum e acum! A trimis-o la plimbare pe amabila Jane, ca să n-o mai jeneze”.

— Ştii să găteşti, Juliet? întrebă binevoitoare mătuşa Isobel. Dacă da, sper că ştii să faci biscuiţi buni. Îmi place ca la micul dejun să am biscuiţi calzi.

— Da, ştiu să gătesc. În general, mâncare caldă. Dar când avem o petrecere, pot să fac şi lucruri mai sofisticate.

— Aveţi petreceri la fermă?

— Oh, da. Suntem la doar cinci mile de oraş.

— Da, desigur. Îmi aduc aminte că Andrew mi-a povestit cât de convenabil e plasată ferma tatălui tău faţă de silozul de grâu din oraş.

— Andrew? întrebă Jeckie, surprinsă. De unde ştie? Nu mi-am imaginat că-l interesează.

— Bineînţeles că ne interesează pe toţi. Deşi e mare păcat că cele două ramuri ale familiei nu s-au întâlnit realmente niciodată. I-am scris mamei tale de câteva ori despre asta.

— Sunt mai mult de două ramuri, nu-i aşa, mătuşă? spuse Jeckie, politicoasă. Chiar şi la şcoală mi s-a întâmplat să întâlnesc oameni care purtau numele de Ashenden. Ne-am pus capetele la contribuţie şi am descoperit că suntem veri de gradul al doilea sau al treilea. Dar nu ne-am întâlnit niciodată înainte.

— Da, desigur. Andrew Ashenden I a avut patru fii şi două fiice. Mama a fost cea mai mare din fete. Aşa că am moştenit cotă-parte. Dar nepotul lui John, cel de-al treilea fiu, şi-a vândut acţiunile unor străini. Nu are numele Ashenden pentru că mama lui, deşi moştenise numele Ashenden, s-a căsătorit. La fel cum l-au moştenit mama ta şi mama Sheilei. Atâtea nume diferite de familie! Ce păcat!

Vocea mătuşii Isobel căpătă un ton grav, ca şi cum s-

ar fi aflat la o înmormântare.

— Crezi că ar fi trebuit să păstreze acţiunile din datorie, mătuşă?

— Oh, nu neapărtat, dacă avea nevoie de bani. Dar trebuia să le facă prima ofertă lui Andrew şi lui Barton. Am avut atâtea necazuri, încât părerile proprietarilor fermei Mallibee sunt împărţite. Acţiunile trebuia să rămână în familie. Aşa, i-au revenit monstrului acela inuman – unei companii miniere.

— Crezi că mama şi mama Sheilei ar trebui să-i înapoieze lui Andrew acţiunile?

— Nu să i le înapoieze, copilă. Nu fi prostuţă! Dar, ei bine. dacă într-o zi ar vrea să vândă, ar fi drăguţ dacă s-ar gândi mai întâi la Companie. Sunt acţiuni foarte valoroase. Fără doar şi poate, acţiunile sunt moştenirea cuvenită mamei tale şi mamei Sheilei. Nu sper decât ea.

Jeckie observă că faţa mătuşii, care până acum păruse foarte reţinută şi aproape pesimistă, arăta preocupată.

— Ce speri? insistă ea, cu blândeţe. Sunt sigură că mama n-ar vinde cuiva din afara familiei.

— Nu, nu. Desigur că nu. Doar că acţiunile acelea au părăsit cercul familiei. Nici măcar nu aparţin unei persoane. A avut neruşinarea să spună că oricum era cel mai bun lucru pentru Mallibee. Oamenii de la compania minieră vor îmbunătăţi proprietatea! îmbunătăţesc! Cicatricele acelea oribile la tot pasul! Gropi uriaşe săpate în pământ! Au luat cea mai bună apă. Râul subteran, ştii? Şi acum, muntele.

Jeckie nu ştia. Ştia foarte puţine despre Mallibee, cu excepţia faptului că mama ei deţinea acţiuni acolo. Acum nu era momentul să afle mai multe, pentru că Jane Baker se întorsese, cu acelaşi zâmbet vesel, aducând un platou acoperit cu un şerveţel alb.

— Direct din cuptor, domnişoară Isobel, anunţă ea şi puse farfuria pe masă. Cassie s-a sincronizat frumos, nu? Trebuie să ne amintim s-o lăudăm.

— Da, desigur, Jane dragă, spuse ferm Isobel.

Întotdeauna îmi amintesc. Jane, crezi că l-am putea întreba pe Andrew dacă vrea o cană de ceai? Cred că l-am auzit mai devreme venind. Am putea menţiona şi biscuiţii calzi, nu?

— L-am întrebat, domnişoară Isobel. Pe drum, mi-am vârât capul pe uşa biroului său. A spus că o să vină.

— Şi Barton? se interesă veselă Jeckie.

Putea să-şi muşte din nou buza. Era oaspete, nu gazdă, şi poate că n-ar fi trebuit să-l menţioneze atât de nerăbdătoare pe Barton. Era evident că mătuşa Isobel şi amabila „Jane dragă” se gândiseră numai la Andrew.

Probabil că era un bărbat foarte răsfăţat! Ei bine, se hotărâse destul de rapid în privinţa ei. Era foarte încăpăţânată, nu? Avea să-i întoarcă la fel de repede „complimentul” şi să-l eticheteze. Era răsfăţat. Aşa cum spusese cineva la aeroport, era „stăpânul văilor”. Mătuşa Isobel şi „Jane dragă” se băteau care mai de care să-l idolatrizeze şi să-l răsfeţe.

Avea să arate preferinţa ei pentru Barton.

Oh! Gândurile ei erau din nou trise şi prosteşti! Oare credea ce spunea?!

În momentul acela, apăru Andrew. Toate intenţiile – şi rezervele – lui Jeckie se risipiră ca o mantie care căzuse.

El îi zâmbi cât mai scurt posibil şi-i adresă cel mai simplu „bună dimineaţa”, îndreptându-se spre locul lui din capul mesei. Dar iată-l purtând aureola de „cap al familiei”! Distrusese toată apărarea lui Jeckie! Nu fusese nevoie să scoată nici măcar un cuvânt.

— Ai venit, dragule. După cum vezi, luăm micul dejun. Tu ai mâncat deja cu câteva ore mai devreme. Dar mă bucur că ai venit să ni te alături pentru o cană de ceai. E prima dimineaţă a lui Juliet, aşa că trebuie s-o facem mai strălucitoare pentru ea.

— Văd – o servim cu cei mai buni biscuiţi ai lui Cassie. Privi drept spre Jeckie, iar ea văzu că ochii lui erau de un albastru-cenuşiu cu adevărat neobişnuit, cu pete minuscule aurii. O studiau – ochii aceia – şi totuşi se ascundeau de oricine i-ar fi privit.

— Te-am auzit spunând să nu te strigăm Juliet? întrebă el, fără să zâmbească, deşi părea uşor interesat.

— În general, mi se spune Jeckie. Dar se pare că mătuşa preferă Juliet.

— Am sentimentul că te-ai răzgândit, spuse el. Aseară erai foarte hotărâtă în privinţa numelui tău. Sau n-am auzit bine?

O privea în continuare; ochii lui Jeckie se întoarseră spre ai lui.

— Dacă mătuşa Isobel preferă. Începu cu o demnitate fermă.

Andrew zâmbi; nu era un zâmbet larg, ci unul mai degrabă agreabil.

— Faci parte din – lasă-mă să văd – a patra generaţie de Ashendeni, Jeckie? îmi dau seama că ai ceva din ardoarea străbunicului.

Faptul că i se adresase cu „Jeckie” o mai calmă.

— Ei bine, desigur că nu mi-l amintesc pe Andrew I, spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. A trăit cu mult timp în urmă, nu? Nici măcar nu mă născusem.

— Nici eu nu mă născusem pe atunci, încuviinţă Andrew. Dar mătuşa Isobel îşi aminteşte de el. Are o memorie excepţională. Trebuie s-o rogi să-ţi povestească despre Mallibee în timpul primelor două generaţii. Mulţumesc, Jane. Da, ceaiul este perfect. Jeckie, vrei să-mi dai, te rog, zahărul?

Jeckie fusese cucerită de zâmbetul lui Andrew, dar faptul că trebuise să i se amintească de bunele maniere o mâhni. Simţea că iar cade din graţii.

— Unde e Barton? întrebă ea când îi înmână zahărul, încercând să schimbe subiectul. Nu-i plac ceaiul şi biscuiţii calzi? A fost foarte drăguţ cu mine aseară, când a venit să mă ia de la aeroport. Mi-a povestit despre ţinut. făcu un semn cu mâna. Andrew îi urmărea faţa cu o atenţie studiată, care o stânjeni dintr-odată.

„Cât de proastă pot să fiu? El e acasă, iar eu nu. Nu l-aş învinge niciodată la genul ăsta de interogre tăcută. Nu trebuie decât să se uite la mine – sau la oricine – în felul

acela”.

— Jane dragă, interveni mătuşa Isobel. Dă-i biscuiţii lui Jeckie. Se pare c-a terminat biscuitul acela. Oh, dragă! I-am spus Jeckie, nu? Ei bine, aşa să fie. Deşi e mare păcat. Juliet e un nume atât de frumos.

Barton veni şi el pe verandă.

— Cine vorbeşte despre Juliet? întrebă el, zâmbind maliţios. Şi, dacă avem o Juliet a noastră, unde şi cine este Romeo?

— Acum ştiţi cu toţii de ce nu mi se spune Juliet, declară Jeckie. Glumele astea nu erau amuzante nici când aveam doar trei ani.

— Ei bine, poate acest Romeo să ia loc lângă Juliet, Jeckie? insistă Barton, zâmbind în continuare. Trase scaunul cu vârful cizmei lui prăfuite şi se aşeză. Îşi puse coatele pe masă şi se aplecă s-o privească în ochi. Ai ales scaunul pe care stai pentru că ştiai dinainte că locul pe care stau este al meu?

— Lasă prostiile, Barton, spuse tăios mătuşa Isobel. Eu am invitat-o pe Jeckie să ia loc acolo. E mult prea devreme pentru tachinării. Nimeni nu are dispoziţia necesară la ora asta. Jul. Jeckie, draga mea, nu-i da atenţie lui Barton când este în astfel de dispoziţie.

— Barton dragă, interveni Jane Baker, încercând să facă pace. Ia câţiva biscuiţi, cât sunt calzi. Şi ăsta este ceaiul tău. Andrew o să-ţi dea zahărul.

— Doar ca să mă îndulcească, spuse Barton, luând ceaiul şi servind un biscuit. Nu mă duc la tabăra de vite în dimineaţa asta. Am s-o duc pe Jeckie la o plimbare pe dealurile de la Mallibee, să vadă cum Westerly-Ann şi un anume Joe-Neisprăvitul s-au înţeles să mute la mare bucăţi din pământul nostru. Jeckie, vrei să vezi cu ochii tăi cum arată solul nefertil din cheile muntelui, care se transformă în bălţi de petrol vecine cu marea?

— Da, Barton, mi-ar face plăcere să merg cu tine, spuse Jeckie, nerăbdătoare. Asta. dacă mătuşa Isobel este de acord.

— Trebuie să faci ce vrei, draga mea. E destul timp

să vezi ferma şi lucrările. Seamănă foarte bine cu un orăşel, nu-i aşa, Jane dragă? Andrew, crezi că e recomandabil ca Barton s-o ducă pe Jul. Jeckie atât de departe, din prima zi? Este o excursie destul de epuizantă şi deja a călătorit foarte mult ieri.

— Barton va proceda după bunul său plac, îmi imaginez, comentă sec Andrew. Şi se pare că ce-i este pe plac lui Barton, o mulţumeşte şi pe Jeckie. Îşi ridică privirea de la cea de-a doua jumătate a biscuitului pe care-l unsese cu unt. Barton, spuse el scurt. Săptămâna viitoare vreau să fii la sonda numărul cinci, ca să începem închiderea. Aşa că poate ar fi mai bine dacă ţi-ai face plimbările restul săptămânii acesteia. Oile, ca şi vitele, reprezintă afacerea de la Mallibee Downs.

— Am înţeles, frate. Ciudat, dar şi eu mi-am făcut exact acelaşi plan. Se uită provocator la Andrew. Te superi dacă-ţi fur pentru tot restul zilei compania verişoarei noastre?

Privirea lui Jeckie se îndreptă dinspre Barton spre Andrew. Se trezi aşteptând oarecum neliniştită răspunsul lui Andrew. Se simţea ca un obiect pasat cu subtilitate, pe căi misterioase, de la un frate la altul. Şi înapoi. Îşi aminti scandaloasa întrebare a lui Barton: „cu care din noi intenţionezi să te măriţi?”

Oare afacerea asta prin care ultimele acţiuni însemnate ale fermei Mallibee se întorceau în familia Ashenden printr-un mariaj era mai mult decât o glumă de prost gust? Oare trocul-de-mirese era ultima modă în cadrul familiei Ashenden?

Jane Baker se uită la Jeckie, nerăbdătoare să-i surprindă privirea.

— Pot să te ajut cu ceva? se oferi Jeckie. Se simţea stânjenită, pentru că-şi dădea seama că se înroşeşte.

— Nu, Jeckie dragă, aproape am terminat, mulţumesc. Mă întrebam doar dacă ai vrea să vii la bucătărie şi să le cunoşti pe Cassie şi pe celelalte fete. Ele ard de nerăbdare să te întâlnească. Rareori avem oaspeţi de atât de departe de zonele periferice. Sheila a fost

ultimul nostru musafir, şi asta destul de demult.

Jeckie ştia din instinct că amabila Jane Baker schimba din nou dispoziţia şi subiectul de la masă. Nu era de mirare că mătuşa Isobel i se adresa întotdeauna cu „Jane dragă”.

— Da, te rog. Asta, dacă mătuşa Isobel mă va scuza.

— Sigur că da, draga mea. Dar nu întârzia prea mult. Trebuie să te pregăteşti pentru plecarea cu Barton. Andrew, aş putea vorbi cu tine câteva minute în birou, după ce termini? Trebuie să revizuim inventarele magaziilor fermei.

— Desigur. Vin în zece minute.

Andrew vorbea cu mătuşa Isobel, însă Jeckie avea tulburătorul sentiment că ochii lui o urmăresc în timp ce traversa veranda împreună cu Jane.

Oricum, ce puteau să descopere la ea acei ochi inteligenţi, pătrunzători?

Capitolul 5

Jeckie o urmă pe Jane pe culoarul spre bucătărie. Observă cât de spaţios şi de larg era culoarul lateral; casa de la Mallibee era foarte confortabilă şi civilizată. Se gândi.

„Ciudat, dar faptul că l-a menţionat pe Joe-Neisprăvitul m-a făcut să vreau cu adevărat să-l însoţesc pe Barton. Altfel. ei bine. n-am niciun scop să-l enervez pe Andrew. Poate că nu e realmente furios şi nici măcar nu-i pasă. Se gândeşte la tabăra de vite unde va fi nevoie de Barton şi la sonda de apă care va fi închisă cât de curând”.

Jeckie o cunoscu pe Cassie, o bucătăreasă grasă de culoare, cu zâmbet larg şi dinţi albi. Şi ea, ca şi Jane Baker, provenea dintr-o familie care se născuse la Mallibee, pe vremea când Andrew Ashenden I începuse să se ocupe de pământurile acelea. Acrii îi fuseseră daţi de către guvern, în semn de recunoştinţă pentru munca sa de pionierat din zilele în care regiunile periferice nu fuseseră încă explorate. Unele zone, cum erau cele din spatele dealurilor, rămăseseră neexplorate până acum. Rudele lui Cassie trăiseră lângă estuar şi se împrieteniseră în scurt

timp cu cei din familia Ashenden. De atunci, Mallibee rămăsese căminul lor.

Când Jeckie apăru în pragul uşii, două fete tinere fugiră chicotind din bucătărie, ochii negri strălucindu-le.

— Nu le lua în seamă, o avertiză Cassie, pe un ton autoritar, dar familiar. Trebuie să plece la şcoală, oricum.

— La şcoală? întrebă surprinsă Jeckie. Sunt la Mallibee suficienţi oameni, încât să conducă o şcoală?

Jane Baker se prefăcu ocupată cu împachetatul alimentelor în dulap, însă Jeckie îşi dădu seama că o lăsa de fapt pe Cassie să vorbească. Bucătăria era teritoriul ei.

— Aşa este, încuviinţă Cassie. Şeful Andrew a trimis-o pe Minna – cea mare – la colegiul din Perth, ca să devină profesoară. Acum, s-a întors definitiv aici şi predă celorlalţi copii. Ce părere ai, hm, Jane?

Jane se arătă de după uşa dulapului.

— Da, aşa este, Jeckie. Minna este fiica lui Cassie – o fată foarte inteligentă. S-a descurcat de minune la colegiu. A vrut să se întoarcă aici, pe pământul ei natal. îi suntem foarte recunoscători pentru asta. Conduce şcoala cum nu se poate mai bine.

— Vreau să ştiu cât mai repede totul despre fermă. Sunt atâtea de văzut. dar am spus că merg cu Barton.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Jeckie, continuă Cassie, preocupată să întindă aluatul pe masa mare. Ai tot timpul la dispoziţie. O să vezi mâine totul. Sau poate săptămâna viitoare. Cât timp stai la noi, hm? Domnişoara Sheila a stat două luni. De aceea fetele au fugit chicotind. Se pregătesc să înceapă să danseze şi să cânte ca să-ţi ţină companie. Aşa a fost şi cu domnişoara Sheila.

— Da, o cunosc destul de bine, încuviinţă din cap Jeckie. Într-adevăr, o cunoştea foarte bine pe verişoara ei. Sheila era strălucitoare şi foarte sociabilă – era adevărat. Dar.

„Oh, bine. Poate că greşesc şi Sheila e mai puţin egoistă şi mult mai drăguţă decât am crezut”. Cineva cu ochi atât de pătrunzători şi care eticheta atât de repede ca Andrew n-ar fi cedat atât de uşor. Fetele nu erau

întotdeauna cei mai buni critici ai celorlalte fete, mai ales când se întâmpla să fie verişoare. Ei bine. verişoare îndepărtate, oricum.

Jeckie era atât de cufundată în gânduri, încât abia dacă observă că o salutase pe Cassie şi că o urma pe Jane înapoi pe verandă.

— Aici ia masa personalul, spunea Jane. Nu e minunat – cu pereţii aceia îmbrăcaţi cu verdeaţă? N-am fi avut atâtea plante, dacă ferma n-ar fi fost plasată atât de aproape de izvor.

— E ca o oază în deşert, spuse Jeckie. Atât de bogată şi frumoasă, nu-i aşa? Apoi, acolo, în depărtare, nu e nimic altceva decât iarbă spinoasă. Am văzut aseară, dar numai la lumina lunii.

— Odată ce ai trăit aici îndeajuns de mult, devii dependent de locurile acestea. Şi după ce pleci, nu mai poţi fi cu adevărat fericit decât dacă te întorci. Au surprizele lor, asta e sigur. O să afli despre ele de la Barton.

— Ferma noastră din sud este atât de verde şi de bogată. Pare o lume diferită.

— Nu te decide prea repede împotrivă, Jeckie. Sper să rămâi suficient de mult încât să iubeşti locurile acestea. Pământul, mă refer. Ferma asta este leagănul seminţiei tale, ca şi în cazul meu.

— Da, ştiu. Jeckie era îngândurată. Stră-străbunicul Andrew a venit din Anglia încă de foarte tânăr, nu? Era supraveghetor şi a făcut aceste minunate excursii de explorări în zona periferică ajutat de o cămilă şi de aborigenii prietenoşi.

Vocea ei căpătase un ton de mirare. Nu numai că era prima oară, dar era şi neaşteptat. Imaginaţia ei ezitase să se gândească la ce realizase străstrăbunicul. Venise în teritoriul acesta pustiu, fără să ştie dacă avea să găsească vreodată apă. Atât de mulţi din exploratorii timpurii muriseră de sete aici, în ţinuturile periferice. Cum de nu se gândise niciodată la Mallibee în felul acesta?

Jane o bătu uşor pe braţ.

— Aşa că vezi, Jeckie, nu râdem când domnişoara Isobel îl aminteşte ca Andrew I. Chiar a fost primul, să ştii. Primul alb care a călătorit vreodată în regiunile astea şi care le-a văzut în starea lor naturală.

— Nu. N-o să râd. Dar n-am râs în public, nu? Totuşi, ştiu că eram oarecum sceptică.

— Toată lumea se amuză pe seama felului în care domnişoara Isobel vorbeşte despre bunicul ei – stră-străbunicul tău. Îşi aminteşte de el; este o doamnă destul de în vârstă. Dar n-a părăsit niciodată Mallibee, decât atunci când s-a dus la şcoală. Este domeniul ei. îl păzeşte şi-l iubeşte. Acum, nu mai are nevoie decât să-i vadă pe Andrew şi pe Barton fericiţi la casa lor. Se opri.

Jeckie realiza că Jane îi spunea povestea pentru binele ei, ca şi al mătuşii Isobel. Şi totuşi, auzea din nou ecoul vag al discuţiilor de familie din sud. „Isobel scrie tuturor rudelor. E nerăbdătoare să pună capăt vechilor dispute. Crede că poate tânăra generaţie – fete ca Jeckie şi Sheila

— Ar trebui să facă un efort. Poate iese ceva. Acolo sunt doi burlaci foarte eligibili – şi n-ar fi decât veri de gradul al doilea. Sau al treilea?”

Jeckie auzise în multe feluri despre conversaţiile acelea clandestine între veri, unchi şi mătuşi. Fusese indiferentă. La urma urmelor, familiile erau întotdeauna ciudate, dacă priveai din perspectiva relaţiilor îndepărtate. Foarte asemănătoare unui circ, cum spunea ea.

Singurul lucru pe care nu-l ştiuse dinainte era că Sheila Bowen – frumoasa şi sociabila ei verişoară de gradul al treilea – vizitase realmente Mallibee.

Acum venise şi ea, dar din motive întâmplătoare, pe care mândria nu i-ar fi îngăduit să le destăinuie vreodată cuiva.

Mândria lui Jeckie fusese rănită. Dar tot acea mândrie avea s-o ajute să-şi vindece inima frântă. Nu trebuia decât să fie hotărâtă în privinţa aceasta!

Acum stătea pe veranda de nord de la Mallibee, privind hibiscusul şi oleandrul din grădina asemănătoare

unei jungle a mătuşii Isobel. În jurul verandei laterale erau flori plantate în ghivece. Jeckie se uitase şi la ele.

Nu era sigură dacă era schimbarea de obiceiuri sau de peisaj, dar începea să se simtă mai bine. Altfel, oricum.

Blânda şi zâmbitoare Jane-dragă îi atingea braţul, făcând-o să se simtă din nou binevenită.

Dar nu era momentul să-şi dezvăluie sentimentele! Putea să se aleagă cu o pereche de ochi umezi.

Cel mai bine era să se pregătească pentru excursia cu Barton.

— Am să mă simt bine, rosti ea cu voce tare. Jane-dragă – aşa am să-ţi spun – Jane dragă. Eşti foarte bună cu mine. Am de gând să mă simt bine şi sper că.

— Jeckie! spuse Jane, râzând. Sună ca şi cum te-ai fi temut că n-ai să te simţi bine.

— Nu eram sigură. Nu m-am gândit suficient la cum o să mă găsiţi. Pur şi simplu nu m-am gândit. Acum, îmi pare rău că mi-a fost frică.

— Draga mea, cu toţii ne temem oarecum când mergem într-un loc nou, printre oameni necunoscuţi. Ştii că eu nu merg în sud decât din an în Paşte? La dentist, sau să fac nişte cumpărături mai speciale. Mă simt foarte rău încă dinainte să plec. Nu mă simt bine în prima zi şi noapte într-un hotel străin. Apoi, îmi revin dintr-odată şi încep să mă distrez de minune.

— Mulţumesc; eşti foarte amabilă, Jane dragă, fu rândul lui Jeckie să râdă. N-ai idee ce speriată am fost înainte să vin. Chiar şi când am sosit. Poate într-o zi o să-ţi povestesc.

— Sunt o bună ascultătoare. Uite că vine Barton cu Land-Roverul. Fugi şi ia-ţi pălăria de soare, sau o să înceapă să trâmbiţeze cu blestematul ăla de claxon, doar ca s-o enerveze pe domnişoara Isobel. Câteodată, lui Barton chiar îi place să fie iritant. Oh. şi Jeckie, ţi-am pus pe toaletă un flacon cu loţiune specială. Dă-ţi din abundenţă pe faţă, pe braţe şi pe ceafă. Acolo bate soarele cel mai tare. Dar grăbeşte-te, dragă!

Jeckie traversase deja jumătate din bucătărie,

îndreptându-se spre camera ei.

— Mă grăbesc, mă grăbesc! strigă ea. În bucătăria imensă, vocea ei tânără răsună brusc asemenea unui clopoţel.

— Fetei ăsteia nu i-a trebuit mult să i se aprindă călcâiele după Barton, hm? Ce crezi, domnişoară Jane? întrebă Cassie.

— Dacă asta înseamnă că o să se simtă bine şi o să fie fericită în compania noastră, inclusiv a lui Barton, Cassie, atunci, sper că aşa este, remarcă Jane, traversând bucătăria.

— Hm! Poate că Andrew o place pe Sheila. Şi Barton – pe Jeckie. Ar fi tocmai pe placul domnişoarei Isobel. Bătrâna Cassie nu s-a născut ieri, ştie să citească perfect ce e în mintea domnişoarei Isobel.

* * *

Briza de dimineaţă adia rece, pe măsură ce Land-Roverul parcurgea drumul spre nord-vest. Era un ţinut pustiu. Atât de nesfârşit şi totuşi nu monoton, deşi gol. Lui Jeckie i se părea straniu, aproape incredibil. Era o întindere vastă, pământul era roşiatic, atât de bătrân încât era grotesc – totuşi, într-un fel izbitor şi incitant, o uluia. Drumul stâncos se îngusta şi se lărgea încontinuu, ca şi cum ar fi fost infinit. În depărtare, dealuri învăluite în ceaţă albastră întrerupeau linia orizontului şi peste tot creştea iarbă spinoasă – aici în mănunchiuri, acolo în pâlcuri nedefinite. Iar căldura era deja insuportabilă.

— Atât de diferit, spuse Jeckie, gândind cu voce tare.

— De ce? De iarba verde şi copacii impresionanţi de acolo de unde vii? E o depărtare mai mare de o mie de mile, spuse Barton.

— Ştiu. De fapt, cum de creşte ceva aici?

— Perioada umedă. Poate ploua în plină vară. Cel mai adesea, cicloni. Chiar şi inundaţii. Estuarele se revarsă, iar drumul este imposibil. Apoi, sunt scurgeri prin fisurile din dealuri, în chei.

— Unde e tabăra de vite?

— Pe dealul mai puţin abrupt, în urma noastră. În

partea aceea sunt gropi în pământ şi acolo găseşti apă. Oile trăiesc în iarba spinoasă. Acum, trebuie să le aducem înapoi în stepă. Vitele le creştem pe terenuri mai înalte, ca cele de aici, însă Andrew e nerăbdător să încerce şi alte rase. Santa Gertrudis, sau poate Brahmin. La început, n-ar fi decât un experiment. Acolo unde avem oile plouă ocazional în iarna timpurie. Îndeajuns cât să menţină tufişurile în viaţă; oile trăiesc din ele şi din ierburile spinoase.

Jeckie rămase tăcută o vreme.

— Unde mergem acum? întrebă, în cele din urmă. Ai o hartă a drumului, Barton?

— E întipărită în mintea mea, dragă Jeckie. Pot găsi drumul oriunde, în nord; sunt mulţi cei care cred că pot face lucrul ăsta. Câteodată, sunt găsiţi la timp. Dar nu întotdeauna.

Jeckie ştia la ce se referea Barton. Pierduţi în pustietate, fără să fie găsiţi vreodată!

— Ce îngrozitor! spuse ea.

— Aşa că nu încăleca pe cal sau nu sări în maşină şi să pleci pe vreun drum vechi, o avertiză Barton, zâmbind maliţios. S-ar putea întâmpla ca tocmai drumul acela să fie ruta abandonată a unui supraveghetor, sau o pajişte veche pentru oi sau pentru vite. Ducând nicăieri. Nicio aşezare. Fără apă. Fără speranţă.

— Nu-ţi pasă când se întâmplă una ca asta, indiferent cui, Barton?

— Ba da, îmi pasă. Dar, la fel ca Andrew, sunt exasperat că trebuie să începem să organizăm echipe de salvare. Genul ăsta de exerciţiu. căutarea celui rătăcit. poate continua la nesfârşit.

— Promit să nu mă rătăcesc niciodată, spuse cu fervoare Jeckie. Acum, îmi spui, te rog, unde mergem?

— Credeam că ţi-am spus, o tachină Barton. Mergem să vedem un munte care aproape s-a mutat la mare.

— Un munte care s-a mutat la mare?! Nu înţeleg.

— Vei înţelege, iubito. Vei înţelege.

Capitolul 6

— S-a mutat la mare? repetă Jeckie.

— Aproape. Nu în întregime, încă.

— De-a buşilea, presupun? întrebă ea dispreţuitoare.

— Nu. Cu un tren lung de o milă.

— Cu trenul?! Aici, în mijlocul pustietăţii? Barton, te rog, încetează cu tachinatul şi spune-mi ceva care să aibă sens.

— Bine. Eu o să încetez să te tachinez, iar tu o să începi să mă crezi. Facem târgul? Bine. Mai întâi, trebuie să trec prin singurul oraş din zonă, cunoscut sub numele de Turn-Off. E înscris cu litere mari pe hartă, dar aşteaptă să vezi! în mod obişnuit, n-aş călca pe acolo, dar indicatorul de combustibil mai are puţin şi iese din raza vizuală, deci, pierd benzină. A trebuit să-l urmărească şi aseară, îţi aminteşti? Sper să ajungem până la Turn-Off, înainte să rămân de tot fără benzină.

— Barton, exclamă Jeckie, strâmbându-se, iar mă tachinezi! încerci să mă sperii, să mă faci să cred că e foarte probabil să fim următorii care se pierd în deşert? E la fel de rău ca în deşert, oricum. toată iarba asta spinoasă.

— Nu încerc să te sperii. Voi ajunge la Turn-Off, sau în apropiere. Şi n-am aranjat dinainte o scurgere la pompa de ulei!

— Îmi pare rău.

— Foarte bine. Să rămâi aşa, Jeckie. Arăţi afectuoasă când îţi pare rău. Ochii tăi nu mai fulgeră.

Jeckie zâmbi.

— Mulţumesc pentru cuvintele amabile, Barton. Doar că nu prea înţeleg umorul tău. Te iau prea în serios?

— Nu lua pe nimeni din zona periferică în serios, copilă. Cu excepţia lui Andrew, bineînţeles. El vrea întotdeauna să spună exact ceea ce spune. Priveşte în faţă. Vezi drumul pierzându-se în spatele movilei aceleia de pământ? Odată ce facem cotitura aceea, începem să coborâm într-o zonă uşor mai joasă, apoi drumul e drept până la Turn-Off.

Îşi luă mâna stângă de pe volan şi o bătu uşor pe

genunchi.

— Fată frumoasă, şopti el. Nu te lăsa intimidată de mine. Odată ce ai venit în nord, trebuie să înveţi despre mine, la fel cum trebuie să înveţi despre teritoriul ăsta. Sunt mai greu de înţeles.

— Oh, nu, nu eşti, spuse Jeckie, nerăbdătoare. De fapt, semeni cu un animal de casă, Barton, acum că încep să te înţeleg. Pe Andrew va fi greu să-l înţeleg.

— La fel de greu ca spartul nucilor. Căsătoreşte-te cu mine, în schimb! Va fi un început cu mult mai uşor. Te vei scuti de necazuri şi vei pune capăt speculaţiilor celorlalţi şi indeciziei tale. Înţelegi ideea?

Jeckie se aplecă şi-l privi în ochi.

— Într-o zi, o fată o să te ia în serios, Barton, îl avertiză ea. Nu ne cunoaştem nici măcar de douăzeci şi patru de ore.

Barton consultă ceasul de la bord, apoi pe cel de la mână.

— Mai avem încă şapte-opt ore de mers, spuse el, zâmbind cu maliţiozitate.

— Chiar aşa se fac lucrurile aici, în nord-vest?

— Dacă întâlnesc o fată şi mă căsătoresc a doua zi cu ea? Bineînţeles. Aşa se procedează adesea. Nu s-a întâmplat până acum în familia Ashenden, desigur. Dar toate lucrurile au un început. Pe aici, sunt câte douăzeci de bărbaţi la o fată, aşa că, în ce-i priveşte pe rezidenţi, cine ajunge primul, câştigă premiul.

— Vrei, te rog, să încetezi să glumeşti?

— Nu glumesc.

Jeckie îl privi scurt. Arăta destul de serios.

„Nu cred că este”, se gândi ea. „Doar că vrea să se căsătorească”. Consideră că era mai bine să nu insiste pe subiectul acela. Era posibil să ajungă pe drumuri necunoscute, care duceau nicăieri şi să se piardă.

Nicăieri? Ei bine, Barton nu era tocmai nimeni, nicăieri. Era un Ashenden şi un acţionar principal, împreună cu Andrew, la ferma Ashenden din Mallibee.

Când ocoliră următoarea movilă de pământ, totul luă

o altă înfăţişare. Tufele de spini, ierburile uscate şi drumul pietruit, ca mai înainte, se îngustau în depărtare. Dar întreaga scenă era dominată de o anumită particularitate. Dincolo de depresiunea din zarea îndepărtată se arăta un lanţ muntos cu piscuri gigantice, asemănătoare unor piramide. Versanţii erau acoperiţi cu iarbă galben-verzuie. Iar vârfurile erau conglomerate masive de culoare roşie.

În spate, mai departe spre nord, dealuri rotunde şi albastre deveniseră chei scunde albăstrui, care începeau şi se terminau brusc. Păreau să urce spre cerul estic şi apoi să coboare din nou, în mijlocul podişului.

Peisajul era atât de extraordinar, atât de plin de culori vii şi atât de neaşteptat, încât Jeckie nu-şi putu reţine un oftat.

— Eram sigur că o să te dea gata. Barton afişă din nou vechiul său zâmbet atotştiutor şi maliţios. Întotdeauna copleşeşte la prima vedere. Ai mai văzut vreodată astfel de culori?

— E o câmpie întinsă. Se afundă, apoi, când schimbi brusc direcţia, vezi cu totul altceva! E ceva fantastic, aproape că nu-mi vine să cred.

— Exact. Acum o luăm pe bifurcaţia din dreapta şi vom ajunge la Turn-Off.

Starea de spirit a lui Jeckie se îmbunătăţise considerabil.

— Mai avem benzină îndeajuns cât să ajungem acolo?

— Da. Nici mai multă, nici mai puţină.

— Turn-Off este un oraş adevărat? Cu case şi magazine?

— Are o moară de vânt, un magazin cu o casă ataşată, o staţie de petrol şi o pistă de aterizări improvizată. Pe hartă este reprezentat drept oraş.

— Asta-i tot?

— Da, exceptându-l pe responsabilul de magazin care se ocupă de staţia de petrol şi care este şi preşedintele districtului, administratorul Curţii de Administraţie Minieră, etcetera, etcetera. Presupun că-l poţi numi punct de reper, dacă vrei. Unii oameni aşa îi spun.

— Oh! se tângui Jeckie, dintr-odată îmbunată. Te referi la bărbatul care era în sala de aşteptare, la aeroport? îl chema.

— Lasă la o parte cum îl chema, Jeckie. Uită-l. Să sperăm că e plecat iar la aerport. Poate chiar mai departe, în districtul lui undeva. Nu amintim numele lui, dacă ne stă în putinţă, la Mallibee.

De data asta, Barton nu glumea. Zâmbetul lui maliţios dispăruse, ca şi când n-ar fi fost niciodată.

— Mi-ai spus să nu menţionez despre el lui Andrew. De ce, Barton? E ceva în neregulă cu el?

— Nu e vorba de cum e el. Nu pune întrebări despre subiectul ăsta, Jeckie. Ceea ce nu ştii nu te poate deranja.

— Totul sună foarte interesant. Mi s-a părut. Ei bine, are un zâmbet foarte primitor. Îşi lăsă capul într-o parte, meditând. Jeckie se întreba de ce stăruise în memoria ei mai mult decât cei doi bărbaţi de la Westerly-Ann care avuseseră un soi de raport despre nişte păşuni nou descoperite pentru cel cu numele de „Jason”. Şi ei fuseseră o companie destul de plăcută. Ea fusese cea obosită şi care nu era în apele ei.

Când treceau prin estuare secate, movile de termite punctau solul; unele erau înalte de şase-şapte picioare. Arătau ca nişte colibe mici, maronii.

Cheile cu coloane de munţi erau din ce în ce mai aproape, şi pe măsură ce distanţa se micşora, îşi pierdeau vălul albăstrui, colorându-se în dungi orizontale verzi-pal şi roşiatic-maronii.

— Ce sunt benzile colorate de pe versanţii cheilor, Barton?

— Spinii care cresc în fisuri. Munţii au fost obiectul presiunilor alternative calde şi reci, timp de milioane de ani. Aşa s-au dezgolit. Se fisurează în blocuri imense de stâncă. Roşul este culoarea stâncilor.

— Da, văd asta. Dar o parte din spini e verde. Un verde adevărat, strălucitor. Cealaltă parte e de un galben uscat, cum e în câmpie.

— Acolo unde spinii sunt verzi, se scurge apă prin

crăpăturile din stâncă. Restul este însetat. Iată că ne apropiem de Turn-Off. Zăreşti moara de vânt? Aici, se află pe un lac subteran de apă. Vrei să cobori, să-ţi dezmorţeşti picioarele, Jeckie?

— Da, te rog.

— Perfect. Dar să stai la umbră. O să parchez lângă pompă.

Coborând din Land-Rover, Jeckie realiză că briza de dimineaţă încetase să mai adie. Totul era îngrozitor de fierbinte şi de neclintit. Dacă ar fi căzut o frunză, s-ar fi sfărâmat imediat ce ar fi atins pământul.

Nu că ar fi fost prea multe frunze acolo, în Turn-Off. Un pâlc de copaci înalţi, cu trunchiurile albe, stătea exact la cotitura drumului, lângă pompa de petrol. Spre vest nu era nimic altceva, în afara drumului asemănător unui şarpe roşu-maroniu. În faţă se desfăşura continuarea drumului pe care veniseră, pierzându-se undeva, la est.

Cineva ieşise din magazin şi se oprise pe veranda acoperită cu o împletitură de nuiele şi ornamentată cu încântătoare plante agăţătoare.

Cu excepţia zgomotului de la deschiderea capotei Land-Roverului şi apoi a sunetului spart al vocii bărbăteşi care i se adresa lui Barton, nu se mai auzea nimic altceva. Era tăcere, ca şi cum totul în jur urmărea şi aştepta, fără să facă vreo mişcare. Asemenea câmpiei de spini, lumea din jurul magazinului din Turn-Off era stranie, tăcută şi indiferentă.

Jeckie traversă strada, să tragă curioasă cu ochiul în magazin. Înăuntru, o aripă lungă şi îngustă de moară de vânt se perinda înainte şi înapoi; se auzea zgomotul făcut de generator. Interiorul magazinului era întunecos şi răcoros. Jeckie păşi pe verandă, apoi se aşeză la umbra acoperişului.

Era un magazin remarcabil, se gândi ea. îi amintea de magazinele de la ţară, din sud, pe care le cunoscuse de mică. Multe lucruri se modernizaseră de atunci.

Dar magazinul acesta din Turn-Off părea vechi şi magic. De stinghiile acoperişului atârna tot ce-ţi puteai

imagina, de la şei la lanterne, găleţi, boluri şi ceainice, frânghii şi harnaşamente.

Jeckie îşi ridică uşor capul, asemenea unei mânze care-şi recunoştea căminul. Şi aici, la sute şi sute de mile depărtare de casă, se găseau acele arome şi mirosuri ale copilăriei ei.

Încetul cu încetul, ochii ei se acomodară cu întunericul dinăuntru. Acum, putea vedea în fundul încăperii un dulap care se întindea dintr-un perete până foarte aproape de celălalt. Jeckie se îndreptă spre el. Voia să vadă dacă sub anumite cutii de sticlă avea să găsească micile comori ale trecutului – creioane colorate, caiete în miniatură, jgheaburi de cerneală, imitaţii de ceasuri de mână, bomboane de hârtie, tacâmuri pentru păpuşi, seminţe de anason, acadele roz şi albe, benzi de lemn dulce.

Erau toate acolo – până la păpuşile-copii, soldaţii de jucărie şi pacheţelele cu şerbet.

Jeckie îşi împinse pe spate pălăria de soare şi se aplecă spre dulap. Privi în sertare, recunoscând cu neţărmurită bucurie lucrurile mărunte pe care ea însăşi le preţuise pe vremea când toate magazinele locale erau de modă veche.

Se săltă uşor pe un picior. Îndoi celălalt genunchi şi-şi împinse puţin piciorul în spate – un obicei pe care nu şi-l pierduse niciodată. Piciorul care flutura în aer îşi pierdu pantoful. Făcu o jumătate de cerc, apoi căzu cu o bufnitură pe podea.

Jeckie nu-şi făcea griji. În picior sau nu, pantoful nu o deranja. Câteodată, fără să-şi dea seama, îl arunca chiar ea. Era un stil de viaţă pentru piciorul ei stâng.

— Ia te uită, spuse ea cu voce tare, un pachet de cărţi pentru păpuşi. Îmi amintesc.

Cineva traversase în tăcere încăperea. O parte din Jeckie auzise, dar cealaltă continuase să admire jucăriile vechi.

Noul venit se aplecă, apoi îi potrivi cu grijă pantoful în picior.

Capitolul 1

Jeckie se întoarse.

— Tu! se miră ea. Faţa îi strălucea de încântare. Nu, nu-mi spune! îmi aduc aminte. Jason, nu-i aşa?

— Exact. Jason. Mai scurt, J.J. Zâmbetul lui era superb, se gândi Jeckie. Larg, prietenos şi blând.

— Atâta timp cât nu e celălalt bărbat misterios, spuse ea fericită şi se lăsă pe spate, sprijinindu-şi coatele pe dulap. îi zâmbi, ochii-i străluceau ca nişte stele. Cel căruia i se spune „Joe-Neisprăvitul”. El este J-ul care trebuie evitat, aşa mi s-a spus.

Zâmbetul stărui, însă ochii săi rămaseră pe loc, urmărind-o, cerându-le ochilor ei să rămână strălucitori şi albaştri, mari în faţa privirii lui.

— Joe-Neisprăvitul? medită el. Apoi se trase uşor de ureche. Este un individ zgomotos. La modul general vorbind, are totuşi intenţii bune. Câteodată, poate reprezenta bătăi de cap. E o noutate pentru mine că trebuie să fie evitat de către vizitatori fermecători ca tine, tânără domnişoară.

— Îl cunoşti? întrebă Jeckie, cu ochii măriţi.

— Desigur. Toată lumea îl ştie pe Joe-Neisprăvitul. Peste tot sunt Joe-Neisprăviţi.

Jeckie arăta nedumerită. El râse, văzând umbrele care se schimbau pe chipul fetei.

— Joe-Neisprăvitul poate fi oricine, explică el. El este făcătorul-debine; fiecare oraş are cel puţin unul. Cum am spus – poate fi o pacoste – este un tip gălăgios.

— Vrei să spui că Joe-Neisprăvitul e doar un soi de poreclă dată unui anumit gen de persoane? se posomorî Jeckie. Nu e numele unei persoane adevărate?

— Exact. Este un gen. Asta-i tot. Zâmbetul lui se destinse, o umbră de îngrijorare îi traversă privirea. Doar un gen. Trist, nu-i aşa? Nici mai mult, nici mai puţin. Bietul individ, din moment ce este un făcător-de-bine, merită un nume mai bun, nu crezi?

— Sunt dezamăgită. Andrew şi Barton vorbesc de o singură persoană numită Joe-Neisprăvitul. Eram teribil de

curioasă, dar n-am vrut să întreb cine, ce şi unde. Sunt, într-adevăr, o persoană foarte indiscretă, să ştii. Îşi înclină uşor capul şi zâmbi, cerându-şi astfel scuze. Îngrozitoare slăbiciune, nu-i aşa? Şi eu sunt o bătaie de cap?

— Fiindcă pantoful tău stâng nu e niciodată bine ataşat de picior? întrebă el, râzând.

— Eu şi pantoful meu! râse ea. Două bătăi de cap deodată. Mi-ai pus din nou pantoful în picior. Mă tem că sunt puţin cam nepăsătoare cu lucrurile mele. Acasă, îmi azvârl mereu pantofii. Nici măcar nu ştiu de ce. Doar un obicei prost, presupun.

— Acasă? Unde e acasă? Undeva în sud-vestul statului, nu?

— Da. La cinci mile de Green Valley. Avem câteva oi, câteva vite şi creştem şi cai – o afacere de dimensiuni reduse.

— Da. Am auzit. O studia, dar într-un fel amuzat. Jeckie îşi ridică o sprânceană.

— Cum de ştii? Vreau să spun. suntem străini. Aproape.

— N-ar trebui. verişoară „Juliet, căreia i se spune Jeckie”. Sunt unul din verii tăi. foarte îndepărtat, ştii?

Jeckie se sperie.

— Încă o rudă? Câte mai avem?! Dar te rog – de ce-mi spui Juliet-Jeckie? Oh, ştiu. L-ai auzit pe Barton spunându-mi pe nume, când a venit să mă ia de la aeroport.

— Aşa ţi s-a adresat? Nu-mi amintesc. Ochii lui zâmbeau, aproape râdeau. Mai exact, am auzit prin staţia radio vestea iminentei sosiri a „verişoarei Juliet”. Şedinţa deschisă, ştii? Lasă-mă să văd. Asta se întâmpla acum două-trei zile. O iscodea cu privirea, întrebând parcă dacă o deranjase intimitatea de veri atunci când îi rostise numele. Undeva, printre undele de aer, „Juliet” s-a transformat în „Jeckie”. Îmi place mai mult. E mult mai prietenos, adăugă el.

— Oh, transmiţătorul acela! râse ea. Toată lumea ascultă pe toată lumea în cadrul şedinţei deschise. N-am

experimentat încă, dar ştiu că asta se întâmplă în nord. Nu există intimitate! Dar de ce.

În momentul acela, o femeie slabă, dar musculoasă, intră în magazin pe uşa din spate.

— Oh, aici erai, Jason! îmi pare rău că am lăsat atâta timp de izbelişte magazinul. Un câine dingo a intrat azi-noapte la găini. Am consolidat gardul cu sârmă. N-a făcut stricăciuni prea mari, datorită lui Ranger. N-a prea lătrat, dar a încercat să-l încolţească pe dingo. Ai mai auzit de aşa ceva?

Câinele îşi auzise numele. Săltă capul şi ciuli urechile. Bătea preocupat din coadă.

— Băiat cuminte, Ranger, spuse Jason, coborându-şi privirea. Dacă n-ai oi să le strângi laolaltă, te mulţumeşti cu orice câine sălbatic bătrân, hm?

Ciobănescul australian bătu din nou din coadă.

— Sigur înţelege fiecare cuvânt? întrebă neîncrezătoare Jeckie.

— Oh, absolut. Ai fi surprinsă! Dar nu te-am prezentat doamnei Stranger. Ea este Jeckie, din familia Ashenden, Maria. Jeckie, ţi-o prezint pe preşedinta responsabililor de magazin – doamna Maria Stranger.

— Încântată să te cunosc, spuse doamna Stranger.

— Îmi pare bine, răspunse Jeckie. Cred că am încurcat datele geografice; credeam că magazinul ăsta este al tău, Jason.

— Eu deţin pământul, dar nu mă ocup de magazin. Este de competenţa doamnei Stranger.

— Locuieşti la Mallibee? Domnişoară. hm. Doamna Stranger avea o expresie de curiozitate acută.

— Jeckie Bennett. Mama e una dintre Ashendeni.

Numele doamnei Stranger se potrivea de minune cu alura ei atletică. Se deplasă în spatele tejghelei şi începu să orânduiască colile de hârtie împrăştiate pe dulap.

— Bennett. Da, aşa e, continuă ea fără să privească, dar atentă la mâinile care trebăluiau. Trebuie să fii fiica lui Frances. Mama lui Frances a fost cel de-al cincilea copil al lui Andrew I. Dar a fost prima fiică.

Jechie se tângui în şoaptă:

— Oh, te rog, nu şi aici! Toată lumea trebuie să relaţioneze orice şi pe oricine cu Andrew?!

— Andrew I, mai exact, continuă doamna Stranger, pe un ton monoton, lipsit de expresivitate. A fost primul supraveghetor. după exploratorul Gregory. care a făcut o hartă a acestei părţi a Australiei. De aici, platoul se desfăşoară până când se întâlneşte în est cu deşertul Gibson. Aşa că n-ar fi putut merge mai departe de atât, nu? Acrii de la Mallibee i-au fost daţi ca răsplată. Nu-i aşa, Jason?

Jason se aplecă să mângâie câinele.

— Aşa este, încuviinţă el cu o seriozitate ironică. Doamna Stranger are invariabil dreptate, în privinţa istoriei locale, Jeckie.

— Se pare că şi tu ştii totul, spuse Jeckie, neîncrezătoare. Nu ştia dacă nu cumva aceşti doi oameni – şi câinele – glumeau puţin pe seama ei.

— Sigur că ştiu, spuse Jason. Oamenii de aici nu m-ar lăsa să uit. Ia-o drept exemplu pe doamna Stranger.

Jeckie era în continuare curioasă să ştie de ce Jason afirmase că erau veri, însă nu vru s-o întrerupă pe doamna Stranger.

— De ce să nu ştie toată lumea despre Andrew I? spunea doamna sec. Se concentră de la hârtiile perfect depozitate la îndeletnicirea ştersului prafului de pe rafturi. Eşti Preşedinte de district, Jason. Dată fiind şi relaţia de rudenie – prin mama ta, desigur – ai dreptul să ştii.

— Eşti şi Judecător de pace, Jason, interveni Jeckie, lăsând momentan deoparte ghicitoarea cu verii. Administratorul Curţii de Administraţie şi proprietarul pompei de petrol şi al acestui magazin.

— Al pământului pe care este ridicat magazinul, o corectă Jason, cu un zâmbet maliţios.

— Al pământului pe care este ridicat magazinul, acceptă Jeckie. Şi, ei bine. ce altceva mai este aici? Barton avea o listă întreagă cu funcţiile pe care le ai în districtul ăsta.

— Barton? Jason ridică din sprânceană. Mă simt flatat că-mi arată aşa un interes. Credeam că nimeni de la Mallibee nu menţionează vreodată numele meu. Înţelesesem că pedeapsa oficială era excluderea din firmă.

Jeckie se aşeză pe sacul cu zahăr sprijinit de peretele alăturat.

— Toată lumea din podişul ăsta, de la coastă până la deşertul Gibson, vorbeşte întotdeauna în dodii? întrebă ea. Se uită la zâmbetul strâmb al lui Jason şi la chipul serios al doamnei Stranger.

— Ei bine, ce nu ştii e mai bine să nici nu afli, remarcă doamna Stranger, caustic. Cel mai bine ar fi să te duci şi să vezi dacă nu cumva Barton e gata să pornească din nou, domnişoară. E genul nerăbdător – ştiu asta.

— Da, mulţumesc. Cred că aşa e cel mai bine. La revedere, doamnă Stranger. La revedere.

— Jason, aşa o să mă găseşti oriunde. Majoritatea oamenilor au auzit de mine.

Era evident că nu era momentul potrivit să pună alte întrebări despre relaţiile de rudenie. Putea deveni o situaţie stânjenitoare.

— Mulţumesc. Atunci, la revedere. Jason, spuse Jeckie; albastrul ochilor ei deveni aprins, pe măsură ce se străduia să reflecte un autocontrol absolut. Se ridică în grabă de pe sacul de zahăr şi se întoarse cu intenţia de a ieşi. Credea că Jason nu regretă prea mult plecarea ei, ocupat fiind să-i urmărească picioarele. Poate că aştepta să-i prindă pantoful, dacă se hotăra, din întâmplare, să azvârle unul.

De fapt, fu foarte aproape să facă exact asta. doar din ideea de a fi cu un punct în faţa lui. doar de dragul distracţiei.

— Barton, spuse ea când se găsiră din nou la bordul Land-Roverului, la o milă depărtare de magazin. De ce toată lumea din familie e împotriva lui Jason? Mi-a spus că suntem rude. foarte îndepărtate. Veri.

— Nu-l recunoaştem ca membru al familiei, spuse fără menajamente Barton. Ne-a dezamăgit. Pentru bani,

desigur.

Ochii lui Jeckie se măriră, fixând profilul lui Barton.

— Te rog, spune-mi mai multe, îl imploră ea.

— E vărul tău, aşa cum suntem eu şi Andrew. Veri de gradul al treilea, mi se pare. Am renunţat de mult să mai număr anii. Este descendentul.

— Oh, nu, Barton! N-aş putea suporta. Nu-mi spune tot arborele lui genealogic – ajungând, bineînţeles! la Andrew I – dacă nu vrei să ţip. Toată lumea din district e înrudită?!

— Nu toţi. dar unii, da. Jason – era. Până când l-am renegat.

— Dar de ce?

— Lasă deoparte motivul, Jeckie. E mai bine să nu vorbim despre asta. A fost o dezamăgire pentru toţi cei din Mallibee. Dacă aduci vorba despre el oriunde în preajma lui Andrew, ei bine. e destul de probabil să se ducă după puşca lui şi apoi să plece într-o excursie de vânătoare. Mătuşa Isobel, Jane – niciunul dintre noi – nu vrem să vorbim despre el.

— Te rog, Barton! Nu mai spune astfel de prostii, cum că Andrew s-ar duce să-şi caute puşca! Oamenii nu-şi mai împuşcă rudele şi cunoştinţele

— Din răzbunare – încă din Evul Mediu! Chiar mi se pare că sunteţi toţi puţin depăşiţi. judecând după adoraţia pe care o aveţi pentru strămoşi. Şi.

— Şi nimic, o întrerupse brusc Barton. Nimeni nu se dă în vânt după adoraţia strămoşilor, ca să nu mai vorbim despre adoraţia faţă de acel mare industriaş, stră-străbunicul Andrew. Disensiunile din familie au de-a face cu banii. Nimic mai strălucitor decât banii.

— Jason a moştenit şi el o parte din Mallibee?

— Asta, da. Este urmaşul uneia dintre fiicele fiilor. Deci, un nume de familie diferit. N-am să-ţi mai spun nimic. Întregul subiect mă plictiseşte. cu excepţia cazurilor în care mă gândesc prea mult la el, când înnebunesc de furie.

— Dar dacă fac parte din familie, am dreptul să ştiu.

— Pe naiba, Jeckie, iubito! Consultă-ţi cartea de rugăciuni şi vei vedea că suntem rude atât de îndepărtate, încât nici măcar nu eşti menţionată printre rude. Singurul lucru care ne leagă este cota parte din Mallibee. Aşa că uită de asta, bine?

— Chiar n-ai de gând să-mi spui?

— Nu.

— Atunci, voi afla de la altcineva, conchise Jeckie. Pentru că îmi place Jason. Nu vreau să am o părere proastă despre el. Cel puţin, nu fără nicio dovadă.

Se uită din nou înainte, prezentându-i lui Barton un profil arogant.

— Ce fată! zâmbi el maliţios. Îşi desprinse mâna dreaptă de pe volan şi o bătu uşor pe genunchi. Ăsta e spiritul de luptător al familiei Ashenden.

— Numele meu de familie e Bennett, cu dublu „n” în mijloc. Iar cartea de rugăciuni, pe care ai menţionat-o mai devreme, nu-mi permite să pretind nimic din ce poartă numele Ashenden. Cu atât mai puţin, spiritul.

— Nicio pretenţie la nimic din ce poartă numele Ashenden? Ţţ-ţţ, Jeckie! Eşti singură la părinţi, nu? Iar mama ta deţine încă o şesime din Mallibee.

— Acum, cine vorbeşte despre bani şi despre proprietăţi? Jason Bassett nu pare singurul păcătos în privinţa asta.

Barton zâmbi maliţios.

— Ei bine, ai venit să ne vezi pe toţi. Cine te-a învăţat să faci asta? Mătuşa Isobel, de la distanţă, sau chiar respectabila ta mamă?

Jeckie simţea că singura cale de a se fortifica în faţa acestor insinuări pe jumătate în glumă era să aplice metodele vechi: dacă nu-i poţi înfrânge, alătură-li-te. În felul acesta, nu trebuia să aibă conştiinţă, ca să nu mai vorbim de dezgustul pentru scara de valori a celor din familia Ashenden – pe care părea să primeze numărul de proprietăţi. Toţi păreau să vorbească doar despre cât de curând celelalte ramuri ale familiei puteau pune mâna pe încă o bucăţică de hârtie care să ateste reunirea marelui

Mallibee.

Ceva înăuntrul lui Jeckie se revolta împotriva felului în care bârfeau rudele îndepărtate. Chiar şi acelea de la mari depărtări, care nu puteau pretinde nimic! Singura cale de a-şi ascunde revolta, din moment ce era oaspetele Ashendenilor, era să afişeze o faţadă dură. Pe perioada cu pricina, trebuia să se prefacă măcar că era o Ashenden.

— Eu însămi am vrut să vin, spuse ea în cele din urmă, fără să fie tocmai sinceră. Încă nu putea să recunoască faptul că fugise. Acesta fusese singurul loc la care se gândise, în starea ei de mândrie rănită. Nu m-a convins nici mama, nici mătuşa Isobel. Privea drept înainte, ţinându-şi capul sus. Am venit pentru că aveam nevoie de o vacanţă şi pentru că ştiam că Mallibee este o proprietate de familie şi am considerat că ar fi o ocazie bună s-o văd.

— Să vezi proprietatea sau să-i vezi pe Ashendeni? întrebă Barton, tachinând-o în continuare.

— Tu şi Andrew sunteţi singurii care purtaţi realmente numele Ashenden, aşa că presupun că te referi la voi, spuse cu răceală Jeckie. Nu trebuie să răspund la întrebările astea, Barton. Nu mai sunt la şcoală. Să presupunem că mă uit în continuare la peisaj, bine?

— Da, aşa să faci, scumpo, dar nu în următoarele câteva minute. O să urcăm pe panta lină şi lungă din stânga, şi asta în viteză. Vârful este mai abrupt decât ai crede de jos. Închide ochii şi ţine-te bine, ca o fetiţă cuminte. Când ajungem pe platou, ai să vezi cu ochii tăi un munte – în drumul său spre mare.

Jeckie făcu întocmai. Urcuşul fu presărat cu bolovani, iar Land Roverul îi ocoli, zguduindu-se dintr-o parte în alta. În urma lor se ridică un nor maroniu de praf care acoperi totul, inclusiv pe ei şi Land Roverul.

Barton îşi trase pălăria peste sprâncene şi privi înainte cu ochi mici.

— Cum te descurci? întrebă el, după cinci minute.

— Bine. Dar nu pot vedea nimic, din cauza prafului. îi arse ochii, atunci când încercă să-i deschidă, aşa că-i

strânse la loc cu putere.

Brusc, încetară să mai ricoşeze dintr-o parte-n alta şi din bolovan în groapă. Traversară o cărare dreaptă şi scurtă, acoperită cu praf, şi apoi se opriră.

Era tăcere. Barton se aplecă şi o sărută pe obraz.

— De ce arăţi atât de încordată, Jeckie? în faţa ta nu e decât un peisaj remarcabil.

Jeckie deschise ochii. Nu erau într-atât orbiţi de praf, cât – surprinzător – plini de lacrimi.

Nu se lăsase doborâtă de săptămâna aceea oribilă, după ce Edgerton îi scrisese, nici de călătoria cu avionul sau de drumul de la aeroport la Mallibee. Nu se lăsase doborâtă nici de cina sau de somnul din prima noapte, nici de micul dejun sau de prima vizită în bucătăria lui Cassie. îl întâlnise din nou pe Jason Bassett şi din nou o emoţionaseră bunătatea şi blândeţea lui. Vrusese să-i întindă mâna. poate chiar să împrumute umărul lui.

Şi totuşi, praful îi năruise starea de spirit. Era prea mult praf pentru ea. Tot praful o făcuse să lăcrimeze, nicidecum o reacţie întârziată la sentimentele şi frământările cu care se confruntase în ultima vreme. Ştia că lucrurile mărunte erau cele care dărâmau. Paiul care rupe spinarea cămilei. Sau fusese zâmbetul blând al unui om drag? Vărul Jason.

— Ca să plângi în hohote! spuse Barton. Ce se întâmplă, Jeckie, doar nu plângi de-adevăratelea?! Credeam că te simţi bine!

— Praful. E atât de nisipos.

— Ei bine, iată batista mea. Scoate-l cu colţul răsucit. Sau vrei să încerc eu?

— Nu, mulţumesc. A ieşit, acum. cred. Se uită la el şi clipi, prefăcându-se că demonstrează afirmaţia.

— Ştii ce, Jeckie? Ai cei mai frumoşi ochi, mai ales când cineva ca mine îi priveşte printr-un văl de ei bine, spune-i „ceaţă” – dacă sună mai bine decât „lacrimi provocate de praf”.

— Mulţumesc, spuse Jeckie, suficient de rece încât să nu-l încurajeze.

— De acum înainte nu te mai tachinez, spuse Barton hotărât. Eşti în grija mea, momentan. Va trebui să accepţi asta. Nu e permisă nicio întrebare. Acum, întoarce capul în stânga şi priveşte în vale. Ne aflăm la locul potrivit, la ora potrivită a zilei. Iată muntele Mallibee.

Jeckie coborî din Land-Rover; la fel şi Barton. Rămase neclintită, clipind din ochi şi privind jos, în vale.

Capitolul 8

Era o altă lume. Culmile dealurilor de vizavi erau din stânci de un roşu-sângeriu. Acelea erau dealuri vechi, ca şi cum ar fi fost sculptate în conglomerate şi aşezate unele peste altele, în urmă cu milioane de ani. Versanţii erau alcătuiţi şi din straturi de benzi de rocă mată neagră. Mai jos urmau plăci cu faţete plate, aici roşii, acolo verzi sau bleumarin. Dealurile acestea se pierdeau în depărtare, în întinderea de vegetaţie uscată. Valuri de apă care se infiltrau pe alocuri prin crăpăturile orizontale făceau ca suprafeţele să pară pereţi de oglinzi. Dedesubt, mai aproape de fundul văii, copaci întortocheaţi, cu trunchiuri albe, se agăţau de stânci cu rădăcinile lor, ridicând spre cer crengi disperate, încărcate cu frunze. La poalele lor era un bazin lung şi îngust, care reflecta aceleaşi culori purtate cu mândrie de piscurile golaşe. Aceeaşi imagine de două ori – prea adevărată ca să fie ireală.

În văile din spatele spinărilor rotunde ale dealurilor joase – apoi prin valea de jos – se zărea un drum argintiu.

Era o linie de cale ferată.

„Tehnologie în mijlocul primitivului!” se gândi Jeckie. Linia ferată era un firicel care străbătea cheile dealurilor antice, înrâurind calea omului modern spre vestigiile mileniilor pierdute.

— Ascultă! Vine! spuse Barton. Am plănuit bine, evident. Iată că soseşte regele fierului.

Înconjurând curba văii, sosea trenul.

Cele două locomotive diesel cuplate erau mai mari decât îşi imaginase Jeckie. După ele urmă un şarpe lung de vagoane marfare, fiecare purtând încărcătura lipsită de viaţă de minereu de fier.

Vagon după vagon. Un tren – lung de trei sferturi de milă! Durã un veac să treacă.

Jeckie clipi, să se asigure că ce vedea era adevărat. Locomotivele dispăruseră în spatele altor dealuri. Dar vagoanele soseau în continuare. Iar şi iar – fiecare plin cu marfă.

Trenul nu se deplasa nici mai repede, nici mai încet. Trecea doar – vagon după vagon.

Muntele Mallibee – în bucăţele şi bucăţi – se îndrepta spre mare!

Ochii lui Jeckie ameţiră de atâta uitat dintr-o parte în alta.

— Ce este? întrebă ea.

— Cel mai lung tren din lume, se spune. Asta e, răspunse Barton cu buzele pe jumătate strânse. Nu era nici pe departe copleşit. Sunt două sute cincizeci de mile de la mina Westerly-Ann până la coastă, fără măcar o oprire în toată întinderea aceea de pământ. De la locomotivă şi până la sfârşitul şirului de vagoane – nici mai mult nici mai puţin de o milă de tren. Asta este!

— Nu cred! spuse Jeckie. Visez.

— E mai degrabă un coşmar – dacă faci parte din familie, spuse Barton. Marfa din vagoanele astea este minereul de fier al muntelui Mallibee. A fost spart în bucăţi, aruncat în toate direcţiile şi acum e transportat pe coastă. Au construit un nou port, astfel încât cele mai mari nave transportoare de minereuri din lume – şaizeci de mii de tone – să poată ancora şi încărca minereurile. Următoarea navă care va părăsi cala de lansare va fi una de o sută de mii de tone.

— Muntele nostru? întrebă Jeckie, neîncrezătoare. Vrei să spui că muntele cu minereul de fier a aparţinut fermei Mallibee?

— Ţinea, iniţial, de proprietatea Mallibee.

— Dar cum au putut să-l ia? Ai spus că ne aparţinea.

Nu-şi dădea seama că folosise cuvântul „ne nici că se identificase pentru prima oară cu Mallibee. Uitându-se fix la incredibilul lanţ de vagoane scânteietoare, monstrul

scoţând zgomotul acela infernal, Jeckie văzuse cum minereul fusese luat din „muntele nostru”.

— Jaf, explodă Barton. Furt. În toiul zilei, pe deasupra!

— Dar cum pot face una ca asta? insistă Jeckie. Mallibee e o proprietate funciară absolută, dată stră-străbunicului Ashenden datorită serviciilor de explorare aduse statului. Pot lua înapoi un pământ arendat, dar nu şi o proprietate funciară absolută. Sau pot, Barton?

— Nu l-au luat. L-au cumpărat. Unul din urmaşii Ashendenilor a vândut un drept obţinut la naştere. Desigur, propriul său drept prin naştere. Dar totuşi, o parte din Mallibee.

— Oh, nu!

— N-ai face aşa ceva, nu-i aşa, Jeckie? O privi dintr-odată de aproape.

— Sigur că nu. Stai puţin, Barton. Doar nu-ţi doreşti ca mama să moară, iar eu să fiu în poziţia de a decide în privinţa părţii ei din Mallibee?! Dacă e aşa.

Barton afişă expresia unei persoane peste măsură de şocate.

— Ce minte diabolică ai, Jeckie! Mi-e ruşine cu tine.

— Nu sunt proprietatea ta – aşa că nu trebuie să te simţi în niciun fel din cauza mea, ripostă ea.

Barton oftă, reluând rolul vărului care o tachinează.

— Sângele vorbeşte, să ştii. Prin venele tale mai curge încă sânge de Ashenden. De ce nu te uiţi la tren? Iată. vine şi ultimul vagon.

— Mă uit la tren. Îmi doresc să fi putut să sar în el şi să merg oriunde se duce – două sute cincizeci de mile până la coastă – numai să scap de lucrul la care tu, Barton Ashenden, te gândeşti. Te gândeşti ce aş face cu partea mea – dacă aş moşteni-o într-o zi.

— Deci, vrei să fugi cu minereul, pe o navă de transport? Să traversezi marea? Doar ca să mă pedepseşti? Doamne, Jeckie! Doar nu iei lucrurile în serios, nu?

Ea nu răspunse.

Urmăriră în tăcere cum trenul aleargă prin vale,

pierzându-se în tunelul din dealurile de mai jos. Auziră ultimul şuierat al locomotivei, un sunet stingându-se în depărtare. Apoi se stinse şi ecoul său. Valea, linia ferată pustie şi câmpia din spatele ultimului dintre dealuri fură învăluite într-o tăcere stranie. Cheile Mallibee stăteau triste, oblojindu-şi tăieturile deschise ale îngrozitoarelor răni făcute de om.

Jeckie văzu acum că acele chei stâncoase se ridicau brusc din câmpie, asemenea unui corp primitiv. Din punctul acesta avantajos, aveau un început şi un sfârşit care puteau fi văzute cu ochiul liber. Capătul îndepărtat fusese săpat într-o deschizătură gigantică şi găunoasă. În spatele acestei tăieturi, cheile coborau în depărtare într-un şir trist, albăstrui şi neterminat de dealuri. Jeckie putea vedea acum mişcări mărunte jos, în deschizătura imensă. Ar fi putut fi furnici la lucru, dacă n-ar fi fost lopeţile gigantice care săpau în munte şi care depăşeau stadiul uneltelor de furnici. Trebuia să fie oameni.

„Westerly-Ann”, se gândi Jeckie. Aceea era mina la care lucrau cei doi de la aeroport. Nu era de mirare că Barton abia dacă se purtase civilizat cu ei. Nu-i interesase cui aparţinuse muntele. Pentru ei, nu reprezenta decât munte care aducea bani. Totuşi, Jason Bassett se purtase prietenos cu ei. Desigur, ăsta fusese unul din motivele din care Barton îl salutase foarte reţinut! începea să vadă prin sticla fumurie a relaţiilor din familie, se gândi ea. Jason era în relaţii de prietenie cu duşmanul.

Tăcerea care se lăsase asupra ţinutului dogorit de soare fu tulburată din nou. De data aceasta, fu sunetul motorului unui vehicul care urca din dreapta spre ei.

— Vine cineva pe drum, Barton?

— Da. Poţi vedea norul de praf ridicându-se dinspre cotitura estică. Mai are puţin şi ajunge. E bătrânul Clinton din câmpiile Nimarri!

— Bătrânul Clinton?

— Un burlac bătrân şi ursuz. E proprietarul fermei din nord-est vecine cu Mallibee. Este mai furios în privinţa minereului de fier decât Ashendenii. Pământul lui este luat

în arendă şi de când cei de la compania minieră s-au mutat, nu mai are niciun control asupra lor. De fapt, au înaintat tot felul de cereri asupra proprietăţii sale. Curtea de Administraţie – adică Jason Bassett – a dat curs cererilor lor. S-au mutat acolo şi au săpat puţuri de explorare până când o parte din ferma sa a început să se asemene cu un joc cu şerpi şi cu punţi amovibile.

Jeckie urmărea automobilul care urca în zigzag, învăluit în norul său de praf, printre versanţii de culoarea fierului. În cele din urmă, ajunse pe platou şi porni pe cărarea pe care se afla şi Land-Roverul.

Bărbatul de la volan era la fel de maroniu ca versanţii şi praful. Undeva, sub borul larg al pălăriei sale de fermier, se ascundea o faţă zbârcită.

— Salut, Bart, strigă o voce spartă. Vezi cum trece trenul? O bucăţică din Mallibee îşi urmează drumul!

— Nu trebuie să-mi spui, Evan. L-am urmărit şi noi.

— Jaf la drumul mare! Bătrânul tău bunic şi tatăl lui se răsucesc în morminte!

— Nu da vina pe mine, Evan. Nu sunt eu cel care a dat pământul acela.

— Nici tu, nici Andrew. A fost vărul acela al vostru. Ia spune, pe cine ai adus cu tine, hm?

— Îmi pare rău, Jeckie. Aşteptam să intru în vorbă – să ţi-l prezint pe Evan Clinton. Evan, ea este o altă verişoară din sud. Domnişoara Jeckie Bennett.

— Aş! Pe aici toţi alergaţi după fete?! Ai mai adus una aici, acum câteva săptămâni, nu-i aşa? Toată lumea din district se aştepta să audă clopotele de nuntă. Cine cu cine se căsătoreşte, hm? Reuniţi din nou vechea familie, hm? Bătrânul îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Apoi, în toiul hohotelor zgomotoase, se opri.

— Barton, tocmai pe tine te căutam. Scuză-mă, domnişoară Jeckie – dacă ăsta e numele tău – dar aş putea să ţi-l răpesc pe Barton o oră-două? Cobor în vale să mut ultimii ţăruşi pe care cei de Westerly i-au pus de-a lungul liniei de hotar dintre mine şi Mallibee. Este şi-n interesul tău, Bart. Nu supraveghează niciunul din geologi în

momentul ăsta.

— Mi-ar plăcea să vin, Evan. Dar n-o pot lăsa aici pe verişoara mea. N-ar reuşi niciodată să ajungă la Turn-Off.

— Pune-mă la încercare, Barton, se repezi Jeckie. Mi-ar face plăcere să merg cu tine şi cu domnul Clinton.

— Nu! spuse sec bărbatul mai în vârstă. Fără fete. În felul ăsta, evităm accidentele. Şi cel mai important – nu există martori. Bărbat sau femeie.

Asta e o treabă doar pentru mine şi pentru Bart – scuză-mi exprimarea atât de directă. Ţăruşii aceia îmi îngrădesc pământul. Ne ducem să ne rezervăm o zonă de intimitate legitimă.

Barton râse.

— Are dreptate, Jeckie. Bătrânul pune la cale o fărădelege, şi cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine. Presupun că nu poţi să conduci un Land Rover.

— N-am mai condus unul, dar sunt dispusă să încerc.

Barton deschise portiera ca şi cum s-ar fi pregătit să urce.

— Cred că va trebui să te refuz, Evan, spuse el. Mâinile ei nu sunt îndeajuns de mari ca să folosească frâna. N-o pot lăsa să aştepte de acum şi până când vei fi obligat să închei ziua de lucru. Aş spune că nu te-ai opri din mutatul ţăruşilor nici noaptea şi n-ai termina oricum nici până mâine la prânz.

— De unul singur, Bart, ai dreptate. Dar dacă mă ajuţi, va fi altceva. E de datoria noastră să facem asta. Îţi spun cum facem. Lasă Land-Roverul acolo unde este. Fata poate să ia maşina mea. Nu se conduce diferit faţă de orice maşină obişnuită.

— S-a făcut. Batem palma. Barton trânti portiera şi se întoarse spre Jeckie. Haide, iubito. Dacă ştii să conduci, te vei descurca şi cu vehiculul bătrânului Clinton. E destul de uşor.

— Sigur că pot să-l conduc, spuse rece Jeckie. E vreo diferenţă între a străbate întinderea platoului şi a coborî cu tine şi cu domnul Clinton? De ce nu pot veni? Te rog.

— Ca de la cer la pământ. Odată ce trecem viroaga,

mergem pe jos. Rochia aceea deschisă a ta ar lumina ca un far, de aici până în deşertul Gibson. Trebuie să rămânem sub acoperire. Altfel, geologii vor fi aici dis-de-dimineaţă şi vor muta ţăruşii la loc.

— Dar îmi pot da jos rochia.

— Nu cu domnul Clinton de faţă. Este de modă veche. Încă nu asimilează diferenţa dintre generaţii. Hai, Evan. Dă-mi cheile!

— Le-am lăsat în contact, Bart.

— Deci, trebuie să mă întorc. Jeckie părea aproape mâhnită. Şi să conduc maşina domnului Clinton?

— Să nu opreşti pentru nimeni, Jeckie. Mai ales, pentru un străin. Când se desfăşoară o căutare de minerale, cea mai scurtă distanţă între două puncte este drumul drept, fără staţionări. E foarte posibil ca cineva să se ţină scai de noi şi să înceapă să strice reorânduielile noastre. Ai înţeles mesajul? Fii fată cuminte şi îndreaptă-te spre magazinul din Turn Off. Bine? Acolo poţi să mănânci, să bei şi să te odihneşti după pofta inimii. Au o cameră de odihnă pentru călătorii obosiţi. Mai ales pentru doamne. Revistele sunt oferite gratuit. O să te luăm înainte de apus.

Barton făcu un semn spre maşina lui Evan. îi ţinu portiera deschisă şi o privi ironic, cu părere de rău, în timp ce ea urcă.

— Ochi albaştri atât de frumoşi, spuse el, plin de regret. Atât de mari. Atât de frumoşi. Jeckie, când mă priveşti în felul acesta, hotărârea mea slăbeşte. Dar. bărbaţii trebuie să ne ducă la treburile lor.

— Iar compania domnului Clinton este preferabilă faţă de a mea, în momentul acesta? Ştii ceva, Barton? îl privi neclintită în ochi. Nu eşti prima persoană din viaţa mea care decide că nu sunt potrivită pentru o călătorie din ţinut-în-ţinut. Cel puţin. În celălalt caz era vorba despre înotul-de-cursă-lungă-de-o-viaţă.

— O să-mi spui despre asta mai târziu, scumpo. Bătrânul Clinton mă strigă. Dar crede-mă, te rog. nu compania lui mă atrage. Ci şansa de a muta pe furiş câţiva din ţăruşii companiei miniere în afara hotarelor noastre.

Doar nu ţi-ar plăcea să vezi excavat mai mult din Mallibee!

Nu, lui Jeckie nu i-ar fi plăcut. Aşa că oftă, răsuci cheia în contact şi porni.

Trei sferturi de oră mai târziu, Jeckie fu înapoi la Turn-Off.

Presupunea că mutatul ţăruşilor trebuia să fie o activitate foarte solicitantă. Barton uitase s-o avertizeze în privinţa duşmanului – Jason – care era posibil să se perinde prin preajma proprietăţii sale de la Turn-Off. Lui Barton chiar îi scăpase din vedere acel pericol.

Din păcate pentru ea, când parcă la umbra unuia din puţinii copaci de lângă staţia de petrol, nu era nici urmă de Jason Bassett sau de ciobănescul său roşu. Locul zăcea într-o inertă şi fierbinte tăcere. Nici doamna Stranger, managerul magazinului, nu era prin preajmă. Nu era decât o fată cu faţă solemnă, care mânca un măr şi cu cealaltă mână folosea pămătuful pentru praf. Ştergea praful de pe rafturile pe care le curăţase conştiincios mai devreme doamna Stranger. Era un stil de viaţă, se gândi Jeckie.

— Mă tem că va trebui să aştept aici câteva ore, spuse ea cu voce tare. Nu există un alt loc unde aş putea aştepta?

Fata se uită la ea gânditoare, mutând dintr-o parte în alta o bucăţică de măr.

— E în regulă, spuse ea după o vreme. Toată lumea procedează aşa. Aici este loc de întâlnire. Cine vine să te ia?

— Domnul Ashenden de la Mallibee. Va veni cu domnul Clinton, cu un Land-Rover.

Fata încuviinţă din nou din cap, dar rămase lipsită de expresie.

— E în regulă. Mama ştie tot despre asta. Ne-au comunicat prin staţia radio. Au spus să-ţi dăm ceva de mâncare puţin mai târziu.

— Aşa au făcut, nu? întrebă surprinsă Jeckie. Era bucuroasă că Barton nu se dovedise chiar atât de nemilos. Se simţise aproape demoralizată de modul lipsit de cavalerism în care fusese trimisă la plimbare. Ei bine. a

fost foarte drăguţ din partea lor. Vezi, n-am adus bani cu mine.

— Asta au spus. Amândoi. Au spus să trecem – orice-ţi doreşti – în contul Mallibee.

Jeckie rămase nedumerită. Chipul fetei era atât de inexpresiv. Vocea ei era lipsită de tonalitate, încât părea chiar plictisită.

— Amândoi? Vrei să spui. şi domnul Clinton?

— Nu. Amândoi Ashendenii. Mai întâi, Barton. Presupun că Andrew l-a auzit vorbind la staţia de emisie-recepţie. Aici folosim toţi aceeaşi lungime de undă. Suntem un soi de bază generală. Aşa că Andrew a intervenit şi a părut destul de furios. A spus să avem grijă de tine. Dacă Barton e atât de incapabil, o să aibă el însuşi grijă de tine. Asta a spus, domnişoară. Aceşti Ashenden nu se exprimă cu eleganţă. Ei bine, camera de odihnă este dincolo de perdeaua din bambus. După ce termin aici, o să vin să văd ce vrei, bine?

— Bine! îngână Jeckie, uluită.

„Andrew? Să aibă el însuşi grijă de mine?!” în gândurile ei era o surpriză plăcută, amestecată cu uimire.

Capitolul 9

Jeckie intră în camera de odihnă. Era aproape la fel de cald ca în magazin, dar cel puţin era la umbră. Înăuntru erau câteva fotolii bine păstrate, fiecare cu câte o scrumieră lângă el. Pe măsuţa rotundă din centrul camerei stătea un borcan cu flori din plastic. Pe o noptieră joasă de la perete se găsea un teanc de reviste îndelung răsfoite.

Jeckie luă una din reviste, apoi traversă spre fereastră şi se aşeză în fotoliul de alături.

— Veche de cel puţin un an, spuse ea, dezolată, în timp ce răsfoia revista, apoi o lăsă să cadă în poală. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

Nu era greu să adormi în nord-vest – în orice moment al zilei, se gândi ea. Temperatura era ridicată, iar aerul era umed şi greu. Ieri, la aeroport, îi auzise vorbind pe bărbaţii aceia de la Westerly-Ann despre un ciclon mai departe de coastă, la nord. Vorbiseră despre oraşele de pe coastă care

trebuia să se pregătească de vreme rea, în cazul în care înainta din larg, spre ţărm. Chiar dacă nu ajungea până acolo, atmosfera avea să fie umedă şi grea, urmată apoi de vânturi puternice.

Acum, ea însăşi se găsea în mijlocul aceluiaşi aer umed. Se întrebă ce însemnau cu adevărat „vânturi puternice”, în limbajul nord-vestic. Furtuni?

Pleoapele îi căzură. Era atât de uşor să adoarmă. Un mod de a-şi petrece timpul era. să doarmă.

Capul îi alunecă într-o parte. Trupul i se încolăci singur într-un colţ al fotoliului. Trebuia să fie mai obosită decât îşi imaginase. Picioarele se furişară din pantofi şi unul dintre ele, dreptul, se strecură cu o ultimă răsucire sub ea, în timp ce se abandonă somnului adânc.

Mai târziu, Albie veni cu o tavă pe care erau un ceainic, o cană şi o farfurioară pe care se odihnea o pungă de hârtie cu zahăr. Într-un ulcior mic din sticlă era puţin lapte. Lângă ceainic – o farfurie cu sandvişuri.

— Nu-i aşa? spuse Albie, la fel de inexpresivă ca mai devreme. Se uită la figura rătăcită şi adormită a fetei ghemuite în fotoliu. M-aş fi putut scuti de deranj, încheie ea.

Se întoarse prin cortina de bambus, luând înapoi tava. Timpul trecu.

Trupul lui Jeckie se ghemui şi mai strâns. Ambele picioare erau acum strecurate sub ea, iar capul se odihnea pe braţe, care, la rândul lor, se sprijineau pe un braţ al fotoliului. Adormea foarte uşor.

Doamna Stranger intră o dată. Dădu cu un spray împotriva insectelor care ar fi putut avea curajul să se aventureze înăuntru. Ridică de pe podea revista abandonată şi o puse la loc, pe noptieră. Apoi ieşi, lăsând cortina din mărgele de bambus să cadă în urma ei.

Umbrele copacilor deveneau din ce în ce mai mari.

— Crezi că ar trebui să-i ducem ceva de mâncare acum? o întrebă Albie pe mama ei. Stă acolo de ore întregi. Dacă vin Ashendenii, or să ne smucească până leşinăm din cauză că n-am hrănit-o.

— Ei bine, Jason o să se descurce cu Ashendenii, dacă ajunge aici primul. Or fi ei atotputernici, or tăia ei şi-or spânzura la Mallibee, dar nu şi în magazinul ăsta. Nu dau pe aici decât dacă sunt nevoiţi. Aşa cum Barton a rămas fără benzină de dimineaţă şi a trebuit să mănânce din plăcinta umilinţei, căci nu avea unde să meargă în alt loc. Dacă Jason n-ar fi ce este, ar pune piciorul în prag şi ar spune. „Nu în viaţa asta, băiete. Du-te şi ia-ţi mecanicii şi petrolul tău şi fă-ţi plinul la ferma ta”. Doar că nu este genul ăsta de om.

— Mai mare ruşinea, spune tânăra fată, pe un ton plin de înţeles. Cred că suntem de partea lui Jason, ori de câte ori se iscă vreo dispută în district.

Se îndreptă spre cortină şi o dădu la o parte, trăgând cu ochiul la Jeckie.

— Nu s-a mişcat de o oră şi jumătate. Crezi că are boala somnului?

— Nicidecum. Poftim, Albie, ţine tava asta, cât timp curăţ fundul frigiderului. Ce spuneam? Ah, da. În legătură cu somnul tinerei domnişoare. A făcut călătoria până aici abia ieri. Apoi, a urmat drumul de la aeroport până la Mallibee. Ar fi fost oricum obosită. Dimineaţă, Barton se trezeşte şi o ia în excursia asta, înainte să-şi revină pe de-a-ntregul după ziua de ieri. După părerea mea, Barton urmăreşte să se apropie primul de fata asta. La fel cum Sheila Bowen pare să-i fie rezervată lui Andrew. Cam astea sunt supoziţiile prin zonă. Oricum, aşa presupune toată lumea.

— Şi ea a fost unică, spuse Albie, aşezând tava la loc în frigider. Domnişoara Sheila Bowen, de la Upper-Crust, Pepper Tree Bay. Înveliş frumos, fără pic de creier, aş spune. Dar altfel, foarte drăguţă.

— Ei bine, să nu te apuci s-o imiţi, asta spun. E normal ca proprietarii de pământ asemenea Ashendenilor să aibă relaţii cu oameni ca Sheila. cum spuneai că o cheamă?

— Bowen, răspunse Albie, privindu-se în oglinda din perete. Sheila Bowen.

Îşi dădu după ureche o şuviţă rătăcită de păr negru şi-şi aranjă puţin freza.

— Aş schimba oricând locul cu ea. M-aş obişnui cu stilul ei. Zâmbeşte des. Am auzit că la petrecerea pe care au dat-o la Nana Bindi, când era aici, a fost atât de elegantă şi de frumoasă, încât nu puteai să-i vezi decât pantofii, din cauza bărbaţilor care se înghesuiau în jurul ei, să prindă un dans. Sau chiar şi câteva acorduri. Cum se numesc dansurile acelea la care-ţi schimbi partenerul?

— Dansuri de hambar, presupun.

— Doar că se ţine într-un şopron cu lână, spuse Albie, aranjându-şi în continuare părul. Se răsuci pe călcâie într-o parte şi-n cealaltă, dispreţuitoare. „Norocul” meu că am făcut o inflamaţie în gât şi am ratat petrecerea.

— Linişte! Vine o maşină. Aud vibraţiile sârmelor de lângă casa lui Jason.

— Cineva după fată? Crezi că ar trebui s-o trezesc?

— Nu. Oricare din ei ar fi, lasă-l să vadă şi singur cât de epuizată e. Ar fi trebuit s-o lase acasă azi.

— Ooo! Ascultă, mamă. Nu e o singură maşină. Sunt două. Una vine pe drumul dinspre Mallibee, iar cealaltă.

— Cealaltă este Land-Roverul lui Barton.

— Şi mai este una. E Jason, care se întoarce acasă. Cred că ce vrea să-şi încheie conturile în seara asta.

— Ar fi mai bine să ajungă primul, altfel aceşti Ashendeni vor prelua conducerea, ca şi cum locul ăsta ar face parte din Mallibee – aşa cum era pe vremuri.

— Nu mai răscoli trecutul, mamă. Nu foloseşte la nimic, acum. Ştii ce? îmi plac Andrew şi Barton Ashenden, cu toate că militez împotriva lor. Andrew este un adevărat gentleman când îmi vorbeşte. Chiar are un farmec aparte. Dacă n-aş fi avut atunci infecţia aceea în gât, poate că aş fi mers la Nana Bindi şi aş fi dansat cu Andrew. Aceea ar fi fost ziua cea mare!

— Da. ei bine. nu poţi fi în două părţi în acelaşi timp. Jason reprezintă pâinea şi untul nostru, tânără domnişoară, aşa că de partea lui rămânem. Şi când vor intra Ashendenii. să nu uiţi asta.

Afară, camioneta lui Jason făcu ultima curbă şi opri sub acelaşi copac sub care Jeckie parcase maşina lui Evan Clinton. Coborî, îşi vârî mâinile în buzunare şi se îndreptă spre maşină. Îşi împinse pălăria pe spate şi se uită la ciobănescul australian. Câinele sărise pe geamul deschis, considerând asta cea mai scurtă şi mai rapidă cale de a se alătura stăpânului său.

— Ce faci, Ranger, băiete? E o maşină străină colţului acesta, hm? îi aparţine bătrânului Clinton.

Câinele scutură o dată din coadă, apoi se îndreptă spre peretele lateral al magazinului. Ridică ochii spre fereastră şi ciuli urechile.

— Cineva în camera de odihnă? Cineva cunoscut?

Jason traversă distanţa dintre copaci şi umbrarul verandei din pragul magazinului. Şi el, şi câinele, într-un gând, se opriră şi se uitară la drumul din direcţia opusă.

— Ranger, cred că avem parte de o zi plină de surprize, remarcă Jason, atât pentru el însuşi, cât şi pentru câine. Acela nu e Barton, pentru că Barton foloseşte Land-Roverul. Presupunerea mea – corectă sau greşită – e că maşina care se apropie ca un nor de praf este Fairlanul de la Mallibee, care nu poate fi condus decât de Andrew.

Se aplecă şi mângâie urechea câinelui.

— Ziua confruntării, hm? spuse el, uşor amuzat.

Şezând acum, cu urechile încă ciulite, câinele se uită la drum şi dădu din nou din coadă.

— Să nu-mi spui că un ciobănesc nu vorbeşte pe limba lui, îi spuse Jason doamnei Stranger, care ieşi în momentul acela pe verandă. Ştie cine vine şi a spus-o.

— Oh, tu şi câinele tău! Ar fi trebuit să strângă laolaltă o turmă de oi. Munca pe o săptămână pentru rasa lui este de peste zece mii.

— Ei bine, zâmbi maliţios Jason. Poate că într-o zi voi lua din nou o păşune suficient de întinsă – doar ca Ranger să-şi facă exerciţiul zilnic. Păcat că nu e argintiu. Noua păşune pe care cei de la Westerly-Ann au cercetat-o pentru noi este foarte potrivită pentru vite.

— Acela care vine de pe deal e Andrew Ashenden,

spuse doamna Stranger, umbrindu-şi ochii. De ce crezi că vine? Nu se prea întâmplă să sune un Ashenden la magazin, ce să mai vorbim de doi! Amândoi în aceeaşi zi, pe deasupra!

— Necazuri la Mallibee, presupun. Nimic de-a face cu vitele sau cu oile. Jason urmărea maşina care se apropia.

— Doar oamenii, hm, Jason? Mi-aş dori să am măcar jumătate din proprietatea lor. Le-aş lua şi necazurile cu ea şi nu le-aş da nimic.

— Câinele mi-a spus că ai pe cineva în camera de odihnă, şi nu este Evan Clinton, deşi maşina parcată îi aparţine. Sprâncenele lui Jason se ridicară mai mult decât normal. Doar nu e chiar verişoara Ashenden cea blondă, care s-a întors din nou, nu?

— La care te referi, Jason? întrebă doamna Stranger. La cea care a venit cu Barton, în Land-Roverul de la Mallibee? Deşi rămâne încă de văzut cum de a schimbat atât de repede Roverul cu maşina lui Clinton. Intră şi descoperă singur, Jason. Aş vrea să nu mă amestec în afacerile Ashendenilor. În felul ăsta, stau departe şi de necazurile lor. Ciudat, dar oamenii care au proprietăţi par să aibă mai multe probleme decât noi, care nu avem.

— N-ai spus niciodată ceva mai adevărat. Jason zâmbi melancolic şi urcă pe verandă, intrând în magazin.

Înăuntru, totul era tăcut, rece şi întunecos. Se îndreptă cu grijă spre cortina de bambus care despărţea magazinul principal de camera de oaspeţi. Afară, se auzi oprind maşina de la Mallibee.

Jeckie, pe jumătate trezită, pe jumătate dormind încă, auzi aproape în întregime cum derapează cauciucurile unei maşini de viteză. Îşi ridică uşor capul. Jason intră. Picioarele lui Jeckie săriră jos şi se strecurară singure în pantofi.

— Mi-ai luat-o înainte, spuse Jason, ochii zâmbindu-i atât de familiar.

— Pantofii mei se rătăcesc cu propriul lor acord, răspunse Jeckie, cu demnitate. N-am nicio legătură cu asta. Dar de data asta eşti salvat de la a-ţi mai face

rugăciunile.

Sprâncenele lui tresăriră.

— Deci, asta crezi că fac atunci când faci pe Cenuşăreasa, hm? Data viitoare, trebuie să-mi amintesc să pun o vorbă pentru noi la îngeri. Mă rog tocmai în felul acela particular, ştii? îmi plac foarte mult îngerii. mai ales aceia care nu poartă pantofi. Întotdeauna desculţi. Data viitoare.

Jeckie îşi îndreptă ţinuta.

— Nu va mai fi o dată viitoare, mă tem. asta, dacă pot face ceva, promise ea, ochii ei albaştri strălucind şi vrând să fie prietenoşi, dar luptându-se cu o anume încăpăţânare. Visam că o maşină oprea în faţă.

— Chiar a oprit una, în inconfundabilul stil Ashenden. Aproape că s-a rotit când a oprit.

— Trebuie să fie Barton, care s-a întors după mine. Se ridică în picioare, aruncându-şi în acelaşi timp părul pe spate.

Ea nu era prea mare şi cumva, zâmbitorul Jason păru să se contureze dintr-odată nedesluşit în mica încăpere.

— Nu Barton, spuse el, clătinând din cap. E vărul Andrew, mă tem.

— Şi noi suntem veri, tu şi cu mine, spuse Jeckie.

— Nu sunt unul prea popular, mă tem. Cel puţin, nu pentru Andrew şi Barton. Dar poate tu şi cu mine putem fi prieteni.

— Da, desigur. Ne strângem mâinile, sau ceva de genul ăsta? Ca şi cum am încheia un târg?

— Ar fi mai degrabă drăguţ să ne strângem mâinile, Jeckie. Mă flatează că te-ai gândit la asta.

Jeckie întinse mâna şi Jason o prinse. O ţinu doar o clipă, uitându-se la ea.

— Sper că suntem prieteni, spuse el. Prieteni buni. E mult mai important decât faptul că suntem rude.

— Da. Ştiu. spuse Jeckie, aproape timidă. Îşi retrase mâna.

— Atunci, hai să nu mai pierdem vremea aici, zâmbi el. Andrew va crede ce e mai rău. Întotdeauna o face, ştii?

— Pentru că ai vândut muntele? Tu l-ai vândut, nu-i aşa? Tu eşti acela.

Jason încuviinţă din cap. De data aceasta era destul de serios.

— Pentru că am vândut muntele, fu de acord, solemn. Eu sunt vinovatul.

— Ei bine. Începu Jeckie, privindu-şi îngândurată pantofii. Nu ştiam, dar am ghicit. Avem în continuare aproape un milion de acri la Mallibee, nu? Ce poate fi într-un munte?!

— Multe bogăţii.

— Ai câştigat mulţi bani din vânzarea lui?

— Destui, dar nu atâţia câţi va câştiga Westerly-Ann. Nu atât de mulţi câţi va câştiga Australia vânzând muntele acela peste hotare.

— Înţeleg. Jeckie nu înţelesese realmente, dar se gândi că era suficient timp, într-o altă zi, să descopere ce însemna cu adevărat întreaga tranzacţie. Cred că ar fi mai bine să plec acum, Jason. Asta dacă Andrew. ei bine. Crezi că a venit după mine?

— Sunt convins că da. Aerul vorbeşte, ştii? Cred că a venit să te salveze din mâinile cunoştinţelor periculoase.

Jeckie păru surprinsă.

— Însemnând?

Zâmbetul lui străluci din nou.

— Însemnând Joe-Neisprăvitul. În cazul de faţă, este doar un alt nume pentru „Jason Bassett”.

— Ei bine. dacă mă scuzi, eu plec, spuse Jeckie, fără nicio tragere de inimă. Vezi.

— Nu vrei să-ţi jigneşti gazdele. Ai dreptate. La revedere, Jeckie. Să mai vii să ne vezi – aici, la Turn-Off, da? Adu-ţi aminte: ne-am strâns mâinile!

— Desigur că o să ţin minte. La revedere. Jason. „Dragă Jason”, adăugă ea în şoaptă, cu respiraţia întretăiată.

— La revedere, Jeckie, repetă el blând, aproape ca şi cum ar fi auzit gândul ei nerostit.

Capitolul 10

Andrew Ashenden coborî de la volan. Înconjură maşina şi lovi fiecare cauciuc, ca să testeze presiunea.

Când Jeckie ieşi pe verandă, el se deplasa din umbra copacilor şi se uita la nord, de-a lungul drumului pe care ea şi Barton porniseră mai devreme. Mersul lui părea neostenit din precauţie. Se mişca încet, calm, cu membrele relaxate, într-o manieră care mai degrabă ameninţa, decât linişte.

Privea cu ochi mici, de sub borul pălăriei, spre locul în care norul de praf devenea mai mare, secundă cu secundă. Era Land-Roverul care se întorcea la Turn-Off.

— Bună, Andrew! spuse Jeckie, nu prea nerăbdătoare, pentru că se temea puţin de el şi de atotputernicia lui. Era totuşi nerăbdătoare să-i intre în graţii, dacă era cât de puţin posibil.

El se întoarse, îşi ridică pălăria, apoi o aşeză la loc, borul acoperindu-i bine fruntea. Nu zâmbea, dar ochii erau preocupaţi într-un fel mai mult sau mai puţin blând. Cel puţin aşa crezu Jeckie.

— Am venit să te iau, spuse el. Ce-a avut de gând Barton? Să te lase aici?

— Oh! A avut ceva important de făcut. Contează? A vrut să meargă cu domnul Clinton „să înfigă ţăruşi” – ce-o mai însemna şi asta. S-a gândit că drumul e prea dificil pentru mine şi m-a trimis înapoi cu maşina domnului Clinton. Nu prea puteam să mă duc undeva unde nu eram invitată, Andrew. Sau puteam?

El se duse din nou lângă maşina sa şi deschise portiera pasagerului.

— Ar fi mai bine să mergem, spuse el. Mătuşa Isobel îşi face griji. Se întreabă ce puneai la cale.

— Eu? Să pun ceva la cale?! întrebă Jeckie, înclinându-şi bărbia. Barton m-a adus aici. Uite, Andrew. acela e Land-Roverul, nu? Nu crezi că ar fi mai bine dacă aş merge acasă cu Barton? Vreau să spun. m-a luat cu el şi, într-un fel, sunt pasagera lui.

Andrew ignoră spusele ei.

— În general, nu practicăm vizitele la Turn-Off,

Jeckie. Ochii lui frumoşi, cu licăriri mărunte în cenuşiul lor, erau ca de gheaţă. Cred că vom merge acasă, tu şi cu mine, dacă nu te deranjează. Barton ne va urma imediat, n-am nici cea mai mică îndoială.

Ranger se plictisi să şadă. Se ridică, se scutură şi se îndreptă spre Jeckie şi Andrew. Se uită la ei, urechile atârnându-i şi făcând din coadă câteva tentative de mişcare.

— Ăsta e câinele lui Jason, Ranger, spuse Jeckie. E frumos, nu-i aşa? Nu ne-am întâlnit decât de două ori, dar mă cunoaşte.

Andrew se uită la câine.

„Oh, Dumnezeule!”, se gândi Jeckie. „De ce nu pot să-mi ţin gura? Jason e duşmanul, aşa că atitudinea lui Andrew va fi de genul mă-urăştideci-îmi-urăşti-şi-câinele”.

Dar. surpriză! Andrew se aplecă şi-şi trecu degetele pe spinarea câinelui.

— E un câine bun, spuse el. Un ciobănesc australian roşu. Câinii aceştia sunt aproape la fel de inteligenţi ca un om obişnuit. Aici, pot face orice poate face un om – cu excepţia utilizării vocabularului ca mijloc de comunicare.

— Mă bucur că-ţi place, spuse Jeckie, uşurată. E frumos. Nu e vina lui că Jason îi e stăpân, nu?

Andrew îşi îndreptă ţinuta. Îşi împinse pălăria pe spate, o ridică, apoi o aşeză din nou la loc, pe sprânceană. Ochii lui erau îngrijoraţi, dar totuşi distanţi.

Vorbi în şoaptă.

— Deci, ştii despre neînţelegerile din familie, nu-i aşa, Jeckie?

— Nu se numeşte că ştiu, clătină ea din cap. Nu ştiu decât că ele există. În legătură cu muntele, nu?

Andrew o privi iscoditor, nu furios, aşa cum se aşteptase.

— Cu asta şi cu alte lucruri. Ultimul e cel mai important. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine. Nu pomenim despre neînţelegerile noastre acasă, pentru binele mătuşii Isobel. Şi al lui Jane, desigur.

„Şi al lui Jane, desigur?!” aproape că-l îngână Jeckie.

— Andrew, te rog, spune-mi. Cine conduce cu adevărat Mallibee? Tu sau mătuşa Isobel? Sau ar trebui să spun – mătuşa Isobel şi amabila şi drăguţa Jane?

Barton ajunsese şi oprise undeva aproape de maşina lui Andrew. Acum, îşi sprijinea braţele pe volan, uitându-se la cei doi de sub borul pălăriei sale prăfuite. Jeckie ghici că zâmbetul lui trebuia să fie deopotrivă atotştiutor şi diabolic.

— Eu conduc Mallibee, bineînţeles, spuse tăios Andrew. Jeckie se gândi că în momentul acela, Andrew nu era prea mulţumit de Barton. Dar nu era genul de om care să ţipe. Nici măcar genul argumentativ. Probabil că cel mai periculos era atunci când devenea tăcut. Dacă avea un tip de temperament, acela era unul înţelept. îl însoţea întotdeauna un aer distant. Aproape ca şi când în construcţia lui ar fi existat o oarecare timiditate. O anumită reţinere de a-şi exprima gândurile. Şi asta, din tărie de caracter, şi nu din slăbiciune.

Evan Clinton sări din Land-Rover.

— Ne vedem mai târziu, Barton. Vocea lui stridentă şi tărăgănată tulbură aerul de după-amiază. Nu uita ce ţi-am spus, prietene. Ne vedem la sfârşitul săptămânii. Mai schimbăm câţiva ţăruşi, hm?

— Bine, amice. Ne vedem în weekend. Barton nu întoarse capul. Ar fi putut vorbi foarte bine cu aerul.

În momentul acela, ciobănescul se întoarse. Îşi încovoie coada şi se deplasă spre verandă.

Jason ieşi pe uşă. Câinele se aşeză alături de el, înfruntând grupul care acum se urca şi cobora din maşini sau stătea la umbra copacilor, şi-i privi. Urechile îi erau ciulite; se aplecă, apoi ridică nasul, ca şi cum ar fi indicat.

Jeckie aproape că izbucni în râs. Jason îşi mişcă mâna, cu palma dreaptă descriind un cerc. Nu spuse un cuvânt, însă câinele înţelese. Se ridică pe toate cele patru picioare, neclintit, apoi porni.

Jackie ridică mâna, vrând să-i facă semn lui Jason. Apoi, se uită scurt la Andrew şi lăsă mâna să-i cadă. În schimb, privi câinele.

— Andrew, spuse ea, sfioasă. Andrew, cred că duşmanul are realmente simţul umorului. Asta e drăguţ, nu-i aşa? îl trimite pe Ranger să ne strângă laolaltă.

Andrew întoarse capul brusc şi observă mişcările câinelui. Ranger se îndepărtase considerabil şi venea tiptil din spatele lui Evan Clinton. Ştia că Jason stătea pe veranda magazinului, dar nu se uită în direcţia lui.

— Aş da cinci sute de dolari pe câinele ăsta, spuse el printre dinţi. Dar nici măcar un cent pentru stăpânul lui, mă tem. Jeckie, dacă eşti gata de plecare, vrei, te rog, să urci în maşina mea? Am ceva de discutat cu Barton.

Mişcându-se în lumina neîndurătoare a soarelui, dădu din cap – mai degrabă indiferent, crezu Jeckie – spre Evan Clinton. Nu-i vorbi, dar se îndreptă spre Barton.

Ranger sări din nou, de data asta, într-un cerc mai larg, care-i cuprindea pe Barton şi Land-Roverul, la fel şi pe Andrew în mişcare.

— Bună ziua, domnule Clinton, strigă veselă Jeckie, sperând să se revanşeze pentru rezerva lui Andrew. Maşina dumneavoastră a mers de minune. N-am lovit-o deloc.

— Nici nu credeam c-o vei face, domnişoară. Ştiam totul despre tine dinainte să vii aici. Transmiţătorul şi şedinţele deschise, ştii? Se pare că ştii să conduci la fel de bine cum ştii să călăreşti un cal de rasă pură. O să te descurci de minune aici, la Mallibee.

— Vă mulţumesc, sunteţi amabil. Zâmbetul lui Jeckie se lărgi. Una peste alta, nu sunt tocmai o cunoştinţă nouă, nu?

— Aşteaptă până ajungi pe unul din caii hergheliei din Mallibee, domnişoară. Acela va fi adevăratul test, te asigur. Nu conduce cu frâul, orice ai face. Lasă-te în seama calului.

— Vă mulţumesc pentru sfat. N-o să uit.

— Bună ziua, Jason, îi strigă bătrânul lui Jason, care stătea încă pe verandă, urmărind mişcările câinelui, în încercarea de a-i înconjura pe cei doi Ashenedeni, Land-Roverul şi restul.

— Bună ziua, Evan, spuse Jason. Ce înţelegere aţi mai făcut, tu şi Barton? Nu cumva aţi luat din întâmplare picnicul în largul cheilor?

— Nici gând, protestă bătrânul, întinzând mâinile, în semn de inocenţă. Ce e rău în a mă plimba în chei? A trecut trenul. Dumnezeule, ce privelişte! Doar pe o lungime de o milă. Se spune că primeşti un dolar pentru fiecare vagon de minereu care trece pe acolo, Jason. E adevărat?

Zâmbetul lui Jason se lărgi.

— Ultima oară când am auzit zvonuri din acestea, nu erau decât cincizeci de cenţi pe vagon. Se pare că mă îmbogăţesc de fiecare dată când cineva vorbeşte despre mine.

— Un tren cu încărcătură de cincizeci de cenţi pe vagon mi-ar fi de-ajuns, spuse Evan Clinton, urcând în maşina lui. Mulţumesc mult, domnişoară Jeckie, că ai avut grijă de vechitura mea. Ei bine, vă las. O să te mai văd, cât timp mai stai aici, domnişoară. Pune-i pe Andrew sau pe Barton să te aducă la deschizătura de lângă hotarele noastre. Asta, atunci când însemnatul oilor se va încheia. Dar nu uita ce ţi-am spus despre caii din herghelie, că sunt diferiţi de cei pe care-i cunoşti de la ferma ta din sud.

— N-o să uit, domnule Clinton. Vă mulţumesc pentru invitaţie. Am să-l rog pe Andrew. Sau poate pe Barton.

— Bravo. Ei bine, la revedere, Jason! Data viitoare când se vor face alegeri pentru preşedinţia districtului, poţi să contezi pe votul meu.

— Mulţumesc, Evan, spuse Jason.

În josul drumului, ciobănescul se oprise, uitându-se în depărtare, la stăpânul său. Andrew stătea aplecat în Land-Rover, discutând cu Barton. Evident, Ranger aştepta următorul semn care să-i spună cum să procedeze să încolţească un om ţintuit de un vehicul cu patru roţi.

Jason se îmbună. Îşi trase spre interior palma încă deschisă, apoi o coborî. Câinele înaintă prin salturi, labele lui albe ţâşniră în aer, în timp ce corpul se avântă spre verandă şi spre stăpânul său.

— Nu cred că a fost corect, spuse, cu reproş Jeckie. I-ai ordonat să facă imposibilul. Întotdeauna am fost de părere că făcând asta, poţi strica un câine ciobănesc bun.

— În principiu, ai dreptate, spuse Jason râzând. Dar cu Ranger, te înşeli. A făcut săriturile acelea şi excursia pentru exerciţiu. Ştie asta. Este un câine foarte inteligent.

Jeckie privi câinele, care acum şedea alături de stăpânul său, cu urechile ciulite şi arătând în continuare cu nasul spre o pradă, altundeva.

Jeckie văzu afecţiunea pe faţa lui Jason, în timp ce privea şi el câinele. Apoi, se uită în josul drumului, acolo unde cei doi Ashenden terminaseră să-şi spună unul celuilalt ceea ce simţiseră că trebuia. Privi din nou, scurt, spre Jason şi inima i se încălzi când citi în ochii lui bunătatea faţă de toţi oamenii, chiar şi faţă de cei doi Ashenden. Nu era genul de om, se gândi ea, care să dorească să-i rănească pe ceilalţi. Mai ales rudele. De ce făcuse ceea ce făcuse cu partea lui din proprietate? Trebuia să existe un motiv bun. Era genul acela de om.

Jeckie se întreba de ce era încă neînsurat. Cel puţin, măcar el nu-şi mai făcea griji în privinţa părţilor din Mallibee sau că trebuia să ia în căsătorie fata potrivită pentru interesele fermei!

Oh! Misterele ascunse de la Mallibee!

Urmări cum Andrew îşi îndreaptă ţinuta şi scoase capul de pe geamul Land-Roverului. Barton se întoarse spre volan.

„Toţi trei”, se gândi Jeckie. O confruntare în adevăratul sens al cuvântului! Un moment unic!

Barton – sincer şi amuzant. Jason – blând şi prietenos. Andrew – distant şi reticent.

Oare Andrew rămânea retras şi rezervat – aşa cum era – pentru cineva ca Sheila? Sheila care avea totul? Bani, farmec, poziţie socială şi mult dorita parte din Mallibee, cândva, în viitor!

Barton porni Land-Roverul. Se deplasă, ridicând obişnuitul nor de praf roşu. Trecând prin dreptul lui Jeckie, Barton ridică o mână. Din cauza prafului, abia dacă-i putea

zări chipul, dar era sigură că afişa cel mai diabolic zâmbet de care era în stare. Simţi mesajul care plutea în aer, spunând. „De acord, de aici Andrew preia controlul. Dar mâine, ziua următoare şi toată săptămâna de după, vom discuta mai mult şi poate ne vom şi distra mai mult – doar tu şi cu mine”.

Jason se roti pe călcâie, vrând să intre în magazin.

— Jason, te rog, strigă Jeckie. Aş vrea să-mi iau rămas-bun de la doamna Stranger. Şi de la fată. Cum o cheamă?

— Albie.

— Albie? E un nume deosebit, nu-i aşa? Ea şi mama ei au fost foarte bune cu mine. M-au lăsat să trag un pui de somn în camera de oaspeţi. Au avut grijă de mine.

— Oricum, nu se aşteaptă, dar vor fi foarte încântate dacă le mulţumeşti, Jeckie. Indiferent de declaraţiile lor publice, în secret sunt foarte impresionate de oricine de la Mallibee; viaţa pe podiş poate fi plictisitoare. O nouă sosire le dă un subiect nou de discuţie.

Jason ţinu uşa deschisă, iar ea intră înăuntru.

De data asta, doamna Stranger ştergea praful de pe cele mai de sus rafturi. Albie o urma, frecând cu o cârpă. Ştergeau tot timpul praful, se gândi Jeckie.

Jason îi făcu blând cu ochiul lui Jeckie, însemnând că doamna Stranger şi Albie urmăriseră pe fereastră tot de se întâmplase afară. Cine vorbeau sau nu era un amănunt foarte important.

— Vă mulţumesc mult pentru bunătatea voastră, spuse Jeckie, dându-şi părul pe spate. De fapt, se simţea dintr-odată puţin timidă. Cele două de cealaltă parte a tejghelei întoarseră capetele şi o priviră într-o tăcere circumspectă. Am dormit foarte bine în camera de oaspeţi. Mă întreb dacă am uitat ceva acolo. Poate ar fi bine să arunc o privire.

— Nu e nimic acolo, domnişoară, spuse Albie, fără să zâmbească. Am şters praful şi am curăţat acolo.

— Iar pantofii sunt în picioare, adăugă Jason. Licărirea din ochii lui atinse inima lui Jeckie.

— Oh, Jason! începu ea, impulsivă. Apoi se opri. Eu. cred că ar fi mai bine să plec. Andrew mă aşteaptă.

— Şi Andrew nu trebuie lăsat să aştepte, spuse Jason, cu solemnitate. Sub nicio formă.

— Aşa este mereu. acolo, la Mallibee, spuse doamna Stranger, de după tejghea, cu spatele întors, încă ocupată cu ştersul prafului. Cel puţin, aşa mi s-a spus.

— Da, spuse Albie, urmând cu o cârpă cursul pămătufului de praf. Andrew e şeful acolo şi toată lumea, adică şi domnişoara Isobel, îi mănâncă din palmă.

Jeckie surprinse privirea lui Jason. El îi urmărea amuzat reacţia. Ea zâmbi stângace, uitându-se repede în altă parte şi îndreptându-se spre uşă.

— La revedere, Jason, spuse ea, peste umăr.

— La revedere, Jeckie. O să mai vii, nu-i aşa?

— Oh, da. O să mai vin. dacă-mi ceri.

— Am lansat deja o invitaţie deschisă, draga mea.

Afară, Ranger, bătu de două ori din coadă pe podeaua verandei. îi spusese „draga mea”. Oare însemna ceva?

— La revedere, câine frumos. îl mângâie uşor pe creştet. Coada se agită de plăcere. Se aplecă impulsivă, îl sărută între urechi şi zbură pe scări.

Andrew deschise portiera pasagerului.

— Acum, vom merge acasă. La Mallibee, spuse el. Era şi timpul.

Jeckie avu sentimentul că îi transmitea – prin acele cuvinte – un mesaj. Dar care?

Capitolul 11

Drumul până la fermă fu lung. Cărarea traversa câmpia – o linie dreaptă spre orizont, asemenea unei rulete. Maşina alerga de-a lungul ei, milă după milă. Era un ţinut roşu-maroniu, acoperit ici-colo de pâlcuri galbene de spini. Muşuroaie de furnici, înalte de câteva picioare, erau presărate ca nişte corturi cafenii neregulate pe tabla de şah a deşertului. Oare câte furnici îşi construiau casa? Câte mii de furnici munceau să ridice chiar şi una singură?

În spatele lor, sorele aluneca uşor spre vest. Înainte se desfăşurau meandrele drumului şi un abur roşiatic la

orizontul estic. Totul părea învăluit într-o aură de mister.

Ce ţinea în viaţă vegetaţia sporadică? De ce albinele trebuia să-şi construiască muşuroaie atât de înalte?

Jeckie se întreba ce s-ar întâmpla dacă maşina s-ar opri şi ea şi Andrew ar rămâne acolo pentru totdeauna, asemenea blocurilor ocazionale de fier roşu-întunecat. Poate că ar deveni statui ale timpului şi ale nemişcării, ca tot ce era în jur.

Un timp îndelungat, Andrew nu vorbi. Jeckie se uită o dată la el pe furiş, puţin stânjenită de gândurile ei deplasate. De ce era atât de tăcut? Pământul părea să vrăjească pe toată lumea, totul.

Jeckie ştia de ce nici ea însăşi nu găsea nimic de spus. Nu era tocmai intimidată de Andrew, se temea puţin de potenţială lui furie, şi poate chiar mai mult de indiferenţa lui. De fapt, se simţea mult prea atrasă de el. El nu făcea absolut nimic să-i capteze măcar atenţia. În afară de asta, nu voia să se simtă atrăsă de el. Dar.

Un curent electric invizibil părea să traverseze micul spaţiu dintre ei. Din păcate, era într-un singur sens. Pe el nu-l afecta.

Aruncă pe ascuns încă o privire la el, şi ceva bătu la uşa inimii ei. Putea fi ceva preţios care cerea să fie lăsat înăuntru.

Totuşi, ştia că nu avea să facă niciodată gestul necesar să deschidă. Timidiate? Demnitate? Sau pur şi simplu indiferenţă? Cum avea să ştie vreodată? Sheila, desigur, ar cunoaşte tehnica potrivită. Fiind o femeie sofisticată, Sheila ştia toate răspunsurile.

El avea o frunte dreaptă, un nas drept şi o bărbie în linie dreaptă: foarte fermă. Nu, chiar şi Sheilei i-ar fi dificil să-i înfrângă rezerva, dacă el nu-i permitea.

Ochii lui, sub borul pălăriei de văcar, erau mici, în felul în care toţi nord-vesticii îşi micşorau ochii, atunci când priveau în depărtare.

Mâinile lui strângeau volanul. Mâini lungi, bronzate şi puternice. Acea putere avea un ciudat efect electric asupra ei.

De ce îşi făcea griji, oricum? Biata ei inimă torturată fusese deja sfâşiată o dată. Torturată, vătămată, şi încă în câteva secunde! Atât durase!

Ajunseră la un ocol îngust: drumul se întorcea înapoi să înconjoare câteva stânci roşii.

Când maşina luă curba, pe o lungime de cincizeci de iarzi înfruntau acum cerul vestic, în direcţia opusă fermei Mallibee. Cerul dinaintea lor era o furie sălbatică de roşu, ca şi când ceva colosal izbucnise în flăcări sub linia orizontului. Acesta era blazonul dezlănţuirii de culori a apusului de soare.

Andrew frână şi apoi opri. Îşi sprijini braţele pe volan.

— Priveşte! spuse el. Primele cuvinte, după o jumătate de oră.

— E splendid, spuse Jeckie. Vocea îi tremură puţin; se rugă ca Andrew să nu fi observat.

O pată de un stacojiu arzând sălbatic aprindea arcul vestic al cerului. Tufişurile răzleţe stăteau neclintite, siluete întunecate pe fundalul înflăcărat. Nu bâzâia nicio insectă şi nu zbura nicio pasăre. Păsările, animalele şi insectele deşertului se ascunseseră toate în întinderea joasă de spini. Un alt drum se desfăşura singuratic şi drept în faţa lor, către marginea podişului, apoi spre mare.

Era un vis de splendoare sălbatică, se gândi Jeckie. Era ceva foarte depărtat, abia conturat, intangibil. Asemenea unei poveşti de dragoste, pălea, îşi pierdea din intensitate. Strălucea o vreme, apoi se pierdea încetul cu încetul, până când dispărea.

Dispărea pur şi simplu. Acum, ştia. Toată durerea şi suferinţa din sufletul ei dispăruseră şi ele. Oare cum de se întâmplase asta? Atât de curând, pe deasupra! Ar fi trebuit să existe măcar unele rămăşiţe a ceea ce cândva păruse atât de minunat.

Aceea fusese capcana. Păruse doar.

Acum se afla într-o altă lume, într-o altă viaţă. Şi totul, chiar şi inima ei, se schimbase. Era trist că se putuse întâmpla una ca asta. Un plic sfâşiat, o călătorie cu avionul

şi. totul dispăruse! Se simţea puţin ruşinată.

O adiere de vânt stârni firele de iarbă. O frunză moartă zbură în urma maşinii.

„S-a terminat”, se gândi Jeckie. Un cer roşu şi o frunză în vânt. Rămas-bun tuturor!

Ochii i se umeziră din senin.

Nu plânsese nici măcar o dată. Nu plânsese nici atunci când îi spusese mamei: „Bine! Mă duc la Mallibee. Îmi voi cunoaşte verii. Voi face şi voi spune ce se cuvine. Apoi, când am să mă întorc acasă, te rog, nu-mi mai reproşa nimic. Îmi voi fi făcut datoria faţă de familie”.

Venise. Era aici; ciudat – se afla într-o maşină, privind printr-un parbriz prăfuit la un straniu şi îngrozitor de rănit, dar minunat cer – şi totuşi voia să plângă. De ce tocmai acum?

— Nu poţi descrie în cuvinte cerul acesta, nu-i aşa? spuse Andrew. După un moment de tăcere, adăugă şoptit: ia-ţi câteva zile să te obişnuieşti cu ferma, Jeckie. După aceea, îţi vom putea arăta Mallibee.

Ea întoarse repede capul şi-i întâlni privirea. Vocea lui fusese aproape blândă.

— Acum, terminăm se făcu ocolul şi ne îndreptăm din nou spre est, adăugă el. Adică spre o nouă zi. Ştiai că „Mallibee” înseamnă „o nouă zi”, în limba aborigenă? Am considerat întotdeauna foarte nimerit numele ăsta.

— Nu ştiam, răspunse Jeckie, nerăbdătoare să scape de gândurile triste.

— Ai avut un moment neplăcut când ai privit apusul, nu-i aşa? Nu, nu-mi răspunde. Viaţa fiecăruia e întotdeauna foarte intimă. Dar cât timp te afli aici, gândeşte-te doar la Mallibee, vrei? Nu e numai „o nouă zi”, dar e căminul acelora prin ale căror vene curge sânge de Ashenden. Sper că te vei simţi aici ca acasă.

Jeckie nu spuse nimic. îi era teamă să vorbească, nu cumva s-o trădeze vocea.

„Oh!”, se gândi ea, clipind. „Andrew e şi el om, până la urmă. Unul bun”.

— Mă bucur că ai venit, continuă el, rupând din nou

tăcerea.

— Mulţumesc. Aseară, când ne-am întâlnit, nu eram sigură dacă erai atât de încântat. M-am simţit ca şi cum aş fi venit cumva în invazie.

Ochii aprinseră zâmbetul lui trecător. O atinse undeva adânc.

— Ca să treci drept „invazie”, ar trebui să fii mult mai înaltă, Jeckie. Surprinse ochii ei. Sunt teribil de ocupat în perioada însemnatului, mă tem. Mai ales către final, adică acum, în ceea ce priveşte oile. Când vin acasă târziu, sunt obosit. Foarte obosit. Îmi pare rău dacă. mai exact, îmi cer scuze dacă am fost indolent în a te primi.

— Sigur că n-ai fost indolent, spuse repede Jeckie. îl iertase pentru seara dinainte – în cea mai mare parte, datorită zâmbetului său evaziv, bineînţeles.

Se lăsă din nou tăcere. El porni motorul. Alergau iar, drumul – o fundă roşie şi încurcată – aluneca sub ei milă cu milă. Se îndreptau din nou spre est, spre „o nouă zi”. Spre Mallibee!

— Deci, Barton te-a dus la mina Westerly-Ann?

— Da – doar până pe culmea de pe care se văd lopeţile gigantice ale excavatoarelor muşcând din stâncă. A trecut trenul.

— Ducând muntele Mallibee la mare?

— Da. A fost trist, într-un fel. Lopeţi uriaşe mâncau muntele, ca şi cum ar fi fost şoareci şi caşcaval. Partea aceea a fost mai degrabă minunată. Aproape ca oamenii pe lună. Toată tehnologia aceea!

— Ţi-a explicat Barton despre echipamente?

— Deloc. Doar despre tren. A trecut prin faţa ochilor noştri, imediat ce am ajuns. Ne-a luat gândurile de la munte. Locomotivele acelea diesel! Vagoanele acelea încărcate! O milă de tren îndreptându-se spre.

— Ei bine, nu uita de munte, Jeckie. Sau de locul în care s-a aflat odată. Stră-străbunicul tău a fost primul alb care l-a văzut. Şi care l-a urcat. Călăuzele lui aborigene i-au spus numele muntelui. Era un fel de ritual să privească de pe culmea lui cum răsare soarele – cum începea „o nouă

zi". Stră-străbunicului meu – al nostru – i-au trebuit nouă luni să ajungă în zona asta şi nouă luni ca să iasă din ea. Caii şi cămilele l-au ajutat. Guvernul din vremea aceea i-a dat proprietatea funciară absolută de la sud de munte, inclusiv muntele. Asta, în locul unei recompense suplimentare pentru studiul lui detaliat asupra a ceea ce până atunci fusese un teritoriu necunoscut. Pentru el şi pentru oamenii lui trebuie să fi fost ca şi cum ar fi ajuns pe lună. Era locul unde nu mai călcase niciun alb vreodată.

— Da, ştiam asta. Mi-a povestit mama, de mult. Majoritatea fermelor sunt arendate, nu?

— Da. În tot statul nu sunt decât una sau două proprietăţi funciare absolute. Au fost acordate primilor albi care au traversat deşertul până la est. Exploratorii n-au ştiut niciodată, de la un popas de noapte la altul, dacă vor găsi apă să răzbată ziua următoare. Sau să ajungă înapoi. Nici dacă aborigenii aveau să fie prietenoşi.

— De aceea te deranjează atât de mult că muntele Mallibee a fost vândut minei? Şi că-l dărâmă?

— Pe oricine ar deranja să vadă cum este distrusă o legendă vie. Dar au fost şi alte chestiuni. Afaceri care au afectat foarte mult. Mătuşa Isobel, sau Jane, s-ar putea să-ţi spună mai târziu despre ele. Dar nu le presa, Jeckie. Rănile nu s-au vindecat încă.

Din ce-i spusese mama ei, Jeckie ştia că familia vânduse o anumită parte a proprietăţii unuia din verii din generaţia mai în vârstă şi că fiul acelui văr vânduse mai apoi în afara familiei. Fusese un scandal de proporţii. De azi, Jeckie ştia că acesta era motivul pentru care familia îi întorsese spatele lui Jason. El era fiul cel rău al vărului! Mama ei spusese că nu înţelegea de ce se iscase un asemenea tărăboi. La urma urmelor, oile nu păşteau pe versanţii muntelui de fier, deşi fuseseră discuţii în legătură cu un experiment cu o nouă rasă de vite, în valea din sudul acestuia. Dar afacerea cu experimentatul nu depăşise faza de tratative – cu excepţia faptului că ceruseră părerea unui expert în creşterea vitelor şi acesta se deplasase la Mallibee. Desigur, când muntele şi împrejurimile lui sudice

fuseseră vândute, trebuise să plece. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut!

Chinuindu-şi memoria, Jeckie începea să-şi amintească unele din lucrurile pe care i le spusese mama ei, lucruri pe care aproape le uitase.

Expresia încordată care revenise pe chipul lui Andrew o avertiză că ar fi fost lipsit de tact să-i pună prea multe întrebări în momentul acela. Poate, din senin, avea să înceapă să-i vorbească din nou cândva – şi să-i explice mai multe lucruri. Dar trebuia să fie cumpătată, îşi dădea seama. Andrew avea sentimente profunde şi din când în când se închidea în el, asemenea unei cărţi.

— Câţi veri avem, Andrew? întrebă ea veselă. A descoperit cineva vreodată?

— Nu cred. Suntem atât de împrăştiaţi, şi fetele din fiecare generaţie s-au căsătorit în alte familii. Acum, sunt prea multe nume de familie, chiar şi să ţi le aminteşti. Odată, profesorul de la şcoală i-a spus tatălui meu că eram cel de-al douăzecilea urmaş al lui Andrew Ashenden care fusese înscris la şcoală. Nu e rău deloc, pentru trei generaţii!

— Dar Andrew I a avut şapte copii, nu? Trebuie să fi fost nişte oameni foarte ocupaţi noaptea, nu crezi? Jeckie era atât de surprinsă că folosise expresia aceea arhaică – Andrew I – încât nu realiză de la început ce spusese.

Andrew întoarse capul spre ea şi o privi. Jeckie râse, uitându-se drept în ochii lui. Făcuse o greşeală grosolană, îşi dădea seama, însă i se părea mai degrabă amuzant, decât răutăcios.

— Ei bine, n-au fost? îl interogă ea. Faptele vorbesc de la sine. Mă gândeam de fapt la mesele îmbelşugate din diferite cămine, atunci când Ashendenii – bărbaţi şi femei – răspândiţi peste tot prin ţară, se întorceau de la şcoală sau de la muncă. Dar tocmai acum văd şi perspectiva a ceea ce s-a petrecut după.

— Să nu faci genul ăsta ambiguu de remarcă de faţă cu mătuşa Isobel, spuse Andrew, foarte aproape de a zâmbi, însă nu tocmai. Nu numai că e de modă veche, după

standardele verişoarei tale, Sheila, şi acum şi după ale tale, dar e şi foarte mândră de Ashendeni. Nici prin gând nu i-ar trece să-şi imagineze ce se întâmpla după cină.

— Sheila? Şi ea a făcut gafe grosolane?

— Nu în preajma mătuşii Isobel. E o companie foarte reconfortantă. Ne-a făcut mare plăcere vizita ei. Mai ales, trebuie să spun, mătuşii Isobel.

Jeckie se simţi uşor descumpănită de elogiul adus Sheilei. De fapt, Sheila era realmente reconfortantă, strălucitoare şi veselă. Ce nu ştiau Andrew, mătuşa Isobel şi probabil nici Barton, era că Sheila era asemenea unui robinet. Putea fi fermecătoare şi veselă, după cum avea dispoziţie. Jeckie şi Sheila fuseseră colege de şcoală şi de atunci se întâlniseră adesea la petreceri şi la picnicuri, aşa că ştiau foarte multe una despre cealaltă.

Spre nord, cheile îşi schimbaseră din nou culoarea. Acum erau de un frumos albastru străveziu. Culmile retezate ale dealurilor purtau pe coroanele lor plate aurul ultimei băi de lumină dinaintea apusului. Dintr-odată, această lume ostenită, ancestrală, aproape grotescă, era magnifică pentru că era inundată de culorile asfinţitului.

În afara lor, care goneau de-a lungul drumului, nimic nu se clintea. Pământul nu scotea niciun sunet.

Lumina muri în spatele vârfurilor munţilor, iar albastrul deveni întunecos, cenuşiu şi ceremonial. În timp ce intrară pe proprietate, pe cerul estic tresări un cerc luminos.

Andrew se uită la Jeckie, fixându-i ochii. Buzele i se relaxară în cel mai vag zâmbet.

„E chiar dulce”, se gândi ea, ceva asemănător unui deget blând atingându-i inima.

— Am ajuns acasă la răsăritul lunii, în loc de răsăritul soarelui, spuse el. E o lumină mult mai palidă.

— Şi mult mai bună.

— Crezi că ducem lipsă de bunătate la Mallibee, Jeckie? întrebă el, pe neaşteptate.

— Nu, desigur că nu. Aţi fost cu toţii mult mai buni cu mine decât aş fi visat. Barton a venit după mine. Apoi

m-a luat la o plimbare de dimineaţă. Şi.

— Eu am venit să te iau mai târziu?

— A fost doar ca să te asiguri că nu m-am înhăitat cu alt văr îndepărtat, Andrew? întrebă Jeckie, în şoaptă. De fapt, şi destul de întâmplător, l-am întâlnit de două ori, în două zile.

— Te referi la Jason Bassett? Andrew privi drept înainte, la ferma care se desfăşura în faţa lor. Presupun că Barton te-a avertizat în legătură cu sentimentele mele pentru Jason Bassett.

Jeckie ignoră cele spuse de el. Ar fi fost o încălcare a confidenţialităţii să-l implice pe Barton în tot de se spusese sau se sugerase.

— Numele lui se scrie cu doi „s” în mijloc, spuse ea râzând. Numele meu are doi „n”. Numele noastre se potrivesc de minune, nu crezi? Prin venele amândurora străbate şi o picătură se sânge de Ashenden. L-am găsit destul de interesant.

— Te referi în continuare la Jason Bassett?

— Da. De ce nu-l simpatizezi, Andrew? în rest, toată lumea din district trebuie că-l place, altfel nu l-ar fi ales preşedinte, nu? Se pare că are o mulţime de alte funcţii oficiale. Pare un om atât de bun. Are simţul umorului. Mi s-a părut foarte amuzant.

— Atunci, n-ai decât să-l placi, Jeckie. Aşa cum ai spus – plăcutul lui Jason este o preocupare pentru toată lumea din district. Dar nu mă forţa şi pe mine. Îmi aleg singur prietenii.

— Desigur. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Barton a. Se opri şi-şi muşcă buzele. îl trăda din nou pe Barton.

— Barton a. ce?

— Nici Barton nu pare să-l simpatizeze prea mult, spuse ea încet.

— Nu? Atunci urmează exemplul lui Barton, Jeckie. În ceea ce te priveşte, el are un avantaj în faţa mea. Te cunoaşte dinainte cu câteva ore, de fapt. Asta când te-a adus de la aeroport la Mallibee, desigur.

„Dumnezeule! Alte greşeli grosolane!”, se gândi Jeckie.

Pe veranda casei se aprinse o lumină. O uşă se deschise şi Jane apăru în capul scărilor.

— Tu eşti, Andrew? Da, sigur că tu eşti. Nu suna ca atunci când vine Land-Rverul. Ai adus-o pe Jeckie? Domnişoara Isobel e îngrijorată. Prima ei zi la Mallibee a fost atât de lungă!

— Nu-ţi face griji, Jane, spuse Andrew. Jackie e cu mine. Apoi, adăugă sec: pentru o primă zi în sălbăticie, pare în formă. Îşi coborî picioarele lungi din maşină, ocoli capota şi-i deschise portiera lui Jeckie.

— Mulţumesc, Andrew, spuse ea, fără să se uite la el. E o maşină frumoasă, nu-i aşa? Vreau să spun, atât de confortabilă.

— Călătorie de lux, în comparaţie cu felul în care urmaşii noştri comuni au ajuns aici. Tu ai sosit într-o singură zi. Lui Andrew Ashenden i-a luat nouă luni.

Jeckie privi drept la el.

— Da, Andrew. Ai mai spus asta şi înainte. Trebuie să fi fost un om minunat.

Lumina dispăruse aproape, dar nu într-atât încât Jeckie să nu observe expresia surprinsă a chipului lui.

„Nu s-a aşteptat la o astfel de replică – din partea mea”, se gândi ea. „N-am în vene decât o picătură infimă de sânge Ashenden, dar cel puţin este picătura cu agerime. Şi acum, Andrew ştie asta”.

Jane coborî, îndreptându-se spre ei.

— Iată-te, draga mea, i se adresă ea lui Jeckie. Nici măcar nu arăţi frântă! Bravo! Barton a fost aproape rău să te ia întreaga zi. N-am avut nici cea mai mică idee că asta intenţionează. Andrew dragă! Pe calea undelor a sosit un mesaj atât de interesant! L-am notat pentru tine, exact aşa cum l-am auzit. Căută în buzunar şi scoase o bucăţică de hârtie pe care fuseseră mâzgălite notiţe cu creionul.

— „Andrew Ashenden”, citi ea, pe un ton vesel. „Anapost, Mallibee”. Mesajul spune: „din moment ce Jeckie Bennett este cu tine, pot veni şi eu? Cu multă

dragoste, Sheila”. Poftim, Andrew! Nu-i aşa că e minunat? Are un fel atât de minunat de a spune lucrurile, nu-i aşa? Mătuşa Isobel e încântată. Speră că o să accepţi, Andrew.

— Desigur, spuse el. Ar fi trebuit să-i dai răspunsul în locul meu, înainte ca şedinţa să se încheie, Jane!

— Ei bine. domnişoara Isobel a spus că mesajul e pentru tine. Era o chestiune de bune maniere să aşteptăm până vii.

— Amândouă aţi fi răspuns la fel, dacă ar fi fost decizia voastră, nu-i aşa, Jane? o iscodi el. Chiar şi în lumina care pălea, Jeckie putea zări expresia lui amuzată. Oare era fericit că venea Sheila? Şi cât de blând era felul în care se uita la Jane!

— Sigur că da, răspunse fericită Jane. Ar fi frumos ca Jeckie să aibă compania altei fete. Domnişoara Isobel şi cu mine nu suntem tocmai la curent cu felul în care se amuză tinerele, ştii?

— Nu ştiam, dar aşa o fi. Andrew reveni la obişnuita lui atitudine distantă. Acum, dacă o iei pe Jeckie înăuntru cu tine, am să parchez maşina. A coborât cineva grilajul pentru Peter’s Prince?

— Da. Imediat ce a început să se întunece. Andrew dragă, întotdeauna pui întrebarea asta, deşi ştii că dacă nu eşti acasă la apusul soarelui, cineva va coborî întotdeauna grilajul. Nimeni n-ar îndrăzni să-l lase în spaţiul îngrădit peste noapte pe iubitul tău Peter’s Prince.

— O conducere bună trebuie să verifice. Dar oricum, mulţumesc, Jane. îmbătrâneşte. Are nevoie de îngrijire.

— Hai, Jeckie, spuse Jane. Să-l lăsăm pe Andrew să-şi facă ultimele treburi. Domnişoara Isobel arde de nerăbdare să afle dacă te-ai distrat. Şi cât de departe te-a dus Andrew.

Jeckie iubea caii şi o mişca profund să afle că Andrew – rezervat până la extrem în privinţa autorităţii sale la Mallibee – avea timp să-i pese de credinciosul său prieten, Peter’s Prince.

Capitolul 12

Zilele trecură, apoi zburară o săptămână-două, pe

măsură ce Jeckie se familiariză din ce în ce mai mult cu ferma şi împrejurimile ei. îi plăcuse fiecare minut al zilelor şi săptămânilor acelora. Ajunsese să iubească fiecare scârţâit al bătrânelor grinzi de lemn din casa veche şi fiecare nuanţă arzătoare a culorilor care erau steagul apusului şi răsăritului de soare în partea aceea a lumii periferice de vest. Oh, culorile acelea! Unde altundeva puteau fi văzute culori asemănătoare cu acelea?

Însuşi Mallibee părea să facă parte dintr-o lume mai veche. Mătuşa Isobel chiar mai mult. Totuşi, Jeckie găsea fascinant felul în care-şi duceau viaţa acolo, în mijlocul pustietăţii. În cadrul casei era un mod tăcut, foarte ordonat, de viaţă. Era aproape ca şi cum timpul s-ar fi oprit cu cel puţin cincizeci de ani în urmă. Mobilierul era de modă veche, iar manierele erau şi ele demodate. Dar totul emana o anumită graţie. Era un mod plăcut de a trăi.

În alte direcţii, ferma, ca industrie, era foarte avansată. Aveau o staţie de emisie-recepţie, de exemplu. Mai impresionant, chiar, era avionul de două persoane pe care Andrew şi Barton îl foloseau când mergeau la însemnatul oilor. Odată aduse din tufişurile de la hotarele proprietăţii, turmele de oi păşteau de-a lungul pantelor îndepărtate ale albiei estuarului; acolo, avionul prelua rolul forţei care le aduna şi le aducea mai aproape de garduri, spre a putea fi însemnate.

Într-o zi, Jane şi Jeckie folosiră micul automobil ca să meargă departe, în spaţiile îngrădite din sud, să privească de la gardul care mărginea – proprietatea. Andrew zbura, iar Barton şi doi fermieri închiseseră cercul.

Jeckie urmări avionul care se năpustea în curbe lungi şi joase asupra pământului, exact în dreptul oii. Era destul de nervoasă. Uneori se trezi că-şi ţine realmente respiraţia, rugându-se pentru siguranţa lui Andrew.

— Ştiu cum te simţi, spuse Jane, râzând. Şi eu am făcut la fel, când l-am văzut prima oară pe Andrew adunând oile cu avionul. Câteodată, părea chiar să atingă gardul ţarcului. Dar acum sunt atât de obişnuită. Majoritatea celor care au terenuri mari adună animalele cu

avionul, odată ce oile vin din alte zone. Dar nu vorbim despre asta în faţa domnişoarei Isobel. O înspăimântă. Nu-i spunem că oile sunt adunate laolaltă, până când sunt închise în ţarc şi însemnate. Ea se preface că nu aude avionul, dar ăsta e micul ei secret, Jeckie. O să-l păstrezi, nu-i aşa?

— Desigur. Dar Andrew şi Barton trebuie să fie foarte buni piloţi, spuse Jeckie.

— Oh, da. S-au antrenat cum se cuvine, la Jandakot. Andrew este foarte riguros în privinţa lucrurilor de genul ăsta. Desigur, nu pot folosi aeroportul principal pentru că ţine de Aviaţia Civilă şi acolo nu este niciun turn de control. De aceea, Barton a trebuit să vină după tine cu maşina.

— Andrew e genul de om riguros în privinţa tuturor lucrurilor, cred.

— Oh, şi Barton la fel, draga mea. Doar că Barton nu are chiar atât de multă responsabilitate. Are mai mult timp să ei bine, să se bucure de viaţă.

— Nu în aer, sper, spuse Jeckie, nerăbdătoare.

Jane o privi scurt şi în ochii ei apăru dintr-odată o lumină.

— Tu şi Barton vă înţelegeţi de minune, nu-i aşa, Jeckie? Domnişoara Isobel e atât de încântată. Întotdeauna şi-a dorit ca tu. ei bine. să ai o prietenie specială cu Barton. Este un tânăr pe cinste, în ciuda obiceiului său de a tachina. Nu are intenţii rele şi este atât de grijuliu la fermă. Într-o zi, va fi un soţ minunat.

— Sunt sigură că va fi, spuse Jeckie, rămânând brusc fără nicio idee. Îşi umbri ochii să urmărească avionul lui Andrew, care se înălţă din nou, apoi făcu un cerc spre est, câştigând distanţă şi înălţime ca să se poată năpusti asupra unui grup de animale rătăcite.

„Aproape că pot să ghicesc ce pune la cale Jane”, se gândi ea. „Eu – pentru Barton, iar încântătoarea şi aducătoarea de zâmbete Sheila – pentru Andrew. Perfect! Toate acţiunile sunt înapoi în adevărata familie Ashenden! Cu excepţia muntelui Mallibee, desigur. El s-a pierdut

pentru totdeauna”.

Se întreba în ce măsură Jane era mintea din umbra mătuşii Isobel.

Jeckie încetase să mai fie scandalizată de sugestia vânătorii de soţ pentru ea şi căutării de fete, de partea ierarhiei Ashenden. Era ca un joc. Putea fi distractiv dacă, în culisele jocului, măcar unii dintre oamenii de la Mallibee nu luau rezultatele atât de în serios. Mătuşa Isobel şi Jane vorbeau cu atâta blândeţe şi bunătate, şi gândeau la fel despre toate lucrurile din lume. se părea.

Dar Barton? Când o privea, avea mereu zâmbetul acela maliţios, atotştiutor pe faţa atrăgătoare şi în ochii întunecaţi şi poznaşi. Jeckie simţea că în orice clipă – doar de dragul diabolicului – avea să înceapă să-i spună, cât putea de serios, „Juliet”. Apoi, avea s-o întrebe unde era în momentul acela Romeo al ei. Andrew din cer, sau Barton de la poarta gardului pentru oi?

Câteodată, în timpul ritualului ceaiului de după-amiază, când Andrew şi Barton erau plecaţi, mătuşa Isobel avea obiceiul să înflorească şi să laude virtuţile fraţilor. Dar cu Jeckie, îi cânta în strună mai ales lui Barton.

„Pun pariu”, se gândise nu o dată Jeckie, „că atunci când Sheila va ajunge aici, mătuşa Isobel va vorbi aproape numai despre calităţile lui Andrew. Asta, bineînţeles, când va vorbi cu Sheila. Cât de importante pot fi două părţi din Mallibee?”

În afară de asta, mamele amândurora trăiau! Şi, slavă Domnului! destul de bine! Acţiunile nu erau încă ale Sheilei sau ale lui Jeckie.

Când se gândea prea mult la asta, Jeckie începea să se simtă din nou jignită. Uneori, dar foarte rar, se gândea că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi venit la Mallibee!

Câteodată, Jeckie era aproape furioasă pe toţi! Oh! De ce nu putea fi un simplu vizitator? Unul care să nu aibă în viitor acces la proprietate. Dacă mama ei ar fi avut cum să scape de acţiunile acelea! Dacă ar fi avut un fiu, de exemplu.

Alteori, se întreba dacă Andrew, atât de sus pe scara

managementului fermei – ştia ce se petrecea în minţile mătuşii Isobel şi ale uneltitoarelor mame a Sheilei şi a lui Jeckie. Era mai mult decât evident că Barton ştia, dar părea să se gândească la asta doar ca la un minunat subiect de tachinărie, astfel ca timpul să treacă mai uşor.

Apoi, într-o noapte, cu puţin înainte să adoarmă, lui Jeckie îi veni o idee ameţitoare şi năstruşnică. Să presupună că se căsătorea cu renegatul familiei, Jason Bassett! Ce amuzant ar fi! Să se logodească mai întâi cu Jason, apoi să se întoarcă la Mallibee şi să asculte discuţiile aprinse pe marginea ştirii în şedinţa deschisă!

În afară de asta, îi plăcea Jason. Ei bine. era ceva mai mult decât o simplă simpatie. Era un drăguţ! I-ar fi plăcut enorm să-l revadă! Cum putea să facă asta?

Gândurile ei alunecară în somn.

Trebuia să găsească o cale să-l păcălească pe Barton s-o ducă să vadă din nou muntele Mallibee. Mai exact, ce rămăsese din el. Poate la Turn-Off. aveau să fie Jason şi frumosul lui câine, Ranger

Poate că avea să-şi piardă pantoful din nou. să-l scape pe verandă. Şi Jason avea să-l găsească şi să i-l pună la loc.

Trecuse atât de mult de când citise povestea Cenuşăresei, încât nu-şi putea aminti cine-i punea pantoful. Trebuia să fi fost Făt-Frumos. Ei bine, Jason nu era, cu siguranţă. Dar era un dulce. Licărirea aceea din ochii lui! Inspira un fel de bunătate şi de iubire, în acelaşi timp.

Deci, ca să scape de gândurile legate de înţelegerea pentru care venise la Mallibee, Jeckie se întindea în pat şi se gândea la Jason Bassett.

Uneori realiza uimită cât de repede încetase să se mai gândească la prima ei iubire. Acum, că totul se terminase şi dragostea era cel mai trist din toate lucrurile triste – o noţiune trecătoare – Jeckie considera că deciziile finale fuseseră corecte, până la urmă. Nu se putea vedea o siluetă graţioasă, în capul scărilor unei reşedinţe diplomatice, nici fermecând anturajul căpitanului – soţie,

copii şi cei care-şi făceau o carieră.

Nu! Juliet Pamela Bennett era fiica unui fermier – cea care uneori avea ovăz în păr şi câteodată lapte de vacă vărsat pe pantofi. Pentru un ofiţer de carieră din Marină, cu siguranţă nu era potrivită. Era de acord. Până la urmă, după atâta timp. era de acord!

Dar aici, în nord-vest, era cu adevărat cineva, pentru că într-o zi avea să deţină preţioase acţiuni la ferma Mallibee!

Ca să nu se mai simtă rănită. şi acum era foarte aproape de a adormi. avea să se gândească la căsătoria cu Jason Bassett. Poate aşa avea să-şi găsească liniştea.

Totuşi, alţii ar fi fost răniţi. mătuşa Isobel. Şi Jane. Poate şi acela dintre cei doi fraţi – Andrew şi Barton – cu care Sheila n-avea să se căsătorească.

Dar Sheila avea să se mărite cu Andrew. Era scris pe feţele oamenilor şi câteodată transpărea din vorbele lor.

Andrew.

* * *

O săptămână mai târziu, luni dimineaţă, mătuşa Isobel hotărî că era timpul ca Jeckie să vadă colecţia de argint a Ashendenilor. Jeckie o ajuta pe Jane la spălatul vaselor.

— Oh. dar domnişoară Isobel, protestă cu blândeţe Jane. Nu trebuia să facem asta pentru vizita Sheilei? Credeţi c-am mai putea aştepta câteva zile?

— Nu, Jane dragă. Mătuşa Isobel îşi împăturea cu meticulozitate şervetul de la masă. Seara trecută, în timpul şedinţei deschise, erai în grădina de zarzavaturi. Am vrut să-ţi spun, dar Cassie a avut nevoie de mine la bucătărie. Familia Carson de la Nana Bindi a rugat-o pe Sheila să petreacă la ei câteva zile. Îţi aminteşti că au plăcut-o foarte mult când au venit aici, de Paşte? N-am auzit decât mesajul pentru Sheila, dar cred că ar fi mult mai convenabil dacă s-ar duce la ei mai întâi.

Jane arăta puţin uluită şi destul de agitată.

— Oh, dar domnişoară Isobel! Sheila este oaspetele nostru. Cei de la Nana Bindi încearcă de fiecare dată să ne

fure musafirii. Desigur, e casa aceea nouă şi modernă pe care şi-au construit-o. Mi-este foarte teamă că vor să pară mai importanţi decât Ashendenii.

— Jane, draga mea! Casa noastră e veche, dar la fel e şi familia noastră. Suntem aici cu două generaţii înainte ca familia Carson să preia conducerea la Bindi. Ei sunt nou-veniţi. Şi, la urma urmelor, nu sunt decât arendaşi. Noi, Ashendenii, suntem aici pentru totdeauna.

Jeckie se prefăcu a lua parte la conversaţie. Altfel, ar fi putut-o găsi destul de amuzantă. Desigur, în adâncul sufletului, ştia că pentru mătuşa Isobel sau pentru Jane nu era amuzantă. Mallibee şi a fi un Ashenden reprezentau un mod de a trăi, însemnau totul pentru ele. Nu-şi puteau imagina un alt stil de viaţă.

Jane era puţin iritată că mătuşa Isobel o corectase.

— Pentru totdeauna? Ei bine. asta, presupunând că Andrew şi Barton se vor căsători odată, domnişoară Isobel. Era aproape furioasă. Timpul trece, ştiţi? Dacă nu se grăbesc, vor pierde fetele potrivite. Dacă Sheila se duce mai întâi la Nana Bindi – ei bine, acolo e Frank Carson. E încă burlac. Ar fi tipic lui sa.

— Prostii, i-o tăie scurt Isobel. Jeckie se gândi că era nimerit să înceapă să ducă vasele la bucătărie. Nu ajunsese decât în dreptul uşii, când auzi următoarea remarcă a lui Jane:

— Nu vedeţi, domnişoară Isobel? Dacă Sheila stă mai întâi la Nana Bindi, Carsonii vor crede că poate preferă compania lui Frank. În afară de asta, ei sunt acţionarii majoritari la mina Westerly-Ann, doar pentru că mina a cumpărat muntele nostru. Apoi, mai e şi Frank. El ar putea.

Mătuşa Isobel se ridicase şi stătea foarte ţanţoşă, arătând destul de autoritară.

— Prostii, repetă ea cu hotărâre. Au cumpărat acţiuni la mină pentru că intenţionează să facă bani. Au sperat şi că mina va vrea să se extindă pe teritoriul lor. Aşa că au înaintat deja o cerere asupra pământului. Mina ar trebui să cumpere drepturile de la ei. La un preţ foarte ridicat, fără

îndoială. Ar putea câştiga foarte mulţi bani. Nu, Jane dragă. Întotdeauna am fost de părere că cel care are ultimul cuvânt iese învingător. Sângele Ashenden va vorbi, în cele din urmă. Vom vedea că Sheila va fi foarte fericită alături de noi, când va veni.

Jeckie nu auzi replica lui Jane. Mâinile îi erau ocupate cu vasele şi dăduse drumul uşii din plasă. Se trânti în urma ei, scoţând un zgomot considerabil.

— Doamne-Doamne, ce mod de a închide uşa! spuse mătuşa Isobel.

— Îmi pare rău, dragă mătuşă, strigă Jeckie, peste umăr. Mi-a alunecat piciorul.

— Ei bine, nu lăsa să-ţi alunece şi vasele, draga mea. Farfuria pentru unt are peste o sută de ani. Pur şi simplu nu trebuie spartă.

— Desigur că nu.

Jeckie se grăbi spre bucătărie.

* * *

O oră mai târziu, Jane scosese atâta argintărie din dulapuri şi de pe rafturi, aşezându-le pe masa de pe verandă, încât Jeckie se trezi privindu-le înspăimântată.

— Dumnezeule! O să ne ia o zi, spuse ea.

— Oh, nu, Jeckie. Avem o spumă specială pentru argint. Pui puţină şi apoi o ştergi, fără să freci. Iar tacâmurile le înmuiem într-o soluţie specială.

— Mama s-a descotorosit de mult de argintăria ei, spuse Jeckie. Nu erau mormane ca acestea. Noi folosim oţel. Oţelul este frumos şi uşor.

— Da, dragă. Dar nu şi vechi, nu-i aşa?

— Cred că atunci când primii Ashendeni au cumpărat toată argintăria asta, nici ei nu au considerat-o veche.

Mătuşa Isobel veni de pe culoar; auzise ultima remarcă a lui Jeckie.

— Sunt obiecte de artă, Jeckie, draga mea. De aceea au fost cumpărate

— Sau primite în dar – în vremurile acelea. Un obiect de artă este o bucurie veşnică. Keats, poetul, a spus-o.

— Da, mătuşă Isobel. Oh! Uită-te la cutia aceasta

încântătoare de piper, care se sprijină pe picioare curbate. Şi setul pentru lapte şi smântână. Sunt minunate; şi sfeşnicele! îmi aduc aminte că şi mama avea unele la fel.

— Vezi? Deja încep să-ţi placă obiectele de artă. Priveşte ce mânere superb lucrate au cupele astea pentru vin. Şi tava aceasta cu zăbrele, încrustată cu pietricele roşii.

— Superb! exclamă Jeckie, simţindu-se uimită şi totodată plină de respect.

— Atunci de ce eşti mâhnită, draga mea?

— La ce bun că sunt frumoase, dacă le ţineţi închise în întuneric? Lucrurile nu pot străluci în fundul dulapurilor, nu?

— Atunci, fii fată cuminte şi ajut-o pe Jane să le lustruiască azi. Vom pune lucrurile din dulapul lateral la vedere, în sufragerie, cât timp te afli aici. Şi, Jane dragă, lasă afară şi linguriţele pentru cafea. Şi cupele pentru smântână. Trebuie să ne facem un obicei din a scoate o parte din argintărie pentru vizitatorii noştri, înainte ca ei să sosească.

— Şi pentru membrii familiei, adăugă Jane.

— Jeckie nu e tocmai o vizitatoare, nu? E la fel ca Sheila – o membră a familiei. Ce să lăsăm afară special pentru Sheila? Ar fi prea mult dacă am lăsa vasul acela elaborat? Priveşte figurinele laterale, Jeckie.

— Le văd, spuse Jeckie. E fabulos. De fiecare dată când îl văd în sufragerie, o să mă gândesc la Sheila.

— Poate dacă-i spunem lui Andrew că l-am scos special pentru Sheila. Începu Jane, râzând.

— Sst, Jane dragă! o întrerupse sever mătuşa. Sunt sigură că Andrew are demnitatea lui în privinţa chestiunilor personale. Aproape că alergă de-a lungul verandei, dispărând pe uşa de plasă.

— Oh, dragă! Am făcut o gafă! spuse Jane, prefăcându-se stânjenită, fără să-şi poată ascunde totuşi zâmbetul. În adâncul sufletului ei, domnişoara Isobel nu e cu adevărat furioasă, să ştii. Realmente, speră să se întâmple ceva între Andrew şi Sheila. Dar trebuie să

păstrezi asta ca pe un secret.

— Andrew are minţile chiar atât de sucite? întrebă Jeckie. Trase cârpele de şters spre ea.

— Dacă are minţile sucite? Ce expresie ciudată!

— Vreau să spun. se comportă ca şi cum ar fi îndrăgostit lulea?

— Ce expresii amuzante ai, Jeckie! Poftim, lasă-mă pe mine să mă ocup de tava asta. Tu poţi începe cu vasul special. Străduieşte-te să-i dai un luciu deosebit, bine?

— Dacă am să-i dau un luciu deosebit, va fi pentru că mătuşa Isobel l-a numit „obiect de artă”, afirmă Jeckie, cu fermitate. Nu pentru Sheila.

— Dar trebuie s-o placi pe Sheila. Începu Jane, încreţindu-şi nedumerită fruntea. Ai întâlnit-o de multe ori, nu-i aşa?

— Îmi place. spuse Jeckie, dar adăugă în barbă: de la distanţă. Apoi continuă cu voce tare: dar n-o iubesc. Există o diferenţă. Mă întrebam doar dacă atenţia lui Andrew se datorează faptului că o place. Sau faptului că este îndrăgostit de ea.

Jane era ocupată cu număratul lingurilor, aşa că nu ridică privirea.

— Ei bine, nu ştim sigur, spuse ea, după un timp. Adică, domnişoara Isobel nu ştie sigur. Ne dăm doar puţin cu părerea.

— Crezi că începu Jeckie, foarte grijulie, mâinile şi ochii concentrându-i-se asupra unui sfeşnic. Crezi asta pentru că Sheila e Sheila. sau pentru că într-o zi va moşteni, probabil, acţiuni la Mallibee?

Jane îşi ridică speriată privirea.

— Draga mea, ce mod de a gândi! Eşti o fată amuzantă, Jeckie. Spui cele mai mari ciudăţenii!

— Dar n-ar fi o ciudăţenie ca ultimele acţiuni ale Mallibee să fie în siguranţă, păstrate în grija familiei, nu? Adică, uită-te la argintăria asta veche! N-ar fi nici pe departe atât de frumoasă dacă s-ar muta la mare – aşa cum se întâmplă cu muntele Mallibee. Ar fi o pierdere, nu-i aşa?

Ochii aprinşi şi agitaţi ai lui Jane studiau faţa lui

Jeckie. La rândul ei, Jeckie dădea cu spumă pentru argint ici-colo, pe părţile laterale ale vasului special.

— Mai exact, cum a fost vândut muntele minei? continuă ea. Scoase maliţioas vârful limbii în colţul gurii. Avea sprâncenele încruntate de concentrare, în timp ce-şi urmărea mâinile care trebăluiau la minunatul ornament din argint.

Dură destul de mult, cât timp Jane încercă să descopere ce era în mintea lui Jeckie. Apoi, expresia feţei i se relaxă. Jeckie, hotărî ea, punea întrebări şi spunea lucruri despre acţiunile Mallibee, şi apoi despre muntele Mallibee, doar din inocenţă. Nu avea idee de părerile de rău personale ale lui Jane, nici de adânca suferinţă pe care subiectele acelea o provocau în colţurile tăcute ale casei din Mallibee.

De dragul familiei, Andrew trebuia să se căsătorească odată şi odată. Şi Barton la fel, desigur. Trebuia să fie o altă generaţie de Ashenden adevăraţi. Numai Jane ştia cât de multe griji îşi făcea biata domnişoară Isobel în privinţa aceea. Soarta muntelui era o poveste care avertiza viitorul familiei. Dacă Andrew şi Barton nu se căsătoreau şi nu aveau fii – ei bine, cel puţin un fiu, dar pentru siguranţă, doi – atunci, cine ştie? întreaga fermă se putea îndrepta în aceeaşi direcţie ca muntele Mallibee. Putea fi sfâşiată între tot soiul de veri sau, mai rău, între străini.

La gândul acesta, Jane se scutură din toată fiinţa. În afară de asta, avea sentimentele ei personale şi triste în legătură cu pierderea muntelui. Şi ea. Oh, ei bine! Aceea era acum o poveste veche!

— Trebuie să facem ca Sheila să se simtă cu adevărat binevenită şi fericită, spuse ea absentă, cu voce tare. Oh, ai întrebat cum a fost vândut muntele, Jeckie? Ei bine, tatăl lui Andrew, adică Andrew al II-lea, i-a dat surorii sale o bucată de pământ din Mallibee. doar ca să fie cinstit şi ca să fie fericită, ştii? Apoi, ea s-a măritat şi, după ani, fiul ei l-a vândut. Nu a fost un lucru îngrozitor?

— Dar de ce l-a vândut?

— Probabil că pentru bani. A spus că muntele era mai valoros pentru oamenii unui stat decât pentru o familie. Trebuia să născocească o scuză, nu? în mare parte e minereu de fier, deşi noi n-am ştiut dinainte. Cel mai bogat depozit de minereu de fier din lume, se spune. Asta dă cheilor superba culoare roşie. Şi de asta piscurile sunt sculptate în coloane. Au un miez solid de fier care străbate până adânc în pământ. Se spune că sunt milioane de tone de fier acolo. Jane făcu o pauză. Chipul ei era îmblânzit de un soi de dragoste amestecată cu milă. Muntele arăta atât de minunat pe fundalul apusului, continuă ea. La poalele lui era o vale puţin adâncă. Era întotdeauna verde, din cauza apei care se scurgea prin crăpăturie stâncilor golaşe. Andrew avea să aducă acolo o nouă rasă de vite – Santa Gertrudis. Şi mai târziu Brahmin, după ce am fi semănat sorgul. Avea un specialist care ştia totul despre rasele de vite. se întrerupse din nou. Apoi, adăugă pe un ton scăzut: şi el a trebuit să părăsească Mallibee. Vezi, noile rase de vite nu au mai avut unde să se dezvolte. Trebuia să fie un experiment.

— Iubeşti muntele acela, nu-i aşa, Jane? întrebă Jeckie, părându-i rău că fusese atât de lipsită de tact. I se păruse că lui Jane aproape că-i tremurase vocea. Atâta dragoste şi loialitate faţă de nişte oameni şi faţă de un loc care nu-i aparţineau cu adevărat erau minunate.

— Să-ţi spun ceva, Jane dragă, continuă veselă Jeckie, vrând să glumească. Ca să nu-ţi frâng inima, am să mă căsătoresc eu cu Andrew, dacă Sheila îl refuză. Ce părere ai? Cu siguranţă, Mallibee va rămâne intact.

Jane era speriată. Şi puţin şocată.

— Draga mea! o avertiză ea. Nu trebuie să glumeşti pe seama unor astfel de lucruri în preajma domnişoarei Isobel. Pentru ea, soarele, luna şi stelele se învârtesc în jurul lui Andrew. Ar trebui să decidă el pe cine ia în căsătorie. Domnişoara Isobel n-ar permite niciodată să fie capturat de către o fată. Indiferent cine ar fi ea. El ar trebui să fie stăpân pe orice situaţie.

— Glumeam, se bosumflă Jeckie. Am vrut doar să

destind puţin atmosfera. A fost o glumă mai degrabă seacă, nu-i aşa? Adoraţia faţă de Mallibee n-ar trebui să fie ceva trist.

Urmă o tăcere. Apoi, Jane spuse din senin:

— Nu trebuie să răneşti sentimentele lui Barton, Jeckie. El a fost primul tău prieten aici. Te place foarte mult, să ştii. Mi-am dat seama.

Fu rândul lui Jeckie să fie speriată. Nu mai zâmbea şi nu mai avea chef de glume.

Deci, asta puneau toţi la cale! Acum, ştia sigur. Nu era numai imaginaţia ei. Andrew să se însoare cu Sheila, iar Barton cu Jeckie! Trăiască Mallibee! Apele aveau să fie liniştite timp de încă o generaţie!

— Ar fi trebuit să vin prima, spuse ea cu voce tare, plină de regret. Eu prima şi apoi, Sheila. Atunci, m-ai fi cunoscut foarte bine – aşa cum o cunoaşteţi pe Sheila. Şi o plăceţi.

— Jeckie dragă. O cunoaştem pe Sheila de puţin mai mult timp, de acord. Dar asta-i tot. Şi în privinţa venirii tale am fost la fel de entuziasmaţi cum suntem acum pentru că Sheila ne vizitează din nou. Oh, dragă! Numai de-ar veni direct aici, în loc să poposească întâi la Nana Bindi. Câte griji! Deşi, desigur, raţionamentul domnişoarei Isobel este întotdeauna foarte corect.

— Sunt convinsă că aşa e, spuse Jeckie, ca să n-o supere. Nu intenţionase s-o rănească. Chipul lui Jane păruse atât de trist, chiar pustiit, în timp ce vorbise despre pajişte şi despre experimentul cu vite care nu mai putuse fi realizat. Şi despre expertul care trebuise să plece.

Capitolul 13

Aproape în fiecare zi, în general, în fiecare după-amiază, Jeckie avea posibilitatea să călărească, de cele mai multe ori, împreună cu Barton. Asta, atunci când el avea o oră liberă, sau dacă trebuia să meargă special la vreun alt sediu al fermei. Adesea, călăreau până la estuarul din josul pajiştii pe care se afla casa. Câteodată se îndreptau spre o mină veche de cupru, care aparţinuse odată familiei, dar care acum era dezafectată. În ciuda căldurii, aceasta era

ora care-i plăcea cel mai mult lui Jeckie. Distanţa, pustietatea, orizontul care nu putea fi atins niciodată, o uluiau şi în acelaşi timp o făceau să simtă un adânc respect.

Acasă, călărea mârţoagele care nu mai erau folosite activ la fermă. Întotdeauna tânjise după cu cal cu adevărat bun.

— Pursânge, bineînţeles! îi spuse lui Barton, râzând.

— Toţi caii din herghelia noastră sunt pursânge. Nici nu mai era nevoie să-ţi spun, Jeckie. Sunt arăbeşti. Sunt nişte cai foarte buni. Duri, pentru un ţinut dur. Având în vedere că la însemnatul oilor folosim motocicleta sau avionul, acum nu mai avem nevoie de atât de mulţi cai. Dar sus, pe dealuri, în privinţa vitelor, lucrurile stau altfel.

— Mi-ar plăcea să merg la tabăra de vite. Pot să vin şi eu odată, Barton?

— Dacă Andrew spune. de ce nu?

— Dacă Andrew spune?! Chiar trebuie să-i ceară toată lumea permisiunea lui Andrew, pentru orice? întrebă Jeckie, pe jumătate nedumerită, pe jumătate exasperată. Ai acelaşi număr de acţiuni cu Andrew, Bart. De ce nu poţi lua hotărâri atât de minore, ca aceasta?

— Andrew este managerul. De aceea.

— Sunteţi fraţi. El e cel mai mare. Presupun că ăsta e motivul.

— În parte. Când se pune problema alegerii unui manager, voturile familiei sunt cele care hotărăsc. Andrew are votul mătuşii Isobel. Asta îl poziţionează în faţa mea, oricum. Se uită într-o parte, la Jeckie. O fi fost obişnuită să călărească mârţoage bine educate, dar avea un loc frumos în conducere. Cine o învăţase să călărească, ştiuse ce face. Totuşi, să strunească un cal din herghelie era un lucru diferit. Ar fi putut să-i ceară părerea lui Andrew, dar ştia dinainte că avea să-l refuze. Un cal de herghelie dresat pentru vitele din regiunea periferică avea propriile lui legi.

— Ştii ceva, Jeckie? spuse el cu un zâmbet maliţios. În ochii lui întunecaţi şi frumoşi apăru din nou licărirea aceea care o tachina.

— Nu. Spune-mi, răspunse ea, privind înainte.

— Acţiunile mamei tale valorează un vot. Dacă ar vota pentru mine, în locul lui Andrew, ar însemna să avem egalitate în conducere, nu?

— Vrei să spui că ai fi comanager cu Andrew, din moment ce el are propriul vot şi pe al mătuşii Isobel.

— Exact.

— Nu cred că mama îşi face griji pentru votul ei. Din puţinul pe care-l ştiu, e destul de mulţumită cu managementul actual. De un lucru sunt sigură: îi place cecul anual pe care-l primeşte. Consideră că managementul lui Andrew este bun.

— În cazul acesta, nu putem rupe unitatea familiei, nu? Cel puţin, până nu vei primi moştenirea.

— Nu cumva îi doreşti mamei moartea?

— Desigur că nu. Dar poate oricând să-ţi ofere acţiunile ei, ca dar de nuntă. Ar trebui să începi s-o educi de pe acum în sensul ăsta.

Licărul maliţios din ochii lui Barton se aprinse. Lui Jeckie îi era greu să spună când o tachina şi când nu. îi aruncă o privire demnă, dar dispreţuitoare, doar ca să-l înştiinţeze că, în cazul în care o tachina, ea însăşi putea găsi subiecte mai interesante în care să-şi folosească simţul umorului.

Barton râse.

— Lasă-ţi ghimpii deoparte, Jeckie. Ce zici, te căsătoreşti cu mine? Asta ar putea egaliza voturile. Mai mult, ar putea fi chiar distractiv – pentru noi doi, hm?

— Ce crezi că e mai important? întrebă ea cu răceală. Să egalizezi voturile, sau să te distrezi?

— Să mă căsătoresc cu tine, indiferent de beneficii! Vezi muşuroiul acela înalt din dreapta? îţi acord un avantaj de o secundă. Eşti gata? Start!

* * *

Seara, la cină, Jeckie fu toată numai zâmbet. Chiar şi Andrew o privi ceva mai mult decât de obicei.

— Oh, Jeckie! Ai o rochie atât de frumoasă în seara asta! o admiră Jane. Radiezi de fericire! S-a întâmplat ceva

special azi?

— Poate că azi a petrecut mai mult decât de obicei! remarcă mătuşa Isobel, întinzându-i zarzavaturile lui Jeckie. A fost o zi deosebită, draga mea?

— Da, într-un fel, recunoscu ea zâmbind. L-am întrecut pe Barton până la muşuroiul cel uriaş! îl ştiţi, acela care se înalţă deasupra tuturor celorlalte.

Barton se prefăcu zdrobit. Jane, care stătea alături de el, îl bătu plină de compasiune pe mână.

— Dragă Bart! Sper că nu te-ai supărat.

— M-aş fi supărat al naibii, dacă n-ar fi fost Jeckie cea care m-a bătut. Privirea cea diabolică era din nou acolo. Cum de te face atât de fericită, Jeckie? N-ai mai câştigat niciodată o întrecere?

— Nu împotriva unui călăreţ atât de experimentat. De fapt, m-am entuziasmat pentru că acum n-o să mai avem discuţii cum că n-aş fi capabilă să strunesc un cal din herghelie, nu-i aşa?

— Să struneşti un cal de herghelie? Andrew îşi ridică în grabă capul şi privi drept la Jeckie. Ochii lui aveau o expresie de genul ai-grijă-cum-calcipe-teritoriul-meu.

— Da, încuviinţă ea cu inocenţă. Vezi, se pare că la Mallibee toată lumea trebuie să aibă permisiunea ta ca eu să călăresc până la tabăra de vite. Desigur, îmi dau seama că o iapă bătrână n-ar fi potrivită pentru ieşiri până la mină. Crezi că aş putea împrumuta un cal din herghelie, Andrew? Asta. dacă am permisiunea ta să merg la tabără.

Pe Jane o alarmară tonul dulce şi expresia inocentă a lui Jeckie. Nimeni de la masă nu ştia ce părere avea mătuşa Isobel, dar toată lumea se prefăcea speriată. Oamenii nu obişnuiau să-l provoace pe Andrew în felul acela. Nimeni nu se uită la el, nici măcar Jeckie, care continuă în tăcere, cu nonşalanţă, să mănânce.

— Barton te-a dăscălit, spuse în şoaptă Andrew. Nu numai în ce priveşte călăria, Jeckie. Te-a învăţat şi să te comporţi cum vrei la Mallibee. L-ai obligat?

— Pfui! făcu Barton, strâmbându-se. De cât timp eşti aici, Jeckie? De câteva săptămâni? Eşti cu noi, deja. Ce

vrea Andrew să ştie e cum ai învăţat să mă învârţi pe degeţelele tale, într-un timp atât de scurt. Cred că e de vină felul în care-ţi roteşti ochii aceia albaştri şi strălucitori. Ai şi început să te îndrăgosteşti de mine?

Spatele mătuşii Isobel se îndreptă brusc din nou.

— Barton! spuse ea, glacială. E o sugestie foarte personală ca să fie făcută în faţa altor oameni. Mama n-ar fi permis niciodată aşa ceva. Ea ne-a învăţat că pentru o conversaţie la masă sunt necesare bunele maniere şi engleza de bază!

— Desigur că avea dreptate, mătuşă Isobel. Cum de uit mereu diferenţa dintre generaţii?

— Ce dintre generaţii? se interesă Jane, încruntând din sprâncene.

— Dragă Jane nu citeşte ziarele, spuse Barton, clătinând cu ironică tristeţe din cap.

Ochii lui Andrew, iscoditori şi grijulii, o fixau pe Jeckie. Simţea cum culoarea începea s-o trădeze. Era mai bine să dea înapoi, se gândi ea, înainte de-a spune vreo prostie. Toate perechile de ochi de la masă erau aţintite asupra ei. Desigur, ai lui Barton râdeau.

— Îmi pare rău, îi spuse mătuşii Isobel. Am făcut doar o întrecere cu Barton, de dragul distracţiei. Am câştigat cursa, dar el a câştigat runda de conversaţie, nu-i aşa? Mi-a luat încrederea în mine.

— E în regulă, draga mea. Toţi avem micile noastre înfrângeri.

— Nu eu sunt cel care a făcut-o să se simtă înfrântă, se ofensă Barton. Ci Andrew, din capul mesei. Ciudat, mătuşă Isobel, dar Andrew nu trebuie să facă nimic să afişeze o figură rece. Şi toată lumea începe să se înroşească sau să-şi ceară scuze. Spune-ne, Jeckie – femeie fiind – cum de reuşeşte?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Andrew. Aştepta răspunsul ei la întrebarea lui Barton şi nu era deloc amuzat. Totuşi, ochii lui nu erau atât de severi acum. Şi ei adresau o întrebare. era convinsă. Şi, ciudat. păreau cumva obosiţi. Ceea ce era neobişnuit. De ce?

— N-ai spus aseară la cină că trebuia să fie un grătar şi un cinematograf în aer liber la ferma Morilla, Andrew? întrebă ea, uimindu-i pe toţi. Orice, numai să schimbe subiectul. Metoda ei semăna foarte mult cu a lui Jane, când încerca uneori să îndrepte conversaţia în altă direcţie. Ar trebui să fie distractiv. grătarul, vreau să spun. Dacă am organiza şi un mic concurs, aş putea face o demonstraţie curajoasă de echitaţie.

La naiba! Iar spusese prostii!

O clipă, Andrew păru surprins de felul în care Jeckie evitase răspunsul la întrebare. Apoi, undeva în colţul buzelor, apăru un zâmbet timid.

Era zâmbetul acela care făcea tot.

Jeckie se simţi atât de uşurată, toată apărarea ei ironică se prăbuşi, asemenea copacilor care se îndoaie în bătaia vântului din deşert. Se uită la farfuria ei şi începu migăloasa operaţiune de a-şi încărca furculiţa cu boabe de mazăre.

„Nimănui n-ar trebui să i se îngăduie să zâmbească aşa”, se gândi ea. „Ar trebui să fie o lege care să interzică”. Inima îi tresărise, apoi aproape că i se oprise. Nu voia să fie rănită – în felul acela – încă o dată. îi ajunsese o poveste efemeră de dragoste.

„Chiar nu e cinstit”, îşi spuse tristă. „I l-au sortit oricum Sheilei! în afară de asta, nu sunt dulce, veselă şi fermecătoare, ca Sheila. Sunt încăpăţânată şi directă. Numai atribute nefeminine. Nu ştiu de ce, dar ceva în sufletul meu încă suferă. Mândria, cred! Mi-au crescut ghimpi”.

Sfârşitul de săptămână, cu grătarul de la ferma Morilla, se apropie. Trebuia să dureze tot weekendul, inclusiv luni, când bărbaţii aveau să ia parte la împărţirea pieilor, acolo unde se întâlneau hotarele celor trei ferme.

Până şi mătuşa Isobel şi Jane erau entuziasmate. Sheila ajunsese la Nana Bindi şi toată lumea se aştepta ca familia Carson să fie prezentă la grătarul de la Morilla – mai ales că cele două ferme aveau un colţ comun cu Mallibee Downs.

Jeckie fusese ocupată până peste cap să ajute la treburile casei. Asemenea mătuşii Isobel, ajunsese să vorbească despre Jane cu „Janedragă”. Rostea întotdeauna cele două cuvinte legate, făcându-le să râdă pe Cassie şi pe celelalte fete din casă. Dar Jane-dragă decisese că-i plăcea combinaţia de nume. Chiar şi mătuşa Isobel ajunsese s-o aprobe.

— Vocea lui Jeckie are un ton atât de afectuos, spuse mătuşa Isobel în timp ce beau ceaiul împreună, în dimineaţa dinaintea plecării la Morilla. E un mod foarte plăcut de a vorbi despre tine, nu-i aşa, Jane?

În momentul acela, Jeckie era în josul pajiştii, lângă gard, urmărindu-l pe Barton cum înşeuează caii ce urmau a fi trimişi la Morilla.

— Când te întreabă cineva cum te cheamă, Jane dragă, continuă mătuşa Isobel, oferindu-i biscuiţi, să nu te mai aud răspunzând „doar Jane, simplu”. Nu eşti simplă şi nu e un nume simplu, ci unul foarte atrăgător.

— Ei bine. Jeckie l-a transformat în ceva atrăgător, nu? E o drăguţă. Cred că o plac la fel de mult ca pe Sheila. Dumneavoastră nu, domnişoară Isobel?

Femeia mai în vârstă sorbea din ceai, îngândurată.

— Ei bine, da. capitulă ea. Desigur, nu trebuie să uităm că mai întâi am cunoscut-o pe Sheila. Şi a stat mai mult. Sheila a venit la Mallibee pentru că era interesată şi pentru că şi-a dorit să vină. Mama lui Jeckie se tot scuza în scrisorile de Crăciun pentru că Jeckie nu se arăta deloc interesată de familie. Mă refer la familia Ashenden. E normal să-i pese mai mult de familia tatălui ei. Apoi, a avut o dezastruoasă legătură amoroasă! Cea mai nepotrivită! Dintre toate posibilităţile – tocmai un marinar! Ce să ştie o fată de la ţară despre vapoare? Verişoara mea – mama Sheilei – a fost realmente şocată de o astfel de împerechere. A fost o adevărată uşurare că s-a încheiat. Un marinar este atât de des plecat de acasă, ştii?

— Sper că nu i-a frânt inima lui Jeckie, sau vreo altă nenorocire.

— Oh, nu. Cred că a fost foarte înţelegătoare,

continuă mătuşa Isobel. Tânărul avea legătură cu partea diplomatică a Marinei. Asta e mult mai rău decât faptul că ar fi fost mai mereu plecat pe mare, desigur. Şi-ar face întotdeauna griji pe coridoarele guvernului; foarte probabil să primească oricând o însărcinare peste mări şi ţări.

— Imaginaţi-vă că Jeckie – cu temperamentul ei – ar fi trebuit să facă şi să spună lucrurile potrivite, de fiecare dată când ambasadorii şi toţi ceilalţi oameni din Marină erau prin preajmă.

Domnişoara Isobel făcu o pauză.

— Locul lui Jeckie e la ţară, încheie ea. Aici. Luă o nouă înghiţitură de ceai. Mama ei a făcut ce trebuia împachetând-o şi trimiţând-o aici.

— Oh. dar. Jane era surprinsă. Sunt sigură că Jeckie a venit din proprie iniţiativă, şi nu pentru că a fost trimisă.

— Puţin din amândouă. A fost nevoie de ceva insistenţe, am înţeles. De fapt, sunt convinsă că acum se bucură foarte mult că a venit. Pare să râdă foarte mult, mai ales când se află în compania lui Barton. Ce bine că se înţeleg atât de minunat!

Jane privea îngândurată spre curtea fermei. La început, Jeckie i se păruse o fată atât de serioasă, poate chiar tristă, atunci când o surprindeai cu garda jos. Acum era chiar zâmbăreaţă. Ochii ei albaştri şi frumoşi străluceau de bună dispoziţie. Doar atunci când Andrew îi vorbea, devenea iar serioasă. Păcat, pentru că, în ciuda comportamentului său sobru, Andrew era adorabil!

— La ce te gândeşti, Jane? o întrebă puţin tăios Isobel. De fiecare dată când te încrunţi, am presimţiri.

— Încruntată? Oh, oamenii care arată supăraţi nu sunt prea agreabili, nu-i aşa?

— Nu. Dar, Jane dragă, din câte ştiu, nu eşti niciodată supărată. Deci, la ce te gândeşti?

— Ca şi dumneavoastră. că e atât de plăcut să vedem că Jeckie şi Barton se înţeleg atât de bine. Mă îngrijorează totuşi ceva, domnişoară Isobel.

— Spune, draga mea. Grijile provoacă indigestii, care nu sunt tocmai plăcute.

— Ei bine, se spune că atunci când o fată tânără are inima frântă, se întâmplă câteodată să cadă în braţele primului bărbat cumsecade care îi iese în cale şi se poartă bine cu ea. Desigur, sunt convinsă că Jeckie n-ar.

— Eşti sigură că Jeckie n-ar face o astfel de greşeală? E o stare de spirit numită „ricoşeu”. În cazul acesta, Jane dragă, totul ar putea să fie spre bine. Te gândeai că Jeckie s-ar putea simţi atrasă de Barton. Într-un fel mai special?

— Ei bine. nu. Nu tocmai. Îmi doresc să fie aşa. Par foarte buni prieteni. Fiecare apreciază compania celuilalt, nu-i aşa?

Domnişoara Isobel luă o poziţie mai solemnă.

— Atunci, la cine te gândeai, Jane? Spune! Loialitatea faţă de Jeckie nu e singurul gen de loialitate, dacă asta te face să eziţi. Tu şi cu mine am locuit împreună la ferma asta dintotdeauna. Eşti loială faţă de familie. Toţi vrem să facem ce ne stă în putinţă s-o protejăm pe Jeckie.

— Da, domnişoară Isobel. Ei bine, când Jeckie a ajuns, Barton a întârziat la aeroport, iar ea a fost nevoită să aştepte în hol. Şi încă destul de mult! în sala de aşteptare mai erau alte trei persoane. Bărbaţi.

— Da? Şi ce e rău în asta? Nimeni, nici măcar cineva atât de temperamental ca Jeckie, nu s-ar putea îndrăgosti de trei bărbaţi deodată.

— Se întâmplă şi ciudăţenii. Doi din ei erau de la nenorocita Westerly-Ann. Jackie nu ştia atunci ce părere avem despre mină.

— De ce nu pui punctul pe „i”? Insinuezi cumva că Jeckie este interesată de doi bărbaţi de la mina Westrely-Ann?

— Nu. Mă gândesc la cel de-al treilea. Venise la aeroport ca să-i întâlnească pe cei de la mină. Să facă o altă afacere cu ei. Era Jason Bassett.

— Jason Bassett?

— Ştiţi cum e când se poartă frumos cu ceilalţi, domnişoară Isobel. Oamenii îi mănâncă din palmă. Se pare că a fost foarte amabil cu Jeckie. Iar ea îl place. Ştiu pentru că ea însăşi mi-a spus. Mi-a pus tot felul de

întrebări despre el. Apoi, l-a reîntâlnit chiar a doua zi, când Barton a dus-o la Turn-Off. A doua oară, l-a plăcut mai mult, chiar. Aşa mi-a spus.

— Fă o pauză şi respiră, i-o tăie sec Isobel. Am să-ţi torn încă o cană de ceai. Poftim. Acum, spune-mi cu calm de ce te grăbeşti aşa. N-are nicio legătură cu noi, la Mallibee.

— Mulţumesc, domnişoară Isobel, luând cana cu ceai. Sorbi nervoasă. Nu mi-a plăcut să vă spun asta, pentru că n-am vrut să vă îngrijorez. Şi. ei bine. nu e tocmai loial faţă de Jeckie. să repet lucrurile pe care mi le-a spus.

— Şi, din moment ce Barton este favoritul tău, te temi pentru el? spuse cu demnitate, dar direct, domnişoara Isobel. Eşti prinsă între loialităţile tale, Jane? Dar mă bucur că mi-ai spus. Jason Bassett este chiar indezirabil. Trebuie să fim cu băgare de seamă când mergem la Morilla. Evident, va fi şi el acolo. Făcu o pauză. Oamenii fac atâta caz în preajma lui, continuă ea, uşor iritată. Cât despre Barton, când vede o şansă în orice, se pune pe treabă şi învinge. Nu cred că mi-aş face griji că Barton ar da greş în a-şi atinge scopul. S-ar putea să te surprindă, Jane dragă. Barton nu intenţionează întotdeauna ceea ce spune.

— Ei bine. Jane îşi adună demnitatea. Dumneavoastră-l favorizaţi pe Andrew, să ştiţi.

Domnişoara Isobel o fixă cu răceală. Apoi, se ridică brusc. Întinse mâna şi atinse braţul lui Jane.

— Cred că în ce priveşte preferinţele, amândouă suntem nişte uneltitoare. Cât de bine pentru Mallibee că nu favorizăm aceeaşi persoană. Ar fi atât de necinstit faţă de cel rămas pe dinafară, nu?

Ochii celor două femei se întâlniră. Apoi zâmbiră.

— După asta, cred că vom bea o cană de ceai proaspăt, spuse Isobel. Poate că tu ai băut deja două, însă eu n-am servit decât una.

Capitolul 14

Camionetele erau încărcate cu mâncăruri exotice, haine, saci de dormit, ventilatoare portabile şi – cel mai

important – cu pepeni care crescuseră din abundenţă în zonele de lângă moara de vânt. Se făceau ultimele pregătiri pentru sfârşitul de săptămână de la Morilla.

Lui Jeckie i se părea ca o evacuare a tuturor locuitorilor. Un şir lung şi ciudat de vehicule apărea de sub streaşina clădirilor de tablă din spatele reşedinţelor personalului şi se încheia abia în josul estuarului. Majoritatea maşinilor aparţineau fermierilor. Erau proprietăţile lor. Toate fuseseră curăţate şi lustruite cu o zi în urmă, iar acum îşi făceau plinul la pompa de petrol.

Acum două zile, sosiseră câţiva fermieri călare, fiecare purtând după el un alai de cai de schimb. Doi dintre bărbaţi luaseră cu ei şi caii pe care Andrew şi Barton urmau să-i călărească. Plecaseră toţi, asemenea unui detaşament poliţienesc, într-o agitaţie de praf, chiote şi lătrat de câini. Entuziasmul şi nerăbdarea erau molipsiţitoare – Jeckie se simţea şi ea ca făcând parte din toată tevatura aceea. Ştia că acum se simţea cu adevărat fericită, chiar dacă nu era decât temporar. Curând trebuia să plece acasă, dar în momentul acela îşi dorea să rămână pentru totdeauna la Mallibee. Iubea viaţa.

Imediat după răsăritul soarelui, Andrew le urcă în maşină pe mătuşa Isobel şi pe Jane, împreună cu bunurile lor. Căzuseră de acord mai devreme ca Jeckie şi Barton să-i urmeze cu Land-Roverul, la jumătate de oră după ce ei aveau să plece. Asta, ca să nu fie nevoiţi să conducă prin norul de praf al lui Andrew.

Era o dimineaţă frumoasă. Căldura nu se instalase încă. Briza de dimineaţă agita frunzele din copacii cu trunchiuri albe din jurul casei.

— Andrew va ajunge acolo cu câteva ore înaintea noastră, spuse Jeckie, aşezându-se lângă Barton. Mă miră că viteza cu care merge n-o sperie pe mătuşa Isobel. Uită-te ce praf lasă!

— Pe mătuşa Isobel n-o sperie nimic din ce face Andrew, spuse Barton, pornind motorul; apoi intră în viteza întâi. Cu el se simte ca şi cum ar fi sub aripa ocrotitoare a unui înger. Schimbă din nou viteza şi privi la Jeckie. S-ar

putea să aibă dreptate, ştii?

— În adâncul întunecos al sufletului tău nu prea bun, îl admiri pe Andrew, nu-i aşa?

— Va trebui să reflectez la asta, din moment ce ai adus subiectul în discuţie, scumpo. Dacă stau bine să mă gândesc, majoritatea oamenilor îl admiră pe Andrew. Cu excepţia ta, desigur. Ar trebui să iei aminte la atitudinea Sheilei. Sau ar fi mai bine să spun atitudinea pe care o urmăreşte? Dumnezeule! Ştie cum să influenţeze oamenii şi cum să-şi facă prieteni. Mai ales pe Andrew. „Da” e cuvântul lui favorit, în ceea ce o priveşte pe Sheila.

— Te-a influenţat şi pe tine?

— Desigur, şi pe mine. De ce nu? M-am asigurat să fie aşa.

Lui Jeckie i se păru cam neclar, până când Barton răspunse singur la întrebarea lui:

— Când e vorba de Sheila, e întotdeauna mai bine să fie mai mulţi bărbaţi în preajmă. În felul ăsta, poate să-i învrăjbească. Sau n-o cunoşti atât de bine pe Sheila?

— Ba da, o cunosc foarte bine. Şi nu cred că eşti tocmai galant când vorbeşti aşa despre ea.

— Ei bine. vom aştepta şi vom vedea, nu? spuse Barton, lăsând capul pe spate şi râzând. Între timp, până ajungem la Morilla eşti fata mea. De acord?

Jeckie nu răspunse. Nu putea găsi nicio replică inteligentă în momentul acela.

Ferma Morilla stătea adăpostită din trei părţi într-un amfiteatru larg, la baza dealurilor joase. În jurul acestui piedestal erau răspândite clădiri exterioare şi toate celelalte dependinţe. Mai departe, în sud, se întindeau vilele, sediul şi reşedinţele acţionarilor. Arăta asemenea unui sat risipit. Copaci înalţi, plantaţi în urmă cu poate mai mult de cincizeci de ani, umbreau majoritatea clădirilor exterioare şi toate cele patru laturi ale casei. O alee străjuită de copaci cu trunchiuri albe ducea de la casă la intrarea fermei. În faţa casei se întindea o peluză verde. Gardul era încărcat de flori de oleandru. Lemnăria casei era vopsită în alb, la fel cum păreau şi trunchiurile

copacilor.

Mult în depărtare, în spatele cercului de dealuri, răsărea un unic vârf golaş de stâncă roşie.

— Rar ţi-e dat să vezi o asemenea privelişte, nu-i aşa? spuse Barton. Oprise Roverul, ca Jeckie să poată admira peisajul.

— Dar n-am văzut niciodată ceva atât de frumos! exclamă încântată Jeckie. Ce culori! E ca o oază pictată în mijlocul deşertului!

— Ai grijă să nu te audă vreun Singleton vorbind despre „deşert”! râse ironic Barton. Asta, bineînţeles, dacă vrei să ajungi nevătămată acasă. Fiecare proprietar de fermă crede că are cel mai bun teren de păşunat din nord-vest. Ca vecini, se cuvine să-i lăsăm să creadă asta în continuare.

— Ca teren de păşunat, e mai bun decât Mallibee?

— Nu. Noi avem cincizeci de mile de estuar, de-a lungul graniţei pajiştii exterioare. Ei au numai treizeci. E o diferenţă considerabilă. Adevăratul învingător, când vine vorba de terenuri bune de păşunat, e apa subterană. O parte din Mallibee se poate descrie ca fiind imense bucăţi de pământ deasupra unor lacuri arteziene subterane. De aceea, toată lumea îl venerează pe bunicul Andrew Ashenden. A fost primul nordic care a cercetat apa subterană. Desigur, i-a revenit cel mai bun pământ. Dar nu insistăm prea mult pe asta de faţă cu Singletonii sau cu cei de la Nana Bindi. Pur şi simplu le admirăm peluzele, morile de vânt şi oazele de apă. Ne ţinem respiraţia, dăm din capete şi le spunem cât sunt de norocoşi. Nu le spunem câte sonde avem la Mallibee. În felul ăsta, toată lumea e fericită.

— E un fel de a nu spune niciodată cu exactitate adevărul. Nu mi se pare tocmai cinstit, dar presupun că asta înseamnă să ai tact.

— E tocmai pacifist, asta e.

— Adevărat. Încuviinţă Jeckie, gândindu-se mai serios la problema de etică. Pacifismul e un stil de viaţă bun. Dar de ce nu aplicaţi aceleaşi principii şi-n ce-l priveşte pe

Jason Bassett?

Barton se uită încruntat la Jeckie.

— Iar începi! Chiar ai căzut în mrejele acelui Jason Bassett, nu-i aşa? L-ai văzut doar de două ori, aşa că ce se întâmplă cu tine, Jeckie? Nu poţi fi la fel ca tot restul districtului!

— Nu mi s-a întâmplat nimic, Barton. Doar că mi-a plăcut. Foarte, foarte mult. Acum ţi-am spus adevărul şi numai adevărul. Dacă şi restul districtului simte aşa, atunci nu se poate să ne înşelăm toţi, nu?

— Totul depinde de ce parte a muntelui deţii, răspunse scurt Barton. Porni Roverul şi-şi continuară drumul spre casa cea colorată. La jumătatea pantei, opri brusc. Tocmai la timp, spuse el. Uite-l pe Andrew. Trebuie să fi venit cu mai mult de o milă pe minut, cum ai estimat. Trebuia să se ducă mai mai întâi la tabăra externă, să-l ia pe bătrânul Bill Snowden şi apoi să vină aici.

Picioarele lui Jeckie încetară să-şi pescuiască pantofii, îndreptându-şi ca o săgeată ţinuta.

— Unde?

— Peste umărul tău stâng. Vine pe drumul din vest.

Jeckie scoase capul pe geam. La o jumătate de milă în urmă, văzu gonind un nor roşu de praf, semn al unei maşini care se deplasa cu viteză.

— Tot praful ăla! spuse ea şi în voce i se citi o uşoară mirare. Nimeni nu s-ar putea furişa la fermă în timpul zilei, nu-i aşa? Poţi vedea că se apropie ceva de la mile depărtare.

— Uită-te în oglinda retrovizoare. îi vei vedea pe primii din oamenii care ne urmează de la Mallibee.

— Şi mult în urma lor, un alt nor de praf. Următorul grup. Ce distracţie trebuie să fie la fermă, să privească maşinile sosind de-a lungul câmpiei. Un soi de invazie de nori.

— Cum ai spus, Jeckie. Nimeni nu se poate furişa, decât în toiul nopţii. Aici, toată lumea lasă nori de praf în urmă.

— Hai să ne luăm la întrecere cu Andrew.

— Nu se poate. Cu talentul şi dexteritatea mea la volan, am putea ajunge la gardul fermei în acelaşi timp. Cursă de coliziune! Ţine-te bine. Suntem pe punctul de a porni!

Barton eliberă ambreiajul, intră direct în viteza a doua şi începu să urce dealul. Sări peste viteza a treia şi trecu la cea maximă cu o mişcare scurtă şi rapidă a degetelor. Jeckie se ţinea cu o mână de rama geamului, dar rămase cu ochii la urma de praf lăsată de maşina lui Andrew, care se grăbea spre casa de la Morilla.

Opriră în faţa gardului cu o punctualitate teribilă. Andrew deschise portiera şi coborî. Se îndreptă spre Land-Rover.

— Ai înnebunit sau ce, Bart? întrebă el cu răceală. Curba pe care ai coborât e foarte abruptă.

— Întreab-o pe Jeckie. Ea m-a îndemnat, spuse Barton zâmbind maliţios. Voia să te întreacă. Dar nu mă întreba de ce.

Jeckie coborî din maşină. Apoi îşi aminti de pantofi, care îi căzuseră din nou, din cauza emoţiei. Capul şi umerii îi dispărură din nou în cabina Roverului. Când ieşi, avea părul ciufulit – se lovise cu obrazul de scaunul maşinii – dar ţinea pantofii sus, triumfătoare.

— Aproape c-am uitat de anexele vitale! Bună, Andrew, ce mai faci? Vii de departe în viteză?

„Asta l-a depăşit! A făcut cu douăzeci şi cinci de mile mai mult decât noi. Noi n-am mers cu viteză foarte mare decât pe panta aceea!

El îşi împinse pălăria pe spate şi se uită la ea. În ochii lui se citea ceva gânditor, ca o umbră. Nu spuse nimic un timp care păru lung. Jeckie se aplecă şi-şi puse primul pantof. Barton se dusese la maşina lui Andrew şi-i deschidea portiera mătuşii Isobel.

Sângele lui Jeckie alerga nebuneşte.

„E o nebunie, dar avem un minut preţios împreună”, se gândi ea. „Ce-aş putea spune, să sune memorabil? Oh! Doar dacă Andrew ar spune”.

Se luptă să-şi pregătească zâmbetul şi se strădui ca

ochii să-i reflecte o lumină naturală. Apoi se ridică şi întâlni privirea lui Andrew. Era aproape ca şi cum el voia să spună ceva.

O voce strigă peste peluză. O voce clară, veselă, tânără şi irezistibilă.

— Bună, dragă Andrew! Oh, bună, Bart, împieliţatule!

Poate că ar fi spus ceva, se gândi cu tristeţe Jeckie. Aproape c-o făcuse. Dar auzise cealaltă voce şi se întorsese.

Era Sheila – dincolo de peluză.

Jeckie nu putea vedea faţa lui Andrew, dar văzu zâmbetul Sheilei. Era un zâmbet frumos, care conştientiza cumva genul de zâmbet cu care-i răspundea Andrew, oricare ar fi fost acela. Între ei se întâmpla ceva special. Un mesaj.

Jeckie îşi privi picioarele, amintindu-şi vag că pantofii erau fiecare la locul lui. Clipi ca şi cum o clipă nu putu să vadă bine.

Se simţea în plus. Se întoarse spre Barton. Şi el se uita la Sheila. Ciudat, însă, privirea lui era întunecată şi învrăjbită.

— Ce se întâmplă cu tine, Bart? Nu te bucuri s-o vezi pe Sheila?

— Pe naiba! exclamă el, scuturând din cap. Sunt ocupat să gândesc. E nevoie de efort să gândesc. E muncă grea. Când muncesc din greu trebuie să arăt corespunzător, nu? apoi zâmbi cu maliţiozitate şi o prinse de braţ. Nu-ţi face probleme pentru mătuşa Isobel, Jane şi bagaje. Andrew o să aibă grijă de ele. Hai să trecem pe lângă Sheila cu cele mai grăitoare figuri dispreţuitoare şi o să i te prezint doamnei Singleton. Tocmai iese pe verandă.

Barton ţinea atât de hotărât mâna lui Jeckie, încât nu avu de ales şi se îndreptă spre gazda lor.

— Uite pe cine am la braţ! spuse Jackie, când trecură pe lângă Sheila. Spera că sunase pe atât de veselă pe cât de strălucitoare arăta Sheila, care era pe punctul să-l ia ca o furtună pe Andrew.

— Bună, Bart. Însuşi Prinţul-Cuceritor! răspunse

ironic Sheila, ignorând-o cu dispreţ pe Jeckie. Ce va face Mallibee fără tine în dimineaţa asta, dragule?

— Foarte bine, mulţumesc, Sheila. I-am lăsat binecuvântarea mea. Ar fi mai bine să te duci s-o saluţi pe mătuşa Isobel, altfel vei cădea din graţiile ei. Adică: ale ei, ale lui Jane şi ale întregului batalion; niciodată din graţiile mele, bineînţeles!

— Nu l-ai menţionat pe Marele-Andrew, răspunse Sheila, privindu-l cu drăgălăşenie prefăcută.

Doamna Singleton traversase veranda, iar acum se îndrepta spre scări, cu braţele deschise.

— Bine ai venit la Morilla, Juliet, sau pot să-ţi spun „Jeckie"? E mult mai apropiat, nu? zâmbi plină de încântare şi o luă de mână. Ar trebui să spun „bine ai venit în întregul nord-vest!". E o zi mare când încă un Ashenden vine acasă, în locurile acestea vechi.

— Mulţumesc. Exact aşa mi se pare şi mie. Aş prefera să-mi spuneţi Jeckie. Toată lumea o face.

Barton îşi agăţă mâinile de curea şi apoi le privi pe rând.

— Faceţi primirea suficient de călduroasă, doamnă Singleton, o sfătui el, şi Jeckie îşi va schimba numele cu Ashenden mai repede decât ajungi la împărţitul pieilor.

Doamna Singleton, slabă, cu părul grizonant, bronzată, dar foarte nerăbdătoare să facă pe plac tuturor şi ei înseşi, îşi întoarse zâmbetul de primire spre Barton.

— Bună, Bart dragă! exclamă ea. Vrei să spui că aşteptăm curând nişte veşti grozave? În legătură cu schimbatul numelor?

Barton atinse cu afecţiune braţul doamnei Singleton.

— Ei bine, nu încă. Clătină din cap cu seriozitate ironică. Dar te rog, fă o primire călduroasă. Dacă luăm cina la fermă, trebuie să stau lângă Jeckie, faţă în faţă cu Sheila. În felul ăsta, pot s-o ţin de mână pe una dintre ele şi să mă uit la cealaltă.

Doamna Singleton se uită la Jeckie.

— Nu e revoltător? întrebă ea râzând. Dar aici îl adorăm toţi, să ştii. Desigur, îi iubim pe toţi Ashendenii,

întotdeauna.

— Mai ales pe mătuşa Isobel şi pe Andrew, completă Barton, prefăcându-se melancolic.

— Toţi Ashendenii? îngână Jeckie. Deci şi pe Jason Bassett? Expresia ei spunea că Jason nu trebuia lăsat în afara acestui cerc iubitor. Şi el era un Ashenden.

Femeia mai în vârstă se uită mai întâi la Barton, apoi din nou la Jeckie. Zâmbetul ei avea un aer serios.

— Ei bine. cruţând sentimentele lui Barton. toţi îl adorăm pe Jason, spuse ea scurt. Oricum, câteodată păstrăm asta pentru noi.

„Am meritat-o”, se gândi Jeckie. „Îmi spune că nu se cade să vorbeşti despre cum întregul district îl adoră pe Jason. Cel puţin, nu în faţa unui adevărat Ashenden, cu un drept real la numele de Ashenden. Dar am făcut-o intenţionat. Am vrut ca Jason să fie inclus”.

— Bart o să te conducă înăuntru, Jeckie, draga mea, continuă în grabă doamna Singleton. Băuturile sunt în camera soarelui, Bart. Ştii procedura însemnatului. Te rog, explică-i totul lui Jeckie. Trebuie să mă duc s-o întâmpin pe domnişoara Isobel. Şi pe Jane, desigur. Dragă Jane! Trebuie să-i fac o primire specială.

Se grăbi înainte, lăsând în urma ei aura unei gazde amabile, cu suflet cald. Asta o atingea pe Jeckie acolo unde – se temea – poate că acum nu merita.

Se uită într-o parte, la Barton, aşteptând să fie mustrată. Spre surpriza ei, el zâmbea destul de blând la ea. O bătu uşor, cu afecţiune, pe umăr.

— Dragă Jeckie! Nici n-ai trecut pragul şi ţi-ai scos ghimpii pentru Jason! Lasă, scumpo. O să-ţi treacă. O să te maturizezi din clipă în clipă.

— Crezi? se lamentă ea. îl luă de braţ în timp ce urcară scările şi traversară veranda. Vrusese se spună: „voi reuşi vreodată să nu-mi mai scot ghimpii?”. Sprâncenele ridicate ale lui Barton îi spuseseră că interpretase jumătatea de întrebare ca pe o recunoaştere dureroasă a unei afecţiuni speciale pentru Jason.

— Oh, bine! spuse ea cu voce tare. Asta-i viaţa! Hai

să mergem să găsim camera aceea a soarelui şi băuturile acelea! Cred că am să îndrăgesc locul ăsta. Simt deja asta.

— Totul în anticiparea că o să vină Jason, presupun.

— Presupune în continuare, Bart dragă. Câteodată ai dreptate, câteodată te înşeli.

— O să-mi spui odată?

Ea îl strânse de braţ, plină de afecţiune.

— Da! O să-ţi spun într-o zi. exact asta! Râse, revenindu-i starea de spirit dinainte.

Capitolul 15

Toată ziua se auziră zgomote de vehicule şi de călăreţi sosind din câmpii, din toate direcţiile. Devenea din ce în ce mai incitant. Aerul era încărcat de strigăte de bun-venit, pe măsură ce călăreţii ajungeau în galop, învăluiţi în nori de praf.

Pe veranda casei, doamna Singleton şi unul sau doi dintre vizitatorii celebri ţineau ceremonialul de primire. Mese mici, scaune de răchită, fotolii şi o masă lungă de trestie, acoperită cu o muşama albă, erau aranjate cu meticulozitate. Masa lungă era încărcată cu toate soiurile de apetitive; un bol încântător cu flori proaspete adăuga culoare. La celălalt capăt al mesei erau pepeni galbeni care aşteptau să fie serviţi de către oaspeţi şi gazde.

Copiii se întreceau în jurul peluzei, iar fraţii şi surorile lor mai mari se antrenau deja pe păşunile pentru cai.

Ferma Morilla avea o casă mare de oaspeţi, construită pe latura sudică a reşedinţei; aici, mulţi dintre vizitatori desfăşurau deja bagajele, bârfa veselă şi pe ei înşişi. Unii dintre cei mai apropiaţi vecini şi prieteni ai Singletonilor erau instalaţi chiar în camerele de pe veranda reşedinţei.

De-a lungul drumurilor care soseau din est şi din nord la Morilla, veneau caravane trăgând după sine maşini mari de teren învăluite în praf. La un moment dat se opriră, dispersându-se în umbra întinsă a copacilor. Aerul răsuna de strigăte de bun-venit şi de cele care răspundeau la saluturi. Pălării cu boruri largi, de fermier, erau

fluturate şi bătute de genunchi cu încântare, pe măsură ce stăpânii lor se întâlneau cu prieteni pe care nu-i mai văzuseră, probabil, de la ultimul grătar la Morilla, în urmă cu un an.

Pe aleea pietruită, domnul Singleton şi fiul său cel mare îi întâmpinau pe nou-veniţi. Pe veranda laterală, doamna Singleton împărţea căni cu ceai.

Jeckie le ajuta pe celelalte fete să aducă biscuiţii pentru ceai şi sandvişurile pentru doamnele mai în vârstă. Aerul de veselie şi de anticipare aproape că o intoxica.

„Ar trebui să facem asta şi acasă”, se gândi ea”. La o proporţie mult mai mică, desigur, pentru că avem o fermă foarte mică. Morilla, ca şi Mallibee, e la fel de mare ca un sat. Nu mai lipseşte doar un bar!”

Atenţia lui Jeckie era pe jumătate concentrată să admire scena. Cealaltă jumătate era ocupată să se uite după Jason şi să se întrebe unde se dusese Andrew.

Şi unde era Sheila?

Poate că Andrew şi Sheila plecaseră undeva împreună. Ei bine, destul de cinstit! Dacă erau iubiţi, sau chiar pe punctul de a deveni iubiţi, era un lucru normal. Se întreba, pe jumătate timidă, asemenea cuiva care se amesteca acolo unde nu era cazul, ce fel de iubit ar fi Andrew. Dacă ar fi vorba despre ea. Nu putea trece de acel „dacă”.

Ei bine, să presupunem că Jason venea! Poate că avea să înceteze să se mai gândească unde era şi ce făcea Andrew. Când Jason avea să sosească, avea să fie şi ea fericită. Şi împăcată.

Dar nu! Nu putea să se simtă aşa pentru că mătuşa Isobel stătea într-un fotoliu de răchită, privind peluza fermei, urmărind cum sosesc oamenii. Faţa ei era indulgentă şi zâmbetul ocazional arăta blândul, dar demnul amuzament faţă de tot ce se petrecea.

Jeckie ştia că trebuia să-i fie loială mătuşii Isobel. Îşi dădea seama că nu avea să poată vreodată să-i aducă afrontul de a alerga sub ochii tuturor să-l întâlnească pe Cavalerul Negru de la Mallibee. Zâmbi în sinea ei la

gândul de a-i spune lui Jason că aşa se hotărâse să-l numească. Doar de dragul distracţiei, desigur!

Oare ce trebuia să facă atunci când Jason sosea? Să stea pe loc şi să fie fată cuminte? Dezgustător! Şi totul din cauza marelui conflict de familie, pe care nu-l înţelegea decât pe jumătate.

Gândurile ei fură întrerupte pentru că în jurul verandei principale, îndreptându-se spre scaunul mătuşii Isobel, venea Andrew. Era însoţit de un bărbat înalt, cu umeri largi şi bronzat; evident, un fermier.

Văzându-l în mijlocul atâtor oameni, Jeckie observă încă o dată cât de diferită era atitudinea lui faţă de a celorlalţi. Avea aerul acela anume – sobru şi simplu, emanând totuşi, subtil, forţă. îl distingea oriunde se afla. Avea o curtoazie tăcută în felul în care saluta din cap într-o parte, sau se scuza în cealaltă, traversând prin mulţime.

Bărbatul care-l urma, purtând o pălărie cu boruri largi, era aproape la fel de înalt ca Andrew. Avea o înfăţişare plăcută, deşi trăsăturile lui erau dure. Şi mai degrabă rezervat. Purta cizme de văcar, cu tocuri, aşa că probabil asta era cauza. Văcarii erau întotdeauna duri şi rezervaţi. Era mai solid decât Andrew, iar gura îi era încleştată într-o manieră serioasă, de parcă, anticipând iminenta întâlnire cu mătuşa Isobel, îşi impusese anumite bariere, dar nu în defensivă.

Jeckie se întoarse să vadă cum avea să-l primească mătuşa pe acel nou-venit cu înfăţişare interesantă. Apoi, ochii i se măriră, speriaţi.

Jane, care stătea alături de mătuşa Isobel, pălise. Pe jumătate se ridicase, pe jumătate se prăbuşise la loc, în scaunul ei, arătând dintr-odată pierdută, ca şi cum singurul loc de imediată siguranţă era sprijinul solid al scaunului. Îşi aplecă în grabă capul şi-şi privi mâinile în poală.

Între timp, mătuşa Isobel şi noul venit îşi strânseră mâinile.

Câteva clipe mai târziu, un alt bărbat sosi de după colţ. Când o văzu pe Jeckie, se opri. Expresia lui arăta ca şi

cum diagnostica expresia de pe faţa ei. Apoi, se uită la mătuşa Isobel. Rămase neclintit, urmărind mai întâi mica pantomimă a lui Jeckie arătând tristă, apoi pe aceea a mătuşii Isobel scuturând graţioasă mâna bărbatului care sosise cu Andrew. În cele din urmă, privi aproape cu îngrijorare cum Jane se ridică, arătând dintr-odată ca o creatură blândă, speriată, care tânjea să se ascundă, fără să îndrăznească, însă, să o ia la fugă. În schimb, făcu gestul politicos de a urma exemplul mătuşii Isobel şi strânse mâna noului venit.

Zărind-o pe Jeckie, ochii lui Andrew deveniră îngânduraţi şi totuşi tăinuitori. Ea se întoarse şi-l văzu pe celălalt care sosea din colţul verandei.

Faţa i se lumină:

— Jason! spuse ea. Vocea ei era plină de adevărată încântare. Un răstimp destul de lung, uită complet că acolo, în mijlocul lor, se găsea duşmanul celor de la Mallibee. Nu-l văzu decât ca pe propriul ei prieten mult aşteptat. Toată amintirea hotărârii ei de a proceda cum se cuvine faţă de mătuşa Isobel se risipi în aerul cald şi uscat.

Sări din scaunul ei, bâjbâi cu piciorul după pantofi şi reuşi să încalţe unul. Se temea ca Jason să nu se întoarcă şi să dispară. Alergă pe verandă spre el, fluturând în aer pantoful stâng.

— Jason! strigă ea. Te rog, nu pleca. Vreau să vorbesc cu tine.

— Bună, Jeckie. Zâmbi, privind-o cu infinită căldură, poate chiar tandreţe. Jeckie îşi simţi inima răspunzând, ca şi cum acel organ vital ar fi fost făcut din argint viu. Ce mai face Jeckie, zilele astea? întrebă Jason. Văd că iar ţi-ai pierdut un pantof. Cred că ţi-ar prinde bine să ai mereu lângă tine un borcan cu lipici. Care e, de data asta? Stângul sau dreptul?

— Stângul, răspunse ea. Întotdeauna pierd obiectele astea blestemate. Unul sau celălalt!

Cu mâna liberă prinse braţul lui Jason să se sprijine, apoi se aplecă să-şi pună pantoful. Jason privi creştetul ei strălucitor. Zâmbetul ei era aproape indulgent, aproape

tandru.

Barton, care se afla la douăzeci de metri, în mijlocul unui cerc de prieteni, îi urmărea pe cei doi. Colţurile gurii sale erau trase; părea sobru.

Pe verandă, Andrew terminase pierzentările dintre mătuşa Isobel, Jane şi văcarul nou-venit. Se întoarse şi privi spre locul în care stătea Jeckie, sprijinită de braţul lui Jason şi încheind ritualul de admirare a pantofilor care se găseau, în cele din urmă, la locul lor. Acum, se uitau unul la celălalt şi-şi zâmbeau.

Andrew se încruntă. Se întoarse din nou spre Jane, care stătea ca o statuie, arătând ciudat de rătăcită, ca şi cum întâlnirea cu noul venit avusese asupra ei un efect supărător. Andrew o prinse de braţ şi o ajută să se ridice. Apoi, alunecându-i mâna sub cotul ei, făcură împreună câţiva paşi, până la balustrada verandei. îi spuse câteva cuvinte, apoi începu să-i arate ceva privitor la copiii care alergau pe peluză. După un minut sau două, cu mâna tot sub cotul ei, se îndreptară spre capătul îndepărtat al verandei.

— Ce mai faci, Jeckie? întrebă Jason. Vreau să spun, cum te simţi când ai ambii pantofi în picioare? Zâmbetul lui maliţios era molipsitor.

— Sunt bine, mulţumesc. Cu sau fără ambii pantofi în picioare. Jason dragă, hai să facem o plimbare, te rog. Vreau să fii doar al meu câteva minute. Vei fi, nu-i aşa? Vreau să văd ce se întâmplă în toate celelalte locuri. Au ajuns oamenii de la Mallibee cu caii lor?

Jason păru surprins. Ezită o clipă. Apoi, spuse:

— Bineînţeles că vom face o plimbare, Jeckie. Dar va trebui să fie scurtă. Sunt oameni cu care trebuie să mă întâlnesc şi oameni cu care nu. Eşti îndeajuns de înţeleaptă să înţelegi asta?

— Da, dacă cei „pe care nu trebuie să-i întâlneşti” înseamnă Andrew şi Barton.

— S-ar putea. E mai bine să nu forţezi nota acolo unde ştii dinainte că nu va funcţiona. Aici, în nord, suntem mai irascibili.

Se îndreptau spre ţarcul pentru cai, de-a lungul grajdurilor.

— Ei bine, ştiu exact ce vrei să spui, încuviinţă Jeckie. Conflictul familial e de vină, nu? Poate că n-ar trebui să vorbim despre asta. Vreau să spun. abia dacă sunt o Ashenden. Şi stau la Mallibee. Dar ei toţi mă consideră una dintre ei.

Zâmbetul lui Jason se lărgi.

— Nu fi atât de serioasă în privinţa asta, Jeckie, o sfătui el. Mai sunt şi alţi oameni în lume, în afara Ashendenilor. E adevărat că a existat ceea ce numeşti „conflict". Eu îl numesc „divergenţă de opinii". Sper că într-o zi, în viitorul nu prea îndepărtat, o să se rezolve de la sine. Cine ştie? Să ne ţinem degetele încrucişate, hm?

— Da. Zis şi făcut! zâmbi Jeckie, ridicând două degete încrucişate spre a-şi pecetlui cuvântul. Râseră amândoi.

Îşi lăsă din nou mâna în jos, abia abţinându-se să nu-l ia de braţ în timp ce se plimbau. Se gândea la toţi cei de pe verandă, care îi urmăreau. Privi în treacăt profilul lui Jason.

— Cine era bărbatul pe care i l-a prezentat Andrew mătuşii Isobel?

— Neil Cameron. E expert în creşterea vitelor. Specialitatea lui e rasa Santa Gertrudis. Şi Brahmin. Rase care n-au mai fost încercate aici.

— E doar un vizitator oarecare al Morillei? Sau Andrew se gândeşte din nou să aducă rasa Santa Gertrudis? Sau poate Brahmin, de data asta? Trebuie să cultivi sorg pentru ele, nu-i aşa, iar asta necesită sol jilav şi temperaturi ridicate. Jeckie îşi ridică sprâncenele, gânditoare. Ştiu că ei cresc astfel de vite undeva, în sud. Dar acolo pământul este cu totul diferit.

— Vorbeşte fiica unui fermier, spuse Jason, zâmbind. Oricum, ai dreptate, într-o oarecare măsură, Jeckie. Ar fi doar un experiment, cu excepţia faptului că Mallibee Downs are o bucată de pământ în partea nord-vestică, unde iarba creşte din abundenţă în majoritatea perioadelor

anului. Asta datorită apei subterane şi a scurgerilor continue pe pantele cele mai înalte, de după perioada umedă. Adevărata frumuseţe a apei aceleia este că ea continuă să susure prin spărturile din chei şi în perioada uscată, atunci când e cea mai mare nevoie. Acoperă o zonă destul de întinsă de păscut şi este un flux constant. Cred că Neil Cameron cunoaşte alte ierburi mai favorabile care ar putea fi semănate.

— Vorbeşti de parcă şi ţie ţi-ar păsa de experiment.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu reputaţia lui Neil Cameron. îl respect şi-mi place. Mi-a părut rău când a trebuit să plece data trecută. Acum, că s-a întors, sper că iasă bine.

— Cred că eşti un om foarte bun, Jason. Le doreşti numai binele lui Andrew şi lui Barton, când tot timpul ei.

— Nu numai lui Andrew şi lui Barton, şopti Jason. Mai este o persoană care contează, Jeckie. De fapt, contează foarte mult.

Se uită la chipul care-l privea.

— Dacă-i fac pe plac acelei persoane, continuă el, de data asta zâmbind diabolic, cine ştie? S-ar putea să-mi atrag încă un vot la alegerile pentru preşedinţia districtului. Cum ar fi, Jeckie? Două pentru Ashendeni şi unul pentru mine?

— Râzi de mine, spuse Jeckie. Nu cred că te gândeşti întotdeauna numai la tine.

— Aşa cum spun unii? întrebă el, cu sprâncenele ridicate.

Jeckie rămase neclintită; îi apăru din nou cuta dintre sprâncene.

— Nimeni nu spune nimic, afirmă ea sec. Vreau să spun. nimic care să însemne ceva rău. Conflictul acela stupid de familie e învăluit într-o tăcere de nepătruns, e aproape un mister. Ceva în legătură cu vânzarea muntelui. Jason. te rog. De ce l-ai vândut?

— Să câştig bani, desigur, spuse el, luându-i de pe ochi o şuviţă de păr. Tuturor ne plac banii, nu? Şi toţi avem nevoie de ei. Ţi-au trebuit bani ca să zbori la Mallibee, nu-i

aşa? Pe Andrew îl vor costa bani să-l angajeze pe Neil Cameron şi să aducă noua rasă de vite. Pe cei de la mina Westerly-Ann îi costă bani să ia minereul de fier din chei. Cel mai mult, îi costă bani pe comercianţi şi Guvernul să construiască linia ferată până la port

— Şi să construiască portul acela la Oceanul Indian. Şi să aducă acolo navele. Costă bani să plăteşti oameni să echipeze portul, linia ferată şi mina.

— Te rog, încetează, Jason, îl imploră Jeckie. Nu mă pricep prea bine la aritmetică, dar ştiu că afacerea cu minereul de fier costă milioane şi milioane de dolari. Am citit despre asta în ziare. Dar despre tine?

— Despre mine, draga şi scumpa mea Jeckie? Lasă în pace câinii care dorm. În felul ăsta, nu-ţi vor face niciun rău.

— Să-mi facă rău? Dragă Jason, ştiu că nu mi-ai face vreodată rău. dacă la tine te referi. Se întrerupse. Jason nu mai zâmbea. Şi nici nu glumea. Ochii lui erau foarte serioşi.

— Eşti atât de sigură, copila mea dragă?

— Desigur. ezită ea. Cineva alerga spre ei, dinspre zona cu copaci de lângă casă.

— Jeckie! Jeckie! Oh, bună, Jason! Despre ce discutaţi tu şi Jeckie? Dumnezeule! Atât de serioşi, pe deasupra!

Era Sheila. Vocea ei era cristalină şi veselă, şi totuşi avea un ton uşor ridicat şi curios.

— Oh, bună, Sheila! spuse Jeckie. Ce costum superb de călărie! Ai fost jos, la ţarcuri?

— Desigur! Doar nu crezi c-am de gând să mă agăţ de vreo tavă cu ceaiuri, alăturându-mă doamnelor de pe verandă? Se întâmplă prea multe afară. L-ai văzut pe Andrew, Jeckie? Mi-a promis că vine la ţarcul unde se înşeuează caii.

— Era pe verandă, stătea de vorbă cu mătuşa Isobel şi cu Jane.

Sheila se prefăcu îmbufnată. Făcu un botic impresionant, urmărind efectul său asupra lui Jason.

— Nu crezi că le vede destul de des pe mătuşa Isobel şi pe Jane, la Mallibee, în timpul anului?! protestă ea. Jason, dragule, ce-ai zice să vii la o plimbare călare?

— Mă tem că nu pot acum, Sheila. Jason schiţă uşor un zâmbet. Dar iată că vine cineva care s-ar putea să accepte. Privi peste umărul Sheilei. Amândouă fetele se întoarseră în acelaşi timp.

— E Bart! spuse Sheila şi în vocea ei limpede răsună un ton extaziat. Scuzaţi-mă, voi doi. Sunt pe cale de a-l înfuria pe Andrew. Se presupune că Bart trebuie să vadă ca fermierii să nu exagereze cu veselia lor! Acum, am să-l iau cu împrumut. Priviţi-mă!

Alergă spre Barton.

— Bună, Bart dragă! Perfect! Ai deja cizmele de călărie! Repede, în colţul ţarcului sunt priponiţi doi cai superbi, înşeuaţi.

Jeckie o urmări plecând.

— Dar de ce să-l înfurie pe Andrew? Vrea să spună că-l face gelos? întrebă ea, nedumerită. Andrew nu e genul de persoană pe care s-o poţi enerva. Ei bine, nu prea des. Roşi când se întoarse şi dădu cu ochii de Jason, care o privea curios.

— Nu mi-am dat seama că vorbeam cu voce tare, spuse ea râzând. Încetează să te mai uiţi aşa la mine, Jason! Să ştii că nimic din ce face Sheila nu mă îngrijorează. Ne cunoaştem de mulţi ani. Aşa e ea.

— Aveam sentimentul că Barton venise pentru tine, nu pentru ea, spuse el, urmărind-o atent. De fapt, te căuta mai devreme. Înainte să înceapă petrecerea aceea cu ceai pe verandă. Priponise doi cai în colţul ţarcului.

Jeckie îl luă din nou de braţ.

— Chiar crezi că sunt geloasă, nu? râse ea. Nu. Te înşeli. Şi să nu-ţi pară rău nici pentru Barton. Se pricepe foarte bine să facă în aşa fel încât lucrurile să iasă exact aşa cum vrea, procedând aşa cum vrea.

— Dar în privinţa Sheilei, se pare. spuse el, bătând prieteneşte mâna lui Jeckie. Sheila e o fată frumoasă. Şi inteligentă.

— Are un zâmbet absolut încântător şi e mai mult decât fermecătoare. Şi da, sunt invidioasă, dar nu geloasă. Este o diferenţă, nu? Să mergem lângă gard, să ne sprijinim de el. Ne putem pune câte un picior pe stinghia cea mai joasă şi să vorbim despre preţul lânii şi, în general, să părem doi proprietari de fermă. Pământul trebuie să fie singurul nostru subiect de discuţie.

— Cum rămâne cu subiectul meu. muntele? Şi minereul de fier care se îndreptă spre mare? O privi iscoditor, tachinând-o cu zâmbetul lui.

— Mai bun. Hai să vorbim despre faptul că mi-ar plăcea să revăd muntele. Mă duci. mergem doar noi doi? Nimeni altcineva?

El ezită o clipă.

— Cred că exact asta o să fac, spuse el în cele din urmă. Am un avion mic în josul pajiştii Morilla, lângă ţarcurile pentru însemnat. Ţi-ar fi frică să zbori cu mine?

— Nu mi-ar fi frică să fac nimic cu tine, Jason, spuse ea, strângându-i braţul şi aproape sărind în faţa lui, în timp ce se îndreptau spre garduri. Nu ne înţelegem bine? Ne cunoaştem ca şi cum am fi prieteni de secole.

— Crezi? Foarte bine. Vom zbura când voi putea aranja. Nu putem pleca chiar acum. am isca un adevărat spectacol, nu? Şi, te rog, copilă dragă. aminteşte-ţi să-ţi iei pantofii. Şi să-i păstrezi în picioare. De unde voi ateriza avionul, va trebui să ne căţărăm pe stânci abrupte.

— Oh, aşa voi face, spuse veselă Jeckie.

* * *

În ziua următoare, în mijlocul entuziasmului general, se ţinură întrecerile anuale de echitaţie. Apoi, urmă jocul de polo. Primul meci fu între echipa de la Morilla şi cea de la Nana Bindi. Câştigătorul trebuia să se confrunte, în ultima zi a sfârşitului prelungit de săptămână, cu echipa de la Mallibee, din care făceau parte Andrew şi Barton.

În seara care urmă primului meci de polo se organiză grătarul.

Mese lungi fură aşezate în linie, la o distanţă oarecare de foc. Mai departe, grătare de câmp, acoperite

cu cărbuni, mocneau liniştite. Mesele erau încărcate cu tot soiul de mâncăruri. Pepenii galbeni şi zemoşi aveau mândria de a sta în centru.

Jeckie consideră că era diplomatic să-l evite pe Jason în caleidoscopul acela de lumini şi umbre. Trebuia să se gândească la sentimentele mătuşii Isobel. Într-o zi sau două, avea să zboare cu Jason şi să revadă muntele. Dacă trenul avea să treacă, avea să vadă bucăţele din el îndreptându-se spre mare. În seara aceea, era mai înţelept şi mai amabil faţă de mătuşa Isobel, probabil şi faţă de Jane, să nu fie văzută prea mult în compania lui Jason. Instinctul o făcea să nu-şi dorească să-l enerveze nici pe Andrew. De fapt, acelaşi instinct o făcea să-l şi evite. Gândul care o tulbura cel mai mult era cum să aranjeze excursia cu avionul astfel încât să nu-i jignească pe cei de la Mallibee. Deşi voia să facă lucruri incitante, se temea puţin de dezacordul lui Andrew. Poate că era atât de ocupat să aranjeze care oameni de la care fermă să meargă pentru împărţirea pieilor de vită, la sfârşitul weekendului, şi făcându-i poate curte Sheilei, încât nu avea să observe nimic din ce făcea ea. Ar fi mult mai preocupat de motivul din care Sheila îi acorda atâta atenţie şi flirta cu Barton. Oare Andrew ştia cum îi plăcea Sheilei să-şi învrăjbească admiratorii?

Capitolul 16

Când festinul se încheie, fu timpul ca uşile de lemn ale magaziei pentru lână să se deschidă şi să înceapă dansul.

Mai întâi, fu rândul copiilor. Plutiră pe podeaua magaziei, ţinându-se de mâini şi rotindu-se haotic. În cele din urmă, se lăsară purtaţi într-un dans de hambar mai formal. O oră mai târziu, fură serviţi cu felii de pepene galben şi cu îngheţată, după care fură trimişi la culcare şi adulţii asediară încăperea.

Erau îndeajuns de mulţi fermieri adepţi ai instrumentelor muzicale încât să alcătuiască o orchestră. Când se auziră primele acorduri, adolescenţii şi adulţii luară cu asalt ringul. Capetele argintii stăteau pe

băncuţele aranjate pe marginea ringului de dans.

Sheila fu prima invitată la dans. Câteva minute, ea şi Frank Carson de la Nana Bindi avură ringul numai pentru ei. Orchestra schimbă timpii folkului vechi cu un ritm mai modern, iar Sheila şi Frank făcură o adevărată demonstraţie de dans. Privitorii încântaţi băteau din palme în ritmul melodiei.

— Cum e, ca spectacol gratuit? o întrebă Barton peste umăr pe Jeckie.

— E bun, oftă Jeckie, cu adevărată admiraţie. Uite cum pluteşte părul Sheilei în urma ei. Şi ce mişcări rapide are. E o dansatoare minunată. Şi Frank e bun.

— Ei bine. frumoase cuvinte din partea unei verişoare despre cealaltă. Hai să le stricăm petrecerea, hm? Doar de dragul distracţiei! Ia-l pe Frank, iar eu o fur pe Sheila.

Jeckie se uită la Barton cu prefăcută ironie.

— De ce vrei să-i răpeşti atât de mult timp Sheilei, Bart? E destul de evident, să ştii. S-ar putea să vrea să încheie dansul cu Frank. În afară de asta, încerci cumva să-l înfurii pe Andrew?

— Uită-te la fratele Andrew, acolo, lângă palmieri! Arată cumva supărat?!

— E mult prea demn ca să-şi arate sentimentele. Oricum, credeam că Sheila era. ei bine, partenera lui specială. Mi-ai spus asta, într-un fel. Cu siguranţă, mătuşa Isobel şi Jane consideră că Sheila are prioritate în ceea ce-l priveşte pe Andrew.

— Să mergem să-l întrebăm, vrei? spuse Barton, schimbându-şi dintr-odată atitudinea. Se uită la ea, străduindu-se să afişeze vechiul său zâmbet maliţios.

Jeckie îl luă de braţ. Era destul de şocată.

— Oh, nu, Bart! Nu fi prostuţ! Ar fi de-a dreptul. Se opri.

— De-a dreptul cum? Zâmbetul lui nu fusese nicicând mai maliţios.

— Nu ştiu. Se uită din nou în direcţia palmierilor. Alţii se alăturaseră dansului, iar Andrew nu mai urmărea

dansatorii. Se uita dincolo de ring, la ea şi la Barton. Avea o expresie aproape enigmatică, pe care Jeckie o numea în secret „expresia carte-închisă”. Nu putea fi descifrată. Şi totuşi, atingea ceva înăuntrul ei. Era aproape ca şi cum el ar fi vrut să spună ceva. Şi totuşi, poate că n-ar fi făcut-o niciodată. Arăta singur – ceea ce nu era cu putinţă, desigur. Era cel mai important bărbat de acolo. Toată lumea dădea mâna şi vorbea cu Andrew. Bărbaţii îl monopolizau cu discuţiile lor despre vânzările de lână, despre cum timpurile se schimbau şi despre venirea unei noi rase de vite. Era omul celor din jur, doar că ochii lui o urmăreau câteodată pe Sheila dansând cu unul şi flirtând cu altul. Numai acum se uitase în felul acela, pe jumătate rezervat, pe jumătate provocator, la ea – Jeckie. Oare ce gândise? Că acum ea era cea care flirta cu Barton?

Dădu drumul braţului lui Barton şi se întoarse din calea privirii stânjenitoare a lui Andrew, urmărind din nou dansatorii. Apoi, văzu ceva care o făcu să-şi mărească ochii, surprinsă.

— Uite, Barton. Uite! strigă ea veselă. Jane dansează. Chiar dansează!

— De ce nu? Aşteaptă numai să se revină la ritmurile vechi. poate chiar vals. Bătrânelele astea ştiau să danseze pe vremea lor. În plus, Jane a mai dansat cu Neil Cameron şi înainte de seara asta. Îţi spun sigur. Nu e un papă-lapte, dar e un adevărat virtuoz pe ringul de dans. Aşteaptă, Jeckie, până când tinerii vor abandona şi se vor retrage să fumeze sau să bea bere. Ringul se va elibera pentru fermieri şi pentru toţi Neil Cameronii din mulţime. Vei vedea dans de hambar adevărat. Rapid şi focos!

— Minunat! Dar nu-i mai spune „bătrânică” lui Jane, Bart. E emoţionată şi puţin de modă veche, dar încă n-a încărunţit.

— Dumnezeule! Va trebui să-i facem rost lui Neil de o sticlă cu vopsea. Va trebui să se ţină de treabă. Cu siguranţă, are tâmplele cărunte.

— Ce legătură are cu Jane? începu Jeckie. Trecu în revistă toate doamnele care stăteau pe băncuţe şi dintr-

odată o zări pe mătuşa Isobel. Oh, uită-te la mătuşa Isobel! exclamă ea. Nu arată minunat în acea încântătoare rochie albastră? Şi priveşte-i faţa. Zâmbeşte! Fără nicio reţinere. Se uită la Jane. Se bucură că Jane dansează.

— Se întâmplă să ţină foarte mult la Jane, spuse Barton ţâfnos. Se schimbase dintr-odată. Toţi ţinem foarte mult la ea. E una dintre noi. Familia de la Mallibee. Cine-i face rău lui Jane, ne face rău tuturor.

— Dar, Bart, n-am vrut să spun nimic rău, spuse Jeckie uluită. Doar că mă bucur. Foarte mult. Dumnezeule! Sunt aici de câteva săptămâni şi încă mă mai nedumeriţi. Vă place să vă învăluiţi în mistere.

— De ce?

— Slavă Domnului, Bart! Tocmai am văzut peste umărul tău cel mai mare mister dintre toate.

— Nu mă uit. Aşa că spune-mi tu.

— Pregăteşte-te să auzi, atunci! Andrew vorbeşte cu Jason! Chiar îi vorbeşte!

— Scuză-mă cât timp mă întorc cu sparele. Trebuie să văd cu ochii mei asta.

— Ca să crezi? Ei bine, mă bucur că-şi vorbesc. Poate că au rezolvat. Conflictul familial, mă refer.

— Nu poţi şti niciodată, nu-i aşa? remarcă Barton, aproape nepăsător. Aş fi putut conta pe tine, dulce Jeckie, să fii cu ochii pe favoritul tău, Jason. Şi să ştii ce face în orice clipă.

— De ce nu m-ar interesa Jason? Toată lumea vorbeşte cu el. Tot timpul, cineva întreabă de el sau vorbeşte cu el. De ce n-aş face şi eu la fel?

— Vânătoare de voturi. Asta e politica lui. Vorbeşte cu toţi, le zâmbeşte tuturor. Le aruncă tinerelor domnişoare câte o privire sugestivă, sărută toţi copiii care-i ies în cale. asta ar putea însemna şi pe tine, iubito. Se pricepe de minune să câştige voturi. doar vărul nostru este Preşedintele districtului. Barton vorbea foarte succint, învârtind-o pe Jeckie. Vino afară, sub copaci, comandă el. Că veni vorba de sărutat, a venit vremea sărutului, iubito. Dacă nu ne grăbim, nu vom mai găsi loc sub copaci, din

cauza celorlalţi iubiţi.

— Vin afară pentru că vreau să iau puţin aer. Voi permite un sărut, ţinând cont că este unul între veri.

— Bine. O conduse spre ieşire. Vom vedea ce fel de sărut este în momentul când vom încerca, hm?

„Mă întreb cum ar fi un sărut ca între veri cu Jason. Sau cu Andrew”.

Ei bine, cu Andrew, nu-şi dorea un sărut ca între veri. Ar fi fost formal. Foarte rezervat. Oare ar fi fost mai bun decât dacă n-o săruta deloc?

Noaptea trecea şi Jeckie începu să fie din ce în ce mai solicitată ca parteneră. Oricum, Sheila le eclipsa pe toate celelalte fete. Nu numai că era frumoasă şi plutea ca un fulg, dar era şi foarte inteligentă. În jurul ei, indiferent dacă dansa sau stătea de vorbă între melodii, era plin de râsete. Când dansa îşi lăsa capul pe spate şi părul îi plutea în valuri. Toată lumea

— Tinerii, cei de vârsta a doua şi capetele argintii – o privea. Zâmbeau şi încuviinţau, şoptindu-şi în spatele mâinilor.

Toţi, cu excepţia lui Barton. Dintr-un motiv ciudat, se uita urât. Cât de misterioşi erau toţi!

Într-adevăr, Sheila era vedeta balului, se gândea Jeckie. Bart ar fi trebuit să fie mândru de ea. Fără îndoială, Sheila era pana fascinantă de la pălăria Ashendenilor.

Dacă era ceva ce o chinuia pe Jeckie, era să-l vadă pe Andrew dansând cu Sheila. Deşi pe chipul ei se citea fericirea, avea un comportament mai rezervat. îl asculta cu atenţie – aproape ca şi cum uitaseră amândoi că dansau.

Puţin mai târziu, Jason dansă cu Jeckie şi în timp ce cursul serii luase o întorsătură atât de încântătoare, nu se putu abţine să nu tragă cu ochiul peste umărul lui să vadă reacţia celorlalţi Ashendeni. Nu zâmbeau, dar se uitau toţi şi, cu excepţia lui Barton, feţele lor aveau o expresie politicoasă. Barton o privea acum cu un aer de superioritate, nu numai cu scopul de a o tachina, credea ea. îl zări o dată pe Andrew: se uita la ea. Apoi, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşa principală.

„Deci, acum ştiu”, se gândi ea cu tristeţe. „În ciuda faptului că vorbeşte cu Jason, pe Andrew chiar îl deranjează. Consideră că-i dezamăgesc.

Dar cum rămâne cu ceilalţi? Oare încearcă să ascundă de ochiul public rănile Ashendenilor?”

În sufletul ei, se ruga să nu-i deranjeze realmente. Astfel, o putea întreba pe mătuşa Isobel dacă putea să zboare cu Jason. Cum trebuia să procedeze? Se simţea aproape în nouălea cer – cu excepţia dezacordului lui Andrew – şi nu putea îndura să se gândească la consecinţe.

Andrew dansă cu Jane şi mai târziu cu gazda de la Morilla. Apoi, ieşi afară cu Sheila să mănânce pepene galben şi îngheţată, împreună cu Frank Carson şi cu o altă fată. O dată, doar o singură dată, Jeckie crezu că traversează ringul s-o invite la dans, însă străinul – Neil Cameron – îl opri să stea de vorbă. Între timp, o invită la dans supraveghetorul de la Mallibee. Aşa că, se gândi ea plină de regret, se dusese şansa ei!

Şi aşa, petrecerea se încheie.

— Te-ai simţit bine, Jeckie, draga mea? o întrebă mătuşa Isobel, în timp ce-şi spuneau noapte bună, pe verandă.

— Oh, da. Vă mulţumesc mult că m-aţi lăsat să vin la Mallibee şi că m-aţi luat aici, la sfârşitul acesta de săptămână. Niciodată nu m-am distrat atât de bine!

— Niciodată? Mătuşa Isobel păru uşor surprinsă. În sinea ei, înţelesese, după cât de fericită arăta nepoata ei, că trecuse peste legătura sentimentală cu tânărul acela nepotrivit din Marină. Din cauza asta, se simţea uşurată. Între timp, unde dispăruse Barton? Ar fi trebuit să fie acolo, să-i spună lui Jeckie noapte bună. Avea să-i vorbească despre asta lui Jane, mai târziu. Ea putea să-i atragă discret atenţia lui Barton, dimineaţă. Barton mai degrabă exagerase în noaptea aceea, când flirtase mai tot timpul cu Sheila! Era total lipsit de eleganţă să încerce s-o facă geloasă pe Jeckie. Pe deasupra, denota şi lipsa bunelor maniere. Barton nu intuia niciodată marile ocazii. Ce păcat!

Între timp, unde era Jane?

— În seara asta, toată lumea pare să se poarte neobişnuit, spuse ea cu voce tare, întorcându-se spre camera ei.

— Dar este o noapte neobişnuită, nu? spuse Jeckie. Adică, un astfel de grătar al întregii comunităţi nu se organizează decât o dată pe an, nu?

— Da, desigur.

— Şi nu-i aşa că Jane a arătat splendid?

— Pe vremea ei, Jane a fost o fată foarte frumoasă, draga mea, spuse tăios Isobel. Mă mir că n-ai observat asta mai înainte, Juliet. Se întoarse şi o privi gânditoare. Uneori, îmi doresc să-ţi fi folosit adevăratul nume. „Juliet” sună mult mai demn.

— Decât „Jeckie”? îmi pare rău, mătuşă Isobel. „Juliet” e un nume frumos, ştiu. Dar întotdeauna am fost tachinată din cauza lui. Toate glumele acelea cu Romeo! încă de când eram mică şi nu ştiam cine e Romeo. Apoi, numai mama îmi spune „Juliet”, atunci când e supărată pe mine. Are o tonalitate subtilă. dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nu cumva sunteţi supărată pe mine?

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce-aş fi supărată pe tine, copila mea?

— Ei bine. am dansat cu Jason Bassett. Ştiu că vă este foarte antipatic şi m-am gândit că v-a deranjat.

Mătuşa Isobel o studie în lumina palidă de pe verandă.

— Cred că a venit timpul, spuse ea încet, să uităm toate animozităţile. Sunt prea bătrână să mai am bătăi de cap cu tot felul de conflicte familiale. Jeckie, dacă o vezi pe Jane când ieşi, îi spui că aş vrea să vorbesc cu ea? Bineînţeles, nu după ce am stins lumina.

— Da, am să-i transmit, spuse repede Jeckie, nerăbdătoare să-i facă pe plac. Şi vă mulţumesc pentru faptul că nu mai vreţi bătăi de cap cu conflictele. Mă bucur în mod special de asta. Am să vă spun dimineaţă de ce.

Se întinse şi o sărută, apoi traversă în fugă veranda.

„În seara asta, s-a întâmplat ceva cu starea de spirit

a fetei ăsteia!”, reflectă Isobel, deschizând uşa camerei ei. „Sper sincer că nu e o aventură fulgerătoare cu acel Jason Bassett. Cel mai nepotrivit lucru! mai rău decât cu cel din Marină. Politică şi petreceri! Ce viaţă! Va trebui să vorbesc dimineaţă cu Andrew despre asta. Desigur, Barton i-a acordat prea multă atenţie Sheilei. E posibil s-o fi supărat pe Jeckie şi să nu fi încercat decât să disimuleze. Dar apoi, toată lumea îi acordă atenţie Sheilei! Barton nu e singurul”.

* * *

Clinchetul de clopoţel din inima lui Jeckie se datora faptului că Jason dansase cu ea şi o făcea să se simtă bine. dar Andrew fusese cât pe-aici să danseze cu ea. Ăsta era un motiv să viseze cu ochii deschişi.

Aşa că, una peste alta, noaptea fusese minunată!

Capitolul 17

Zilele treceau şi petrecerea de la Morilla rămase pentru Jeckie nu mai mult decât o încântătoare, dar vie, amintire. Era ceva ce avea să uite în parte, în decursul anului ce urma. Oare se putea autoinvita la Mallibee anul următor, pe vremea asta? N-ar fi minunat dacă mătuşa Isobel o invita înainte?

Dar mai era mult până atunci. În momentul acela, trebuia să facă faţă refluxului.

Dintr-odată, la fermă nu mai rămăseseră decât mătuşa Isobel, Jane, Cassie, una dintre fete şi ea. Celelalte două fete – ajutoarele în casă – plecaseră acasă, în vacanţa de la jumătatea anului.

Bărbaţii plecaseră toţi la reuniunea de la hotarele fermelor, pentru împărţirea pieilor de vită. Andrew, Barton, Neil Cameron şi majoritatea fermierilor plecaseră. Luaseră cu ei obiectele de campat şi mâncare. Puţin invidioasă, Jeckie credea că se distrau de minune acolo. Nu ştia ce-i lipsea cel mai mult la fermă: sunetul paşilor lui Andrew, când venea seara acasă, sau plimbările cu bicicleta pe care ea şi Barton le făceau de dragul distracţiei. Aştepta cu nerăbdare sosirea Sheilei de la Nana Bindi, la sfârşitul împărţitului pieilor, dar se şi temea de ea. Sheila avea să

strălucească la fermă. Jeckie simţea că, alături de vivacea ei verişoară, avea să pară foarte ştearsă.

Chiar şi în afara casei, totul părea foarte tăcut şi nemişcat. Numai grădinarul şi cel mai bătrân dintre fermieri rămăseseră acasă să supravegheze animalele din grajduri

Acum, în casa de la Mallibee era o lume numai a femeilor.

Zece zile mai târziu, Sheila Bowen sosi de la Nana Bindi cu avionul lui Frank Carson. Şi el se ducea la împărţitul pieilor.

Mătuşa Isobel şi Jane, încuviinţând împreună din cap, fură de acord că Jeckie avea de acum companie. Stăteau şi se uitau, se gândi Jeckie, aşteptând ca Sheila să fie din nou animată şi amuzantă. Nu fură dezamăgite. Casa păru să răsune de vocea uşoară a Sheilei.

În primele câteva zile, toată lumea fu veselă. Cu siguranţă, prezenţa Sheilei le făcea mare plăcere mătuşii Isobel şi lui Jane.

Acum că toţi bărbaţii plecaseră, începuse sezonul „curăţeniei de primăvară”. Nu conta faptul că în nord nu exista primăvară, nici toamnă. Sheila povestea cu entuziasm ce ar face dacă ar fi la conducerea fermei Mallibee.

— Uite, Jeckie, spuse ea într-o zi, când ieşiră la o plimbare călare. Când voi locui la Mallibee, am să ridic o apărătoare de vânt de-a lungul hotarelor celui de-al doilea ţarc. Este o zonă dezastruoasă, oribilă. Un teren pur şi simplu plictisitor şi searbăd.

Jeckie nu rată acel „când voi locui la Mallibee”. Oare Andrew îi adresase deja întrebarea decisivă, care pentru mătuşa Isobel şi pentru Jane însemna căsătoria dintre alte acţiuni ale Mallibee şi numele Ashenden?

— Hm. spuse ea gânditoare. Dar nu crezi că Andrew I, al II-lea şi al III-lea ar fi scos din discuţie posibilitatea asta, dacă s-ar fi ivit vreodată?

— Oh, au fost – şi mai sunt – nişte persoane de modă veche. Cu excepţia lui Bart. El e în pas cu timpurile. Uită-

te la draga mătuşă Isobel! Trăieşte încă în vechea tradiţie Ashenden. Ai văzut ce rochie a purtat la grătarul de la Morilla?! Era, fără îndoială, în stil Victorian.

— Aşa e, dar era încântătoare – pentru mătuşa Isobel. Face oarecum parte din personalitatea ei. Mi s-a părut că arăta superb în ea. E foarte graţioasă şi demnă. Toată lumea o respectă pentru asta.

Sheila se uită la Jeckie.

— Ei bine, tu ştii mai bine, spuse ea râzând. Şi tu eşti puţin cam demodată, Jeckie. E normal să-ţi placă stilul ei, nu? Taifasurile acelea lungi cu Jane! Faptul că-i spui mereu Jane-dragă! Ce-ai păţit, Jeckie? Obişnuiai să fii în pas cu moda. Nu cumva te adaptezi locului?

— Poate. puţin. Îmi doresc să nu mă fi încăpăţânat atât în a nu veni aici, anii trecuţi. Acum, aş vrea să vin destul de des. doar să fiu invitată.

— Invitată? Eu am venit pur şi simplu. La urma urmelor, avem anumite drepturi. Amândouă! într-o zi, amândouă vom moşteni acţiuni la locul acesta vesel.

— Mi-aş dori din tot sufletul să nu fi existat acele acţiuni, spuse brusc Jeckie.

Îşi priponiseră caii la umbra unui copac cu trunchiul alb, lângă estuar.

— Ţi-ai dori ce?! Trebuie să fii nebună! Acţiunile acelea valorează o mică avere. În afară de asta.

— Da? în afară de asta, ce? Jeckie o privi curioasă pe verişoara ei. Sheila îşi dădu capul pe spate, apoi se aşeză mai bine în şa.

— Ei bine. Îţi oferă un atu în plus, nu crezi? La fel ca părul strălucitor sau dinţii albi. Este un bonus la farmecul natural. Înţelegi foarte bine la ce mă refer, Jeckie.

— Vrei să spui că eşti de o valoare materială specială pentru Mallibee?

— Pfui! Chiar spui lucrurilor pe nume, nu-i aşa?

Jeckie îşi dădu ochii peste cap şi apoi privi în zare.

— Nu prea-l văd pe Andrew ţinând numărătoarea atuurilor unei persoane, fie ele părul strălucitor sau dinţii albi. E prea onorabil şi prea demn ca măcar să se

gândească la astfel de lucruri.

— Deci, asta crezi, nu? izbucni în hohote de râs. Oh, Jeckie! Cât de naivă eşti!

— Nu, nu sunt. Şi, din moment ce purtăm discuţia asta atât de deschisă, ca între verişoare, cred că nu eşti tocmai cinstită cu Andrew. E distractiv să glumeşti şi să te tachinezi cu Barton, aşa cum ai făcut la Morilla. Dar nu cred că e o idee prea strălucită să încerci să faci gelos un bărbat. Asta ai făcut, nu? Voiai să-l înnebuneşti pe Andrew.

Sheila se uită cu ochi mari la Jeckie.

— Dumnezeule! Ce gânduri ciudate îţi vin în minte! Iar eu am crezut tot timpul că eu eram cea neglijată. Felul în care priveai de jur-împrejur. Felul în care făceai ochi dulci. Şi în care-ţi aruncai şuviţa aceea de păr din ochi. De ce n-o tai, oricum?

Ochii lui Jeckie se măriră încât aproape lăcrimară. Nici măcar nu auzise vreo remarcă despre şuviţa aceea.

— Eu. făceam ochi dulci? Nu mi-am dat seama.

— Ba da, Jeckie dragă. Fii deşteaptă şi ascultă sfatul cuiva care ştie multe despre lumea plină de maliţiozitate a legăturilor amoroase. Am avut multe, aşa că ştiu toate răspunsurile. În locul tău, m-aş mulţumi cu Jason şi aş termina toată tărăşenia. Are o slăbiciune pentru tine, aşa cum majoritatea oamenilor ştiu şi cum a fost foarte evident la Morilla.

— A fost? Jeckie era speriată. Jason?

— Desigur că a fost evident. În afară de asta. sunt aproape sigură că păcatele pentru vânzarea muntelui Mallibee i-au fost iertate. L-am auzit de două ori pe Andrew vorbind cu el prin staţia de emisie-recepţie. Asta a fost când am plecat cu Andrew să închidem izvoarele de apă de la hotare. Ştii că atunci când cele mai îndepărtate izvoare de apă sunt închise, oile se hrănesc în direcţia următorului grup de izvoare? Acesta este mult mai aproape de ţarcurile de însemnat. Inteligent, nu crezi? Le închizi apa, şi oile vin singure la tine.

Jeckie nu spuse nimic. Minunea însemnatului prin simpla acţiune de a închide izvoarele de apă o uimise deja

prin absoluta simplitate a ideii.

Sheila ridică frâiele şi le plesni de grumazul calului ei. Acesta porni înainte şi luară distanţă. Arăta foarte incitant, încântătoare, se gândi Jeckie, urmând-o îndeaproape. Era mai uşor să călăreşti aşa, când gândurile îţi erau ocupate cu subiecte ca însemnatul şi ca poveştile de iubire între persoanele de la Mallibee. Avusese un sentiment din ce în ce mai curios că schimbarea bruscă a lui Jane avea de-a face cu sosirea expertului în vite cu vag accent scoţian, Neil Cameron. Jane devenise din ce în ce mai interesată de obiceiurile şi nevoile exotice ale raselor Santa Gertrudis şi Brahmin. Citise toate ziarele de pe masa lui Andrew despre cultivarea şi îngrijirea sorgului – hrana de care aceste vite aveau nevoie.

Poate că Jane voia să investească în rasele acelea bine cotate. Astfel de lucruri se întâmplau la ferme, mai ales la acelea unde se înaintau cereri de explorări miniere. Aplicanţii acestor cereri deveneau un fel de sindicat, din care făcea parte toată lumea de la fermă – angajaţi şi angajatori. Până şi şoferii investeau o anumită sumă în animalele pe care le conduceau de-a lungul a sute şi sute de mile de deşert. În felul acesta, aveau un interes legitim în a vedea animalele transportate în siguranţă la magazine. Dacă şoferii puteau, de ce nu şi Jane-dragă?

Jeckie credea că femeia învăţase enorm de multe despre viaţa în regiunile sălbatice, de când făcuse prima milă cu avionul spre nord. Desigur! O investiţie pentru Jane! Era genul de lucru pe care Andrew şi mătuşa Isobel l-ar face. Şi Barton. Nu era de mirare că toţi îl primiseră înapoi cu braţele deschise pe Neil Cameron. Ceva pentru toată lumea, într-o nouă aventură.

Jeckie se simţea ceva mai bine, acum că rezolvase micul mister. Totuşi, mai rămânea o întrebare. De ce brusca şi evidenta iertare a lui Jason Bassett? Şi asta, în acelaşi moment în care Neil Cameron revenise la Mallibee?

Totul se petrecuse din senin. Propria ei vizită şi sosirea Sheilei!

Jeckie se opri la umbra unui copac. Se simţea cam prost din cauză că era atât de curioasă. Doar că se ataşase atât de mult de Mallibee! începuse să simtă că acolo era locul ei. Nu mai era oaspetele fără nicio tragere de inimă. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi simţit aşa înainte.

Dar ce spusese Sheila despre ea? „în locul tău, m-aş mulţumi cu Jason şi aş termina toată tărăşenia”.

Dumnezeule! Doar nu credeau, în sufletul lor colectiv, că dacă ea, Jeckie Bennett, se căsătorea cu Jason Bassett, atunci acele acţiuni pe care avea să le moştenească într-o zi părăseau imediat familia şi intrau în contul lui Jason, aşa că „mai bine să se împace cu Jason”! Oare asta era? Era posibil?

Barton putea fi destul de deschis şi s-o tachineze pe tema asta! Dar Andrew! Nu putea să îndure dacă Andrew gândea astfel. Era onorabil şi integru şi inima ei tresărea de fiecare dată când îl vedea, sau când îi auzea vocea. Sau când îi auzea paşii venind noaptea pe verandă. Şi totuşi, era la fel de departe de ea, ca stelele de pe cer.

Nu Andrew!

Chiar şi Jane-dragă, dacă era să fie. Barton, desigur. Probabil şi mătuşa Isobel, căreia îi păsa cel mai mult de Mallibee şi de fiinţele de acolo.

Sheila – da. Pentru că Sheila, în felul ei frivol, ascundea realmente o puternică meticulozitate. Mai ales când alesese avantajele materiale ale poziţiei sociale şi stilul răsfăţat de viaţă pe care-l ducea.

Ce saltea confortabilă ar fi pentru Sheila Mallibee! Grătarul anual s-ar ţine la Mallibee, în loc de Morilla. Sheila s-ar îngriji de asta. Poate ar construi un alt etaj la casă; astfel, ar putea avea scări. Iar Sheila – născută pentru asta, prin înclinaţii şi atitudine – ar sta în capul scărilor.

Jeckie îşi trecu mâna peste ochi.

„Inventez tot felul de prostii”, se gândi ea cu tristeţe. „Sunt o naivă, la urma urmelor. Gândesc numai lucruri oribile şi-mi fac singură rău”.

Îşi întoarse calul şi porni la pas spre ţarcul de

înşeuat. Nici măcar nu se uită unde se dusese Sheila. Avea s-o urmeze cât de curând, oricum. Probabil călărise să-l întâlnească pe Andrew. De acum, trebuia să sosească din clipă-n clipă.

* * *

Ziua următoare, un avion argintiu ateriză în josul păşunii fermei.

Soarele nu încetase să strălucească şi pământul încă se învârtea pe axa lui.

Jason Bassett venise la ferma Mallibee!

Mătuşa Isobel, cu Jane plutindu-i alături, aştepta în capul treptelor verandei. Căni de ceai, biscuiţi proaspeţi, sandvişuri atrăgătoare şi prăjituri cu fructe erau pregătite.

Lui Jeckie pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Surprinse privirea Sheilei. „Îmbufnarea” de ieri dispăruse; fusese uitată şi iertată. Evenimentele răsunătoare de azi îi alungaseră totul din minte şi din priviri.

— Fiul risipitor se întoarce, aşadar, acasă! spuse Sheila. Chiar şi ea era uluită. Şi nu ne-au spus un cuvânt măcar!

— Cred că le plac misterele, răspunse Jeckie. Mistificarea este un mod de a-ţi petrece timpul la Mallibee. Se concentrează în a face ca totul să pară o surpriză.

— Şi a se distra, adăugă Sheila. Dacă cel care urcă pe rampa aceea ar fi Barton, s-ar aştepta să vadă ceva zâmbete.

— Şi dacă ar fi Andrew, ar fi oare zâmbete?

Sprâncenele Sheilei se ridicară împreunate, uitându-se la Jeckie.

— Ar fi mai bine să-l întrebi asta pe Andrew. S-ar putea ca răspunsul lui să te surprindă.

Era prea târziu pentru alte replici. Jason era în dreptul treptelor verandei şi mătuşa Isobel zâmbea, dar cu ceva reticenţă, spre el.

Jason îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune uşoară.

— Bună dimineaţa, domnişoară Ashenden, spuse el.

Aţi fost foarte amabilă să-mi permiteţi să vin.

— Deloc, Jason. E foarte frumos din partea ta că ai venit. Vrei să urci pe verandă, te rog? Se întoarse puţin: şi, Jane dragă, crezi că am putea servi ceaiul acum? Sunt sigură că Jeckie o să te ajute. Cassie a făcut biscuiţi proaspeţi… pentru ocazie.

— Desigur, domnişoară Isobel. Jane era foarte emoţionată. Dar se reţinea destul de bine. Deprinsese ceva din demnitatea mătuşii Isobel.

— Oh, dragă, îi spuse ea lui Jeckie, când intrară pe uşa laterală. Ce ocazie! Cred că ar fi trebuit să fie şi ceilalţi aici. Mă refer la Andrew şi la Barton.

— A fost un drăguţ că i-a spus „domnişoară Ashenden", nu-i aşa? spuse fericită Jeckie. Ca văr din familie, trebuie să ştie că ea a adoptat doar numele acesta. Şi la Morilla, toată lumea i-a spus „domnişoară Ashenden". Mi s-a părut minunat.

— Ei bine, desigur, sunt obişnuiţi cu asta. Cei mai mulţi probabil nici nu ştiu că are un alt nume de familie. Până la urmă, domnişoara Isobel face parte din vechea generaţie de Ashendeni. E cu mult mai în vârstă decât majoritatea proprietarilor de ferme şi a soţiilor lor.

— Da. presupun că este. Mă întreb de ce a venit Jason? Ce l-ar putea aduce?

— Ei bine. Înainte de a intra în bucătărie, cred că ar trebui să-ţi spun ceva, Jeckie. Nu totul poate fi spus prin staţia de emisie-recepţie, ştii? Oamenii de pe aceeaşi lungime de undă pot auzi accidental convorbirile altora.

Jane ţinea mâna pe uşa de plasă a bucătăriei, dar n-o deschise. În schimb, stătea neclintită, arătând uşor stânjenită, ca şi cum, fiind pe punctul de a încălca o confidenţă, ar fi avut remuşcări.

— Cred că a venit s-o întrebe pe domnişoara Isobel dacă te poate lua cu aeroplanul lui să vezi mina Westerly-Ann din aer! spuse ea după un timp. Ai vedea unde sapă să scoată minereu de fier din muntele Mallibee şi nu ştiu dacă domnişoarei Isobel i-ar plăcea asta. Nu ştiu cum să spun, dar cred că trebuie să ştii dinainte că am presentimentul

că Jason s-ar putea să te întrebe. ei bine. ceva personal. Era atât de nerăbdător să te ia cu el. Nu m-am consultat cu domnişoara Isobel în privinţa asta, dar nu cred că o fată. vreau să spun o tânără fată, ar trebui să fie nepregătită sa.

— Nepregătită? Jeckie era nedumerită. Apoi, se făcu lumină. Vrei să spui. crezi că s-ar putea să?

Jane încuviinţă solemn din cap.

— Da. Oh, Doamne, oare am făcut bine că ţi-am spus?

Culoarea urcă în obrajii lui Jeckie.

— Dar de ce crezi – ei bine? Adică, Jason şi cu mine nu ne cunoaştem atât de bine. îl iubesc. E aşa de dulce. Atât de bun. Dar nu.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit la asta? Că tu nu?

— Nu m-am gândit la asta. Nu în felul ăsta. desigur, Barton mă tachina deja, dar asta nu era decât de dragul amuzamentului.

— Da, Barton, spuse tristă Jane.

— Oh, Jane dragă! Nu-mi spune că ar trebui să mă îndrăgostesc de Barton doar ca să vă fac tuturor pe plac. Dintr-odată, Jeckie era exasperată, dar făcea tot posibilul s-o ascundă.

— Ei bine. nu tocmai. dar ar fi fost. ei bine. frumos. Vreau să spun, pentru mine. E o greşeală din partea mea, desigur, dar Barton este favoritul meu. Asta pentru că Andrew este preferatul tuturor celorlalţi, desigur. Nu numai al domnişoarei Isobel, ci şi al celorlalţi acţionari de la Mallibee. Şi al majorităţii angajaţilor fermei. îi respectă atât de mult judecata. Şi este atât de politicos. Ei bine, nu te uita aşa, Jeckie! Cineva trebuia să-l iubească pe Barton. Aşa că am făcut-o eu!

Jeckie atinse impulsiv mâna lui Jane.

— Cred că e cel mai norocos om din nord, să te aibă întotdeauna de partea lui, Jane. Acum, hai să mergem să aducem blestematul acela de ceai şi blestemaţii aceia de biscuiţi. Cavalerul Negru de la Mallibee s-a întors cu intenţii bune pe pământul natal, aşa că poate servi o masă caldă. Un simbol al iertării şi în acelaşi timp, o urare de bun-venit.

Până când Jane, Jeckie şi ceaiul de dimineaţă sosiră pe verandă, orice lucruri importante fuseseră spuse între mătuşa Isobel şi Jason, fuseseră spuse. Sheila dispăruse în direcţia grajdurilor, aşa că luară ceaiul doar ei patru.

— Jason zboară în dimineaţa asta în chei, Jeckie, spuse mătuşa Isobel, ca şi cum era ceva ce remarca, accidental, o dată pe săptămână.

Jeckie scoase un „Oh! pentru că de fiecare dată când se uita la Jason, simţea cum se îmbujorează. Oare trăia într-adevăr în această jumătate târzie a secolului douăzeci, sau nu? o întrebase Jason pe mătuşa Isobel. ei bine. ce crezuse Jane că era posibil să întrebe? Cu siguranţă, toţi erau foarte de modă veche.

— Da, mătuşă Isobel. Se temea că ea însăşi se comporta în stil victorian.

— Ar vrea să te ia cu el, să vezi panorama de deasupra cheilor. Ţi-ar plăcea să mergi, draga mea? A spus că te-ai putea întoarce până la mijlocul după-amiezii.

Jeckie îşi dorea la nebunie să meargă, dar trebuia să traducă sentimentul acesta înapoi în timp, să sune aşa cum se aştepta mătuşa Isobel. Nu din cale-afară de entuziasmată.

— Într-adevăr, mi-ar face plăcere să merg. Mai ales cu Jason.

Jason se uita la ceva ce alunecase pe podea, aproape de scaunul lui.

Zâmbetul lui era foarte larg.

— Oh, la naiba! exclamă Jeckie. Ştiam că pantofii or să strice tot. Nu l-am aruncat. A căzut pur şi simplu.

Mătuşa Isobel şi Jane se uitară la ea cu ochi mari, evident uluite. Zâmbetul maliţios al lui Jason deveni şi mai generos, aplecându-se să-i ridice pantoful.

— Poţi să sari într-un picior? o întrebă pe Jeckie, cu o strălucire diabolică în ochi. Cred că am să păstrez pantoful ăsta ca suvenir. Vârî pantoful în buzunar, se ridică şi-i întinse braţul lui Jeckie. Dacă oboseşti să ţopăi, adăugă el, să ştii că te pot lua oricând în braţe. Avionul meu e destul de departe, în josul pajiştii. Mă tem că ai de făcut o

distanţă considerabilă într-un picior.

Mătuşa Isobel şi Jane păreau năucite. Amândouă aveau figuri amuzante şi ciudate, însă niciuna nu scoase vreun cuvânt.

— Îmi dai o lecţie, nu-i aşa, Jason? Jeckie îşi dădu pe spate şuviţa indolentă care-i stătea pe ochi. Ei bine. am să-ţi demonstrez. Sunt campioană la sărit într-un picior.

Capitolul 18

Jeckie se ţinu de cuvânt şi ţopăi tot drumul. Chiar şi atunci când hotărârea lui Jason slăbi, ea perseveră.

— Am spus c-o voi face, aşa că va trebui să mă laşi, Jason, declară ea.

Când ajunseră la avion, Jeckie decise că micul aparat nu era deloc înfricoşător, când venea vorba să zboare cu el. Era atât de mic. Semăna cu o libelulă care stătea delicată pe iarbă, la hotarul pajiştii. Şi strălucea ca aripile unei libelule.

— N-o să pornească, sau ce? întrebă Jeckie, în timp ce Jason o ridică şi o aşeză în locul ei.

— Nu în mâinile mele! Nici cu un anumit suvenir care poartă noroc. Închise bolta de plexiglas, scoase pantoful din buzunar şi-l aşeză pe marginea tabloului de comandă. Mai ai încă de ţopăit, copilă. Ai să vezi mai târziu.

Jeckie ignoră ameninţarea.

Decolară, luându-şi brusc elan spre cer.

— Vrei, te rog, să-mi spui ce se întâmplă la Mallibee? întrebă Jeckie. Deodată, am obosit să mă învârtesc în jurul atâtor mistere.

— Te referi la faptul că oaia neagră a familiei este din nou binevenită acasă? Oaia neagră fiind eu?

— Da, la asta, printre altele, încuviinţă ea din cap.

— Care altele?

— Ei bine! Ce legătură are sosirea lui Neil Cameron cu razele de fericire care ameţesc dintr-odată atmosfera la fermă? Apoi, din nou, de ce eşti iertat că ai vândut muntele? La urma urmelor, nu te poţi răzgândi, nu?

Călătoreşte în continuare spre mare în vagoane. De acolo se va răspândi în ţări depărtate, transportat în nave

de şaptezeci de mii de tone. Nu-l poţi aduce înapoi, să construieşti muntele din nou, nu?

— Nu, nu pot. În afară de asta, nimeni nu-l mai vrea în felul ăsta. Nici măcar Andrew sau mătuşa Isobel.

— Nici măcar? Jason, nu cumva încep să-mi pierd minţile?

— Nu încă, Jeckie, dar poţi să încerci în continuare, spuse el râzând. Ashendenilor nu le-a plăcut că muntele Mallibee este desfiinţat. Nici mie. Dar trebuie să se mişte în pas cu timpul, aşa cum am făcut eu. Muntele acela şi jumătate din coloanele cheilor înseamnă pentru oamenii acestei ţări milioane şi milioane de dolari. E minereu solid de fier. Pieţele din nord au mare nevoie de aşa ceva. Pieţele din Europa, la fel. Nu. a fost trist să pierdem muntele Mallibee, dar resentimentele au fost cauzate de panta de la poalele lui şi de fâşiile de pământ pe care creşte iarbă tot timpul anului, datorită scurgerilor de apă din fisurile din chei.

— Dar de ce? E pământ. milioane de acri. Peste tot.

— Dar nu pământ pe care, în climatul acesta, să crească iarbă tot timpul anului. Văile acelea erau locul unde aveau să fie aduse noile rase de vite.

— Pe Andrew l-a deranjat faptul că n-a mai putut face experimentul cu Santa Gertrudis şi cu Brahmin?

— Experimentul cu vitele, da. Cu siguranţă. Dar adevărata lovitură a fost pierderea lui Neil Cameron. El lucrează numai cu Santa Gertrudis şi cu Brahmin. Ele sunt specialitatea lui. Asta ştie şi din asta trăieşte. În ţara lui nu sunt Hereford nici cu, nici fără coarne. E un om de crescătorie, nu un şofer sau un fermier, în sensul obişnuit al cuvântului.

— Dar s-a întors! De ce? Nu lucrează cu Hereford.

— Da, s-a întors. În valea de la poalele muntelui Mallibee e pace din nou! Şi asta, doar din cauză ca Neil Cameron s-a întors! Am găsit o altă întindere de pământ. În chei. O viroagă lungă, fără adâncime. Acolo sunt văi şi defileuri care n-au fost niciodată explorate. Un adevărat pământ al nimănui. Întinderea asta cu iarbă este ideală

pentru experimentul lui Andrew. Există şi o ieşire de acolo, odată ce se va excava un drum.

— Aşa că vitele de rasă s-au întors! Şi odată cu ele, şi Neil Cameron! E foarte impresionant. Nu mai sunt şi alţi experţi?

— Ba da. Dar numai unul este Neil Cameron. Jeckie, mă tem că de aici intrăm într-un domeniu privat. Cred că ar trebui s-o întrebi pe domnişoara Isobel – nu pe Jane – despre Neil Cameron.

Jane! Jeckie simţea cum se face lumină. Jane era răspunsul la toate. Fusese atât de diferită la grătar şi după aceea: ca şi cum descoperise curcubeie!

— Din moment ce ai tras şi singură concluziile, am să-ţi confirm că ai dreptate. Da. totul are legătură cu Jane. Jane n-a cunoscut niciodată un alt mod de a trăi, în afara celui de la Mallibee, al părinţilor şi al bunicilor ei. Le este loială Ashendenilor. Nimic nu poate schimba asta.

Jeckie închise ochii. „Jane! Jane şi Neil Cameron!”

— Aşadar, continuă Jason, acum că am găsit în chei un alt teren potrivit, vitele se pot întoarce. Cu ele, revine şi Neil Cameron. Nimic n-ar fi convins-o pe Jane s-o părăsească pe domnişoara Isobel la vârsta aceasta înaintată, ştii, Jeckie? Nici măcar Neil Cameron. Cu toate că a încercat. Cred că un bungalou frumos în apropiere s-ar putea s-o convingă să se mute la câţiva iarzi. Ce zici? Va fi totdeauna acolo, s-o ajute pe domnişoara Isobel.

— Cine a găsit terenul? Andrew sau Barton?

— Ei bine. Jason privea butoanele de control. Jeckie se întoarse spre el.

— Jason. Şi nu nega, te rog. Nu mă învălui pe mine, sau Mallibee, într-un alt nor de ceaţă. Tu ai descoperit pământul, nu-i aşa? Face parte din pământul tău, pe care nu l-ai vândut odată cu muntele. Am dreptate, nu? Ştiu, insistă ea. Ştiu că tu l-ai descoperit, pentru că Barton mi-a arătat într-o zi pe harta din birou unde se termină Mallibee. Acolo, la nord de fermă, era pământul care ţi-a mai rămas după ce ai vândut o parte minei Westerly-Ann. Rămăşiţele acopereau dealurile joase şi viroagele dinapoia

cheilor. Erau marcate ca „terenuri necercetate”. Barton a spus că numai prospectori ciudaţi şi exploratori de ocazie au trecut vreodată pe acolo. Era un teritoriu sălbatic, neatins. Barton mi-a spus.

— Ei bine. spuse Jason, râzând cu maliţiozitate. Oricine poate urî mina, pentru simplul fapt că este o mină. Dar geologii minei Westerly-Ann au fost cei care au descoperit bucata aceea frumuşică de pământ pentru păscut, în spatele cheilor. Tocmai locul pentru anumite rase speciale de vite!

— Şi pentru Neil Cameron?

— Şi pentru Neil Cameron, desigur. Îţi aminteşti bărbaţii pe care i-ai întâlnit la aeroport în ziua în care ai sosit? Barton a întârziat să apară.

— Da, desigur. Te-ai furişat şi mi-ai pus pantoful în picior.

— De aceea păstrez acum un pantof de-al tău. E un simbol norocos. Cei doi erau de la mină şi veniseră să se întâlnească acolo cu mine, să-mi spună despre zona aceea de păşunat. Au şi cercetat-o pentru mine.

— Dacă aş fi ştiut. spuse ea plină de regret, în timp ce avionul începu să piardă din altitudine.

— De ce? Chiar atât de mult m-ai urât că eram ticălosul în războiul de la Mallibee?

— Nu. Te-am iubit, Jason. Ai fost atât de drăguţ în ziua aceea. Eram obosită şi cu inima frântă. Apoi, tu ai fost bun cu mine şi am realizat că am venit într-o lume nouă. Că pot s-o iau de la început. Dar, vezi. mai târziu. faptul că-mi plăceai atât de mult m-a făcut să mă simt neloială faţă de ceilalţi de la fermă. Uram să mă simt aşa. Mă făcea să-l critic pe Andrew şi asta uram cel mai mult.

— De ce? Ar fi bine să-i spui unchiului tău favorit.

— Unchi, pe naiba! Eşti vărul meu drag şi te iubesc. Nu voiam să-l critic pe Andrew pentru că voiam foarte mult să sufăr din dragoste pentru el. Oricum, nu puteam face asta, pentru că el. ei bine. cred că e îndrăgostit de Sheila.

Jason râse. În hohote. Jeckie se întoarse spre el şi-l

privi uimită. Se presupunea să ia în serios confesiunea ei.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă ea, indignată.

— Ar fi amuzant dacă ar fi adevărat, Jeckie dragă. Andrew şi Sheila? Oh, nu, niciodată. Barton este alesul Sheilei, dacă se vor strădui amândoi. Sunt de aceeaşi teapă. Au totul în comun. Se plac reciproc şi, mai important, au un interes sporit ca anumite acţiuni să aterizeze în locul potrivit. la Mallibee Downs Pastoral Company.

Sub ei, terenul era de un roşu asemenea fierului. Muşuroaie punctau ici-colo pământul. Din loc în loc erau risipiţi copaci cu trunchiuri albe care rupeau monotonia locului.

Cheile nu mai erau atât de albastre, acum că erau mai aproape de ele şi zburau mai jos şi la vest de-a lungul flancurilor lor. Coloanele de stânci erau pline de cicatrice, iar blocurile imense de roci dezgolite erau albe sau ruginii.

— Dar Andrew? rosti după un timp Jeckie, abia îndrăznind să formuleze întrebarea.

— Andrew nu e bărbatul care să-şi arate sentimentele. E un loc puţin cam singuratic acolo, la înălţimea de unde trebuie să vadă se afacerile familiei, ştii? El e managerul, iar Ashendenii n-au fost niciodată un grup uşor de condus. Tu şi cu mine suntem doi dintre ei. Singurătatea l-a transformat pe Andrew într-un bărbat timid. Relaţiile interumane nu sunt întotdeauna uşoare pentru un om timid. Oricum, credeam că ştii ce ştiu şi eu. Şi ce au observat şi alţi oameni, la Morilla. După tine, fata mea dragă, se uita Andrew. În felul lui foarte reticent. Nu şi-a luat ochii de la tine, decât dacă a fost forţat de cine ştie ce chemare la datorie. N-ai observat?

— Nu. Am evitat să mă uit la el. Îmi plăcea. aşa că nu voiam să ei bine. nu puteam s-o arăt, nu?

Jason zâmbi.

— Dacă ai avea o brumă din Sheila, ai fi arătat-o fără nicio grijă, Jeckie. Lui Andrew nu i-ar fi plăcut să fie evident. Dar oamenii din district îl cunosc foarte bine. Şi au o afecţiune nespusă pentru el. Ar observa şi de la o sută

de iarzi dacă o furnică i s-ar urca pe carâmbul cizmei. Atunci când un om e o figură legendară, este observat şi înregistrat de fiecare dată când clipeşte. Şi se vorbeşte apoi despre el, cană după cană de ceai.

— Dacă ar fi dansat cu mine. măcar o dată, spuse ea, gândind cu voce tare. Aş fi fost în al nouălea cer zile întregi.

— Cred că n-ar îndrăzni să te invite la dans, Jeckie. S-ar simţi lezat de acele acţiuni pe care mama ta le deţine la Mallibee. Mai degrabă ar mânca jar, înainte de a se înjosi să aibă vreun motiv prestabilit să curteze persoana pe care s-ar putea s-o iubească. Pe deasupra, e îndeajuns de perspicace să ştie că jumătate din populaţia districtului face calcule în legătură cu Mallibee. ca, de exemplu, cine cu cine ar trebui să se căsătorească şi din ce anume motiv.

— Şi i-ar displăcea total asta?

— Desigur.

Urmă o tăcere încărcată de gânduri.

— Jason, te rog, spune-mi. Ce să fac?

— Ei bine. dacă vrei să ştii cu adevărat ce pune la cale bătrânul văr Jason, află că despre asta e zborul acesta. Cred că cel mai bine e ca Andrew să fie cel care să-ţi arate ce-a mai rămas din muntele Mallibee. Nu eu. E trist să-l vadă plecând, dar, ca un bun proprietar de fermă ce se găseşte, consideră că preţul plecării lui merită fericirea lui Jane. Ce i s-a întâmplat lui Jane l-a durut mult mai mult decât ce s-a întâmplat cu muntele. În afară de asta. se va alege cu noile lui vite, nu? făcu o pauză, apoi adăugă în şoaptă: dacă procedezi aşa cum trebuie, Jeckie, va considera că merită mult mai mult decât crezuse. dacă se alege şi cu fata aleasă de el, odată cu fericirea lui Jane, şi cu ruptura din familie vindecată. Trei aşi într-unul. asta da, mână norocoasă la poker!

Jeckie protestă indignată.

— Adică. dacă eu.

— Procedezi cum trebuie. Blestematele alea de acţiuni sunt un adevărat obstacol, să ştii. Andrew e un bărbat foarte rezervat. Dar provocat? Cine ştie?

— N-aş putea face una ca asta, spuse ea disperată. N-aş face aşa ceva. Îmi pare rău c-am adus vorba. Probabil crezi că se opri, lacrimile înecându-i aproape glasul.

— Nu cred nimic. În mintea mea e un gol absolut.

Nu mai spuseră nimic, în timp ce el ateriză uşor pe o cărare liberă, la sud de intrarea principală de la baza muntelui Mallibee.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, Jason. Dar.

— N-o face. Urcă spre vârf, ca o fetiţă cuminte. Nu! N-ai voie să iei pantoful. N-ai spus că o să ţopăi tot drumul? Pantoful acela îmi aparţine până când decid altfel. Va trebui să urci, cu un picior desculţ, pe stânca aceea colţuroasă, până la deschizătura aceea săpată în deal. I-am spus lui Andrew că aterizez acolo. Ne aşteaptă să intrăm. îl vezi?

— Da. Pe noi ne aşteaptă?

— Desigur. I-am spus că te aduc şi l-am rugat să fie acolo în jur de ora asta.

Jeckie ridică mâinile deasupra capului, prinse marginile bolţii din plexiglas şi sări pe aripă, apoi jos, pe pământ. îi făcu semn cu mâna lui Andrew şi începu să se caţăre pe stâncile care duceau la el. Nu auzi că Jason coborâse în urma ei şi uită că nu avea decât un picior încălţat. Oricum, era obişnuită să nu poarte amândoi pantofii.

Se opri o clipă, să şi-l scoată şi pe celălalt, apoi continuă să urce.

— Andrew! Andrew! De ce eşti atât de sus?

— Aşteaptă, Jeckie. Vin, răspunse el, ciudat de îngrijorat, probabil din cauza picioarelor ei desculţe pe stâncile acelea sfărâmate. Rămâi acolo unde eşti. O să-ţi tai picioarele.

Ea se opri. Rocile erau mai ascuţite decât crezuse. Într-adevăr, Jason îşi dusese la capăt ameninţarea şi-i dăduse o lecţie. Andrew ajunse lângă ea şi o prinse cu o mână. Apoi, dintr-odată, celălalt braţ o ţinea, sprijinind-o. Se uitară unul la altul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta?

— Te referi la pantofi? Ei bine. unul e la Jason. Spune că-i poartă noroc. Şi a vrut să-mi dea o lecţie, să nu-mi mai arunc pantofii. Pe celălalt l-am scos ca să fie la fel. mă înţelegi. Andrew, te deranjează dacă-ţi ţii braţul în jurul meu, până când n-o să mi se mai învârtă capul?

— De ce ţi se învârteşte capul, Jeckie? Ochii lui nu părăsiră nicio clipă chipul ei.

— Pentru că mă ţii în braţe.

— Ai cei mai frumoşi ochi, Jeckie. Bleu-turcoaz. Ochii ei nu-i părăsiră nicio clipă pe ai lui.

— Şi gura e frumoasă, nu?

— Foarte frumoasă, spuse el. Abia dacă-l auzi, căci vorbea şoptit. Se găţă de el şi refuză să-i dea drumul.

Dintr-odată, el se aplecă şi buzele lui le atinseră pe ale ei: mângâierea aripilor unui fluture.

Braţele ei se înlănţuiră în jurul gâtului lui şi ochii li se întâlniră. Brusc, sărutul deveni unul adevărat. Braţele lui alunecară pe talia ei, cuprinzând-o şi trăgând-o spre el.

Îşi ridică uşor capul şi o privi cu nesaţ. Apoi zâmbi – un zâmbet strălucitor şi năucitor – chiar în faţa ochilor ei.

— Slavă Domnului, spuse ea. Speram să iasă la iveală, dar mă temeam.

— Te temeai? De mine?!

— Oh, nu. Doar ceva ce mi-a spus Jason să fac. Desigur, i-am spus că n-aş face. Dar am făcut-o. Trebuie să fi fost. ei bine. ceva în legătură cu pantofii. Şi cu mersul pe stânci ascuţite. Şi cu procedatul cum trebuie. În privinţa mersului, vreau să spun. Presupun că s-a referit la.

Andrew îi luă pantoful. Se legăna la ceafa lui căci, de dragul stabilităţii, Jeckie îşi ţinea încă un braţ în jurul gâtului lui. Foarte strâns. Cu mâna liberă, îşi împinse şuviţa rebelă care-i atârna pe faţă.

— Celălalt pantof e încă la Jason? Andrew părea nedumerit. Crede că-i poartă noroc?! Şi de ce naiba te-a lăsat să te caţeri desculţă pe stâncile astea?

— Ca să-i dau o lecţie, spuse Jason, care urcase şi el. Nu observaseră că ajunsese. Poţi să iei şi pantof şi tot, de acum, Andrew! Poftim! De la mine pentru tine! Prinde.

Pantoful sosi catapultat în aer, iar Andrew îl prinse cu o mână.

— Scuzaţi-mă, spuse Jason. Mă duc să văd dacă urmează să treacă trenul. I-am promis lui Jeckie s-o aduc, Andrew. Ne vedem mai târziu.

Auziră sunetul cizmelor lui căţărându-se pe stânci, dar continuară să se uite unul la celălalt.

— Jeckie! Dragă Jeckie! Aşază-te pe piatra aceea. Sunt pe cale să te încalţ. După ce voi face asta, te rog, promite-mi că n-o să-i mai scoţi niciodată.

— Nici măcar când mă duc la culcare?

Îi potrivi pantofii, uitându-se la ea.

— Nimeni nu poartă pantofi în pat, la Mallibee, spuse el, cu gravitate. O să te căsătoreşti cu mine! Şi ai să rămâi pentru totdeauna la Mallibee, nu-i aşa, Jeckie?

Jeckie oftă.

— Îţi mulţumesc atât de mult că mă întrebi asta, Andrew! Cred că aş fi murit, dacă n-ai fi făcut-o.

Departe, în jurul intrării care se căsca în partea laterală a cheilor, se auzea şuieratul ascuţit al celor două locomotive care trăgeau vagoanele.

Andrew luă mâna lui Jeckie şi o trase din nou în braţele lui. O sărută scurt.

— Hai. Să mergem să vedem cum trenul duce la mare încă o parte din minereul nostru. Poate altundeva în lume, muntele Mallibee – bucăţele din el – va ajuta la ridicarea altor munţi mici – de oţel.

— Iar pentru noi este o nouă vale, în schimb?

Andrew o privi repede.

— Aşadar, Jason ţi-a spus şi despre asta, nu?

— Da. Geologul de la mină – acela care a cercetat valea – Jason şi cu mine, am ajuns la aeroport în acelaşi timp. De aceea a spus că pantoful meu este simbolul lui norocos.

— Cred că simboul norocos ai fost tu, spuse Andrew. O luă de mână şi urcară pe stânci, pe cărare. Pe viitor, am să mă ocup eu de pantofii tăi rătăciţi – cu excepţia timpului de dormit, desigur. Atunci, poţi să-i laşi pe covor, sub pat.

— Dormitorul este cel mai bun loc pentru pantofi. În felul ăsta, nu trebuie nici măcar să mă gândesc la ei. În afara razei mele vizuale, jos din picioarele mele, afară din gândurile mele!

Râseră. Din senin, braţele lui Andrew o cuprinseră din nou. O sărută iar.

— Te iubesc atât de mult, spuse el grav. Ai răbdare. până găsesc cuvintele potrivite?

— Nu vreau alte cuvinte, Andrew.

Cel de-al doilea şuierat străbătu prin aer din spatele dealului.

— Hai să ne luăm mai întâi rămas-bun de la muntele Mallibee, vrei? spuse el. Are un drum lung de făcut.

— Până la mare.

— Apoi, de acolo.

— Da, spuse Jeckie în şoaptă. Apoi, de acolo – dincolo de mare, departe!

Trenul apăru după cotitura dealului.

— La revedere, munte Mallibee! La revedere! La revedere!

Sfârşit